Chemare la neuitare!

Constantin Olariu Arimin

Chemare la neuitare - Sectiunea 1

În luna august 2004 am găsit pe internet imaginile a 74 tăbliţe plumb depozitate la Institutul de Arheologie Bucureşti. În cultura română, despre aceste tăbliţe cu scriere getică nu s-a scris un cuvînt, fiind învăluite într-un mister absolut. Unele informaţii care nu pot fi dovedite cu probe, spun că după terminarea mănăstirii Sinaia în anul 1695, o parte dintre sihastrii din munţi s-au retras aici, aducînd cu ei şi tăbliţele cu pricina. O altă variantă a apariţiei acestor obiecte este că în anul 1875 cînd se săpau temeliile palatului Peleş, s-a descoperit o mare comoară formată din aproximativ 240 sau 540 de tăbliţe de aur şi plumb cu o scriere asemănătoare cu a grecilor antici, dar folosind şi litere latine, precum şi alte semne specifice numai acestor tăbliţe şi figuri de geţi, oştiri, cetăţi, simboluri divine şi alte elemente care duceau la ideea clară că s-a descoperit o mare civilizaţie. Numai că şeful guvernului României de atunci, Lascăr Catargiu a dăruit-o regelui Carol I, care a ordonat ca tăbliţele de aur să fie topite, după ce s-au făcut copii. Bănuind că valoarea lor este inestimabilă şi ca a distrus dovezi ale istoriei noastre, a donat copiile însoţite de o scrisoare unde-şi recunoaşte greşeala, mănăstirii Sinaia! În anul 1956 puterea comunistă a confiscat de la mănăstire atît tăbliţele de plumb cît şi toate documentele care făceau referire la ele şi totul a dispărut. În anul 1986 mai mulţi cercetători din domeniul istoriei au afirmat în discuţii

particulare că înainte de al doilea război mondial, în subsolul actualului Institut de Arheologie din Bucureşti existau mai multe sute de tăbliţe cu o scriere necunoscută, pe care „nimeni" nu le-a cercetat! În anul 2003, istoricul Alexandru Deac a comunicat la Congresul de dacologie ţinut la Bucureşti, că a descoperit în arhivele Comitetului Central al PCR scrisoarea lui Carol I către mănăstirea Sinaia. În prezent la această instituţie ar mai exista 30 tăbliţe după unii, sau 70 după alţii, dar fără documente de intrare şi fără a fi înregistrate în patrimoniul ei!

Din cele 74 tăbliţele de plumb eu am citit 65 iar informaţiile de pe ele ne arată adevărata noastră istorie privind structura de organizare a statului geţilor, sistemul juridic, religia lor, felul cum ştiau să-şi apere glia strămună.

Ei îşi spuneau rumuni sau geţi pentru că aşa este scris pe tăbliţe, nu daci cum i-au numit romanii. Şi-au scris identitatea de neam cu cuvintele rumun, riomion, ruomuon, rumuno, romuno saufalnici geţi şi niciodată daci, iar ţara lor o numeau Sfînta Getia sau Gitia. Strămoşul lor ancestrtal eraMoş Arimin, os din care s-au tras ariminii/armînii şi rumunii/rumînii. Conducerea neamului era asigurată de dage balo (adunarea neamului străbun) care alegea un mato (ocrotitor, conducător, părinte) ce deţinea funcţia cît timp era sănătos la trup şi la cap. Din cei 54 de mato eu am reuşit să citesc numele a 43 de conducători ai neamului strămoşesc. Pe alte tăbliţe această conducere colectivă apare cu numele de soboru, gomeţi sau radă. Aveau un guvern numit agie, în fruntea căruia era mato. Conducătorul armatei se numea basileo, care era ajutat de un consiliu de război numit soto balo (soţii, însoţitorii steagului get), iar cetăţile lor întărite se numeau dabe. Ţara era împărţită în sindii(isprăvnicii), fiind conduse

de către un sind. Mai departe aceste sindii erau împărţite în **că**tune, sate **şi** dabe, iar centrul de putere se numea dabo geto (cetatea neamului get) care a fost la început la Sarmisetuzo, mutată pe la 380 î.e.n. la Enisala (judeţul Tulcea), iar pe la anul 320 î.e.n. a revenit din motive strategice la Sarmisetuzo. Sînt menţionate şi legăturile de sînge care formau **ş**atre în cadrul unor comunităţi. Armata era organizată în polcuri şi avea două corpuri distincte: daco armosa (armata nobililor) care pornea prima în luptă şi gloto armosa (armata gloatei sau a poporului), care suplimenta forţele primului corp sau îl înlocuia complet. Echiparea armatei era asigurată de dage balo, iar conducătorii corpurilor de armată erau numiţi tot de adunarea neamului. Oamenii nu aveau voie să se mute dintr-un loc în altul decît cu aprobarea dabei de care aparţinea. 32 din semnele folosite în scrierea geţilor pe tăbliţele de plumb sînt identice sau foarte apropiate cu semnele scrierii cretane liniar B din perioada 1500-1300 î.e.n. Alfabetul chirilic folosit de români pînă pe la 1870 este în realitate o parte din alfabetele utilizate de strămoşii noştri geţi în urmă cu 2500 de ani. Secuii au folosit prin secolul XIII un alfabet cu 33 de semne iar 28 dintre acestea sînt identice sau asemănătoare cu ale geţilor de pe tăbliţele de plumb. În Transilvania şi Ungaria s-a folosit în secolele XV şi XVI un alfabet runic maghiar, care a fost „prelucrat" tot din alfabetele geţilor. Gotul Wulfila a „creat" şi el pe la mijlocul secolului IV e.n. un alfabet runic inspirîndu-se din semnele geţilor.

Scrierea geţilor mai are semne comune cu alfabetul folosit în secolele VIII – II î.e.n. în estul Spaniei (Tartesio/Turdetano), cu alfabetele folosite de tuaregi şi libieni înainte cu multe secole de era creştină. Există asemănări uluitoare ale alfabetelor geţilor cu scrierea din

Biblos, Mohenjo-Daro, brahmi şi alfabetele folosite de sabei în Arabia în secolele XV-IV î.e.n., cît şi cele din Siberia din secolele IV era noastră. Plutaşii de pe rîul Bistriţa foloseau pe la 1880 56 semne pentru crestatul lemnelor. Dintre acestea 13 sînt identice cu semnele din scrierea liniar B, iar 38 sînt identice sau foarte apropiate cu semnele alfabetului geţilor. După mitologia greacă, hiperboreenii care locuiau la nordul Dunării, erau legaţi de cultul lui Apollo. Herodot în *Istorii* spune că aceştia aduceau ofrande templului din Delos, iar fecioarele „Arge şi Opis veniseră chiar odată cu zeii". Platon în Axiochos vorbeşte prin gura lui Socrate, despre nişte table triunghiulare de aramă cu un conţinut religios aduse la Delos de fecioarele hiperboreene Opis şi Hekaerge. Venirea zeilor la greci a avut loc odată cu formarea primelor structuri sociale din secolele XII-X î.e.n. în numita „perioadă obscură". Arheologia a descoperit într-adevăr plăcuţe de bronz cu o scriere arhaică, pe care a atribuit-o repejor vechilor greci şi care a apărut la sfîrşitul secolului VIII î.e.n.

Religia lor era monoteistă, avînd în frunte pe Sent/Sîntu cu sensul de Creatorul, Dumnezeu, iar ca simbol al sacrului era crucea cu braţele egale, liberă sau înscrisă în cerc, cum apare deasupra uşii la primele biserici creştine din Siria şi Palestina. Divinitatea activă al cultului crucii era Zabelo; Creatorul vieţii din lumina vie a soarelui şi Suien, Zoien, Zoe ca divinitate a renaşterii vieţii din aşteptarea luminii morţii (liniştea lunii) prin nemurire. Mai erau dio Dionise, dio Sopio, dio Donizeto, dio Oroelio, dio Tiaz. Fiind o religie a luptei continue dintre bine şi rău, duhul răului se numea Sotea sau Satan. **Pămîntenii se năşteau din lumina vie a vieţii** (lumina soarelui), dar toată existenţa lor trebuiau să se străduiască să facă numai fapte bune în

folosul celor din jur, ca o dovadă de curăţenie pentru comuniunea cu adevărata viaţă veşnică (nemurirea) ce impunea condiţia de OM. Nu aveau statui, iar divinităţile lor se manifestau ca nişte duhuri, entităţi spiritual - energetice. La naştere fiecare persoană era luată în pază de un înger, neamul get fiind binecuvîntat de oastea de îngeri (falanga). Nu aveau temple, ci sanctuare austere, mici troiţe şi bisericuţe/metocuri unde îşi oficiau cultul sau altare improvizate în vremuri de restrişte. La naştere fiecare era botezat în religia neamului cu vin şi pîine strămoşească.Crucea a fost simbol al sacrului la neamul nostru de la începutul mileniului V î.e.n.descoperire făcută la Gorban judeţul Iaşi, apoi la Cucuteni, iar mai multe tezaure ale geţilor au ca obiect de podoabă crucea înscrisă în cerc sau crucea cu braţele egale. Divinităţile lor aveau în jurul capului o aură, aşa cum arată plăcuţa de plumb descoperită la Romula. Sarmis sau Armis este Mîntuitorul sau Salvatorul neamului geţilor, apare pe tăbliţe şi sub iniţialele IOI, III, II, IU sau Ili, Ilio toate avînd aceeaşi semnificaţie.

Tăbliţa 1 este prima atestare materială a legendei naşterii Mîntuitorului care se va numi mai tîrziu Sarmis. Sub un şopron cu o vită şezînd, un copil mic ridică braţele către cer simbolizînt bucuria vieţii ce s-a născut. La dreapta jos, mama primeşte un toiag şi un miel de la divinitate/marelui preot get? care are pe cap costumaţia religioasă făcută din blana unui lup al cărui cap este pus pe capul lui. Deasupra şopronului este figura cunoscută a lui Iisus cu plete şi cu barbă scurtă ca semn al tinereţii, imagine preluată de hagiografia creştină. La stînga imaginii este un porumbel zburînd reprezentînd Sfîntul Duh, doi măgăruşi(cum a intrat Iisus în Ierusalim) şi un profil de om.

În partea stîngă jos a şopronului se vede o persoană şezînd pe un scaun iar în mînă ţine un toiag. Scaunele sînt trei sugerînd legenda celor trei magi. Sub imagine, în colţul stînga jos se văd stilizate imaginile pentru o şopîrlă mare, un peşte, o broască ţestoasă, o pasăre mare care aleargă şi un cîine sau lup. La mijloc este un şarpe foarte lung iar lîngă coada acestuia este un pătrat împărţit în nouă părţi egale sugerînd că este protector al vînătorilor şi al învăţaţilor.

Tăbliţa II povesteşte despre vizita lui Zamolxe în insula Samos şi trecerea cabirilor la religia sfintei cruci a Mîntuitorului! Pe tăbliţele I şi II apare semnul crucii ca simbol al sacrului şi al pămîntului(ţării) care stă sub această protecţie. Geţii se considerau poporul ales de Creator iar ţara lor o numeau ţara sfîntă(dio Geta).

Creştinismul ortodox este în mare parte religia strămoşească. Multe din elementele de cult ale religiei geţilor dar şi simbolurile religioase(crucea cu braţele egale libere sau înscrise în cerc, steaua cu şase colţuri şi steaua cu şase raze) sînt păstrate din religia neamului mioritic din mileniul IV î.e.n. şi care au fost duse de emeşi în Sumer/Ki-en-gi de pe meleagurile noastre pe la mijlocul mileniului IV î.e.n.)

Zamolxe, Pitagora şi pitagoreismul. Marele get a existat ca realitate istorică, a fost mare preot şi reformator, a vizitat Egiptul, i-a trecut pe cabirii din Samos la religia crucii Mîntuitorului, s-a înfruntat cu Pitagora şi le-a cerut geţilor să renunţe la folosirea aurului ca aducătorul tuturor relelor de pe pămînt, fiind ispita diavolului. Toate aceste date sînt scrise pe tăbliţele 2 şi 3. Religia geţilor a influenţat şi zoroastrismul prin existenţa magilor perşi la curtea din Sarmisetuzo în secolul VI î.e.n. cum rezultă din tăbliţa 5.

Iisus a fost get. La începutul secolului Vl î.e.n. s-au aşezat printre neamurile geţilor populaţii ale galilor/galatilor care au îmbrăţişat religia crucii cu taina botezului cu pîine strămoşească şi vin. În anul 279 î.e.n. aceste relaţii s-au stricat rău iar conducătorul geţilor, Biseto l a pus sabia pe gali şi i-a alungat. Fiind opriţi şi la graniţa Macedoniei, au trecut Dardanelele şi au întemeiat în podişul Anatoliei un stat – Galatia – care a existat pînă în anul 25 î.e.n. cînd a fost cucerit de romani. O parte din aceşti gali au coborît mai spre sud şi s-au stabilit în anul 275 î.e.n. într-o regiune pe care au numit-o Galileea. În secolul ll î.e.n. ivriţii amintesc de secta esenilor/esenirnilor avînd centrul de cult în Galileea şi care practicau o religie diferită de a iudeilor dar identică cu a geţilor. Începutul secolului l e.n. i-a găsit pe gali – esenii într-o aprigă dispută religioasă cu clerul iudeu. Galii cheamă în ajutor mentorii din Carpaţi unde îşi avea sediulFrăţia Celui Ales. Este trimis Ili împreună cu o ceată de geţi - tăbliţa 53 - pentru a înfrunta fanatismul religios iudeu. Răstignirea lui Ili, înfăşurarea trupului cu giulgiu şi transportarea lui pînă la „galii cei roşcaţi" din Galileea apoi drumul prin Siria Efes, Grecia şi Tracia pînă au ajuns în Sarmisetuzo sînt povestite pe 7 tăbliţe. Durerea a fost fără margini peste neamul geţilor. Tăbliţele sînt scrise între anii 560 î.e.n. şi iulie-august 106 e.n. cînd statul geţilor a fost distrus de romani fiind ocupată partea de vest, iar ţara a cunoscut un jaf fără seamăn. Limba folosită în aceste texte de pe tăbliţe este limba română veche care se găseşte identic sau asemănător în dicţionarele de arhaisme şi regionalisme existente în România. 79 de cuvinte se găsesc numai în emegi(sumeriană) fiind dispărute din româna veche Tăbliţa 1 consider că a fost turnată sau trasă – cum apare scris pe mai

multe tăbliţe, pe la 1600 - 1500 î.e.n. pentru că de aici se trag semnele alfabetelor folosite de strămoşii noştri.
În anul 1982 am cumpărat cartea *Civilizaţia sumeriană* unde am găsit trei cuvinte care m-au pus pe gînduri: da, nu **şi** inga. Ştiam că aceste cuvinte sînt specifice numai limbii române iar inga se foloseşte numai în nordul Moldovei şi Maramureş. Am găsit pe internet în anul 2001 un dicţionar sumerian-englez elaborat de J.A. Halloran din S.U.A.. L-am tradus în limba română şi bănuiala mea s-a confirmat, limba sumeriană/eme-gi are aceeaşi rădăcină cu limba română. Am scris cu acest subiect o carte „Civilizaţia soarelui" publicată în august 2002. Arătam în această carte că avem 1000 cuvinte identice sau asemănătoare cu eme-gi şi 1400 de arhaisme şi regionalisme compuse din două sau mai multe cuvinte eme-gi. Mai arătam că denumirile activităţilor agricole, păstoreşti şi de organizare socială sînt în mare parte comune celor două limbi iar creştinismul are foarte multe elemente comune cu religia emeşilor. Culturnicii de profesie au ieşit la atac şi m-au făcut în toate felurile atît la TVR 1 cît şi la postul de radio Iaşi. S-a remarcat A. Vulpe director la Institutul de Arheologie din Bucureşti unde stau ascunse tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri; I. Sluşanschi director al Institutului de Lingvistică Iorgu Iordan din Bucureşti şi Neagu Djuvara, istoric care a trăit pînă în 1991 la Paris. Nu au avut reţinere la limbaj spunînd despre cei care vreau să se uite pe tăbliţe să sînt nebuni, indivizi cu minţile rătăcite, diletanţi, oameni fără conştiinţă dar nu au acceptat să-mi spun şi eu punctul de vedere. Iar într-un acces de nebunie genială A. Vulpe spune peste tot că tăbliţele de lut descoperite de N. Vlasa la Tărtăria ar fi chiar plăsmuirea acestuia!!! Despre tăbliţele de plumb ale geţilor spune că sînt falsurile unui geniu dar el şi-a dat seama numai

în jumătate de oră ! Noi trebuie să băgăm la cap că această lepădătură este un supergeniu şi nu avem cum să-l contrazicem.
La sfîrşitul lunii noiembrie 2002 am trimis lui J.A. Halloran – care se ţine că este cel mai mare specialist în sumerologie – un mesaj cu 145 cuvinte comune limbilor română şi eme-gi dar care nu sînt în latină. La 17 dec. 2002 îmi trimite următorul răspuns: „Most vocabulary of the Rumanian language can by derived fom Latim, modified by Slavic influences. This happened after the time of the Roman empire. So you need to reassurse me and your readers that you have avoided attaching a Sumerian etymology to any wordthat as a Latin etymology. Are you familiar with the Larin etymologies gived for most Rumanian words?" În publicaţia Formula As din 25 mai 2006, fiind întrebat despre legătura scrierii de la Tărtăria cu cea din Sumer, acelaşi J.A. Haloran spune: „Cum se poate explica faptul că într-o regiune din vestul României înconjurată cu nume sumeriene... , s-au găsit trei tăbliţe din lut local, cu pictograme sumeriene dar mai vechi cu 1000 de ani decît cele din Mesopotamia ? ... Asumîndu-vă o origine trivială, recentă, romană, sigur că acestea nu vă mai aparţin". Acest individ nu a căzut în cap ca să-şi schimbe fundamental ideile cu privire la ce mi-a scris în anul 2002. Explicaţia constă în faptul că textul din fişierul Chemae la neuitare, ajustat puţin, l-am tradus în limba engleză şi l-am trimis în august 2003 către Tv Discovery, Institutul de Studii Orientale din Chicago şi Institutul de Studii Orientale din Philadelphia. Englezii au răspuns că au primit mesajul meu şi atît dar americanii au tăcut mîlc. Sigur acest studiu al meu a ajuns şi în mîinele lui dar şmecherul a uitat să spună de unde vin ideile pentru că hoţia intelectuală se practică şi la

case foarte mari. Se pare că i s-a zbîrlit moţul către genialitate şi acestui nemernic! Ghinionul lui este că nu ştie cum sună limba română vorbită în graiurile noastre mioritice altfel ar pune şi el de o şmecherie aşa cum au făcut cei doi canadieni care şi-au însuşit descoperirea insulinei făcută de N. Paulescu în 1923 şi cu această hoţie au luat premiul Nobel iar statul român nu a spus nici pîs!. Suedezii au recunoscut nedreptatea în anul 1962 la protestele unui scoţian!!! Situaţia este asemănătoare cu Alexandru Odobleja şi studiile lui în domeniul ciberneticii care au ajuns pe căi ocolite la Norbert Wiener iar priceputul şi-a pus un moţ de „prima-ntîi"!
Consider **că a** venit vremea ca românii **să-şi** cunoască adevărata istorie chiar dacă mentorii culturnici dar **şi** alte lichele urlă **că** tăbliţele sînt nişte falsuri ale lui Haşdeu, N. Densuşian sau **a** unui geniu încă nedescoperit iar cei care vreau **să** le vadă de aproape sînt „nebuni, diletanţi, nespecialişti, indivizi cu mintea **rătăcită" şi** alte asemenea sofisme **şi** fineţuri academice.

Nu sîntem latini, **aşa** cum ne vor ei!

Ce ştim si ce nu vrem să ştim despre trecutul neamului nostru? La această întrebare vreau să răspund cu puterea adevărului. Un adevăr rătăcit, uitat, ascuns sau trunchiat de cei nevolnici sau de simbriaşi ai minciunii.
Arheologul american Marija Gimbutas în lucrarea *Civilizaţie si cultură,* Bucureşti, 1989 arăta: „În mileniul al VII-lea, a. Cr. în Carpati, era o civilizatie puternică, prima si singură în Europa...o societate matriarhală, teocratică, pasnică, iubitoare si creatoare de artă". Aşa gîndesc unii străini despre istoria noastră foarte veche, concluzii ce au la bază

dovezi arheologice de necontestat, cu o simbolistică atît de variată si de complexă care şi astăzi uimeşte prin profunzimea lor. Dar majoritatea istoricilor români ascund acest adevăr si ne duc pe calea plăsmuirilor susţinînd că teritoriul carpato - dunărean devine vatră de cultură si civilizaţie odată cu migrarea indo-europenilor în perioada 2000 – 1200 î.e.n. Peste această găselniţă au aranjat cu răbdare si tenacitate, pălăria latinităţii neamului nostru. Povestea şugubeaţă cu iz de adevăr istoric nu rezistă la o cercetare si confruntare pertinentă a dovezilor arheologice si lingvistice. Explicaţiile stufoase si pline de pretenţii ale adevărurilor absolute nu pot arunca în uitare timpul si spaţiul ca suport primar dar si final al existentei umane. Iar pământul pe care ne-a zămislit destinul ne-a oferit atîtea dovezi ale statorniciei noastre pe aceste meleaguri, încît numai răuvoitorii pot susţine că ne-au adus aici „vînturile, valurile".

Noi am fost aici din timpurile **fără** început.

Geţii nu sînt indo-europeni aşa cum sună frumos la urechea multor dascăli ai neamului nostru. Probele arheologice ne arată că locuim aici din mileniul al XV-lea î.e.n. si trebuie să amintim substraturile aşezărilor Strachina – Dorohoi si Cuina Turcului de la Portile de Fier sau cele din mileniile VIII – III î.e.n. cum sunt Criş, Gura Baciului, Valea Lupului (precucuteni), Leţ, Hîrşova, Cîrcea, Icoana, Boian, Căscioarele, Cruşova, Cucuteni, Drăguşeni, Dudeşti, Gorban, Gumelniţa, Hamangia, Hăbăşeşti, Hotărani, Ostrovu Corbului, Parţa, Petreşti, Rastu, Ruseştii Noi, Soroca, Tărtăria, Tisa, Tîngaru, Turdas, Vădastra, Vidra, Vînătorii Mici. Acestea sînt vetrele veşniciei noastre ştiute dar ascunse în umbra unor interese meschine sau a unor

ideologii deşarte. Cîteva dintre ele au o importantă fundamentală în istoria si cultura noastră.
În lucrarea mea „Limba noastră-i o comoară” apărută în anul 2002 susţineam cu o puternică argumentaţie lingvistică si terminologie socială, că emeşii(sumerienii) au plecat din teritoriul carpato-dunărean în Ki-en-gi(Sumer) în două valuri. Primul a plecat la mijlocul mileniului VI î.e.n. cînd a avut loc potopul de la Marea Neagră iar valul doi a plecat în prima jumătate a mileniului IV î.e.n. cînd începe si istoria acestei civilizaţii ce a marcat atît de puternic cultura lumii si în special cultura europeană, adevăr pe care nimeni nu vrea să îl recunoască. Ei (strămunii noştri) au inventat scrisul la Tărtăria în mileniul VIII î.e.n. ducîndu-l în Ki-en-gi, au dezvoltat structurile sociale urbane, au creat o formă de capitalism financiar, au descoperit bolta în arhitectură, au construit primele lăcaşuri de cult sub formă de cruce cu cele patru braţe egale(crucea greacă spun lotrii iar getă cum spune adevărul), cunoşteau curentul electric si făceau operaţii pe creier, au dezvoltat o societate de tip comunitar în care indivizii erau angrenaţi în relaţii specifice statului de drept modern.
Ei sînt pionierii civilizaţiei europene !!
Neamul emeş ne-a lăsat o cultură fabuloasă! Tăbliţele de lut au păstrat pentru posteritate valori spirituale care reflectă modul lor de gîndire si de percepere a realităţii. Dar chiar dacă au dispărut, o mare parte a culturii lor a fost asimilată de cultura akkadiană şi babiloniană iar limba lor a fost folosită ca limbă liturgică pînă în secolul V î.e.n.

Stindardul din Ur, mileniul III î.e.n. cu războinici emeş.

Orfeu şi gluga(căciula) getă/tracă.

Religia lor era o religie a entităţilor spiritual-energetice definite prin termenul lil care semnifică vînt, suflare, umbră, spirit, creaţie, avînd şi o profundă veneraţie pentru elementele naturii. Ei nu se închinau la statui ci aveau altare pe ultimul nivel al ziguratului iar acolo preotul oficia ritualul religios si aducea ofrande. De remarcat faptul, că scriitorii antici referindu-se la religia geţilor, spun că zeii lor nu au statui, aceasta este şi caracteristica fundamen¬tală a religiei neamului emeş. Cercetarea originilor neamului emeş şi a religiei lui dovedeşte că începînd cu mileniul VIII î.e.n. în arealul carpato-dunărean existau comunităţi umane bine organizate, cu o religie puternică si conduse de sacerdoţi. Societatea getă era foarte asemănătoare cu cea a neamului emeş pentru că ele au avut o rădăcină comună de plecare, aveau în frunte un conducător civil si un mare preot. Dacă privim cu atenţie sigiliul emeş din secolul XXV î.e.n. unde apare pentru prima dată crucea ca semn explicit al sacrului şi troiţele maramureşene(unde trăiesc în prezent un grup de români ce îşi spun cu mîndrie nemeş) vom observa cu uimire că formele crucii sînt identice. Iar descoperirea senzaţională a crucii de la Gorban, Cucuteni şi alte situri arheologice, demonstrează că noi nu avem nimic cu indo-

europenii găselniţă a istoricilor occidentali, iar continuitatea neamului mioritic pe meleagurile carpatine din zorii civilizaţiei umane este marcată de alte repere temporale.

Primul rînd de sus este un sigiliu emeş, cu crucea pe el ca simbol al sacrului, apoi o divinitate emeş care se uită la o cruce înscrisă în cerc fixată pe un soclu, iar ultima poză spre dreapta este crucea cum apare în templele egiptenilor.

Rîndul II este un altar descoperit la Cucuteni, jud. Iaşi din mileniul V î.e.n. unde se vede stilizată crucea. În muzeul de istorie din Botoşani există o farfurie cu semnul crucii desenat pe fundul din partea interioară, veche din mileniul VIII î.e.n.; urmează o cruce de pe un vas Cucuteni şi o farfurie din acelaşi sit arheologic, apoi cruci cu braţele egale descoperite la Fizeşu Gherlei, folosite de geţi prin secolele VII î.e.n.

Rîndul III prezintă simbolul crucii înscrisă în cerc folosit pe porţile din Maramureş, apoi ca simbol al sacrului în forma copturii numită pască sau Paşti, şi crucea liberă pictată pe ouăle „încondeiate" pregătite pentru Paşti.

Deci nimic din blăstămţia iudoe-satanistă unde legămîntul falic se purta la gît cu mare priinţă iar în temple i se ridicau rugăciuni fierbinţi de-ţi prăjeau creierii, asta dovedind că tradiţia noastră religioasă era mult înaintea apariţiei iudeo-satanismului, aşa cum o arată atît de temeinic adevărul istoric şi nu cel revelat!
Izvoarele istorice menţionează prezenta apostolului Andrei în Dobrogea în secolul III... si cam atît. Dacă celelalte popoare au fost creştinate prin sabie sau ucaz, pentru noi istoria nu consemnează nimic. Am păstrat un tezaur uimitor de cuvinte în limba veche, limba celor mulţi si tăcuţi, limba ţăranilor vorbită de-a lungul mileniilor. Pentru a dovedi acest miracol trebuie să analizăm termenii liturgici folosiţi şi de creştinismul iahvist ca o reflectare în timp a mitologiei emeş. Principalele mituri din Biblie; facerea universului, facerea neamului omenesc, naşterea Evei din coasta lui Adam, potopul, salvarea seminţiei omului de către Noe, primirea tablelor de legi de la divinitate, existenta raiului, lupta cu balaurul, primul păcat, toate se găsesc scrise pe tăbliţele de lut ale culturii emeş. Dar scrise cu cel puţin 2000 de ani înaintea pretinselor texte sacre ale iudeilor. Iar în Canaan s-au stabilit o parte dintre geţii care în frunte cu Tanaus şi-au „vizitat" rubedeniile din Egipt în secolul XVIII î.e.n. Acest transfer cultural a avut loc în perioada deportării iudeilor în Babilon de către Nabucodonosor(580 î.e.n.) unde emegi(limba sumeriană) era limbă liturgică chiar dacă poporul ce o vorbea dispăruse ca structură politică de cca 1300 de ani. Aici spun ei că au luat contact cu această cultură fabuloasă iar o parte dintre pribegi au încercat să-si reformeze propria religie. Acţiunea a fost un eşec dar în coasta lor au apărut la începutul secolului III î.e.n. galii pe care scrierile vechi i-a numit

eseni/esenieni datorită religiei lor. Istoria spune că atît Ioan Botezătorul cît si Isus Cristos au fost eseni. Aşa se explică faptul că românii nu au fost creştinaţi prin ucaz sau sabie.
Fiecare oraş emeş avea cîte o divinitate protectoare care locuia într-un templu închinat în acest sens. Eridu, cel mai vechi oraş al emeşilor avea un lăcaş de cult respectat si venerat si de alte comunităţi iar templul de aici s-a dovedit a fi prima construcţie cu caracter religios din lume. A fost construit la jumătatea mileniului V î.e.n. Uimirea arheologilor a fost şi mai mare cînd în stratul al paisprezecelea s-a descoperit fundaţiile unui templu datat la mijlocul mileniului IV î.e.n. avînd forma unei nave dreptunghiulare, împărţită în trei părţi. Acest sistem de construcţie religioasă sun formă de cruce se găseşte în arhitectura bisericilor creştine pe care şmecherii o mai numesc şi cruce greacă! Dacă privim crucea de pe fundul vasului descoperit la Gorban vedem că este o cruce cu cele patru braţe egale(pe care nişte şmecheri ne-au furat-o spunînd că s-a născut sub freza lor grecească!) care se găseşte pe sigiliile emeş fiind simbolul cultului creştin etiopian iar în creştinismul catolic si ortodox crucea are un braţ mai lung pe care se sprijină. Asemănarea arată că religia crucii s-a născut la est de Carpaţi, a fost dusă în Ki-en-gi odată cu migrarea emeşilor în această regiune, le-a legănat speranţele timp de 2000 de ani, alţi 1000 de ani a fost religie şi pentru seminţii semite iar iudeii au cunoscut-o în deportarea din Babilon. Pe monezile lor din secolul ll î.e.n. aparea steaua cu cinci colţuri luată de la egipteni aşa cum a fost şi este ca simbol sacru la comuniştii iahvistului, Karl Marx. Emeşii aveau ca simbol pentru zei, steaua sub formă de disc cu sase braţe repartizate la distante egale sau de disc cu sase colturi şi steaua cu şase colţuri(două triunghiuri

isoscele suprapuse). Cele trei simboluri se găsesc în steaua noastră cu care se colindă de Crăciun. În Tora se spune că şarpele a ispitit-o pe Eva îndemnînd-o să muşte un măr care era în pomul cunoaşterii, păcat ce nu a fost iertat de Dumnezeu si a urmat alungarea din rai. Dar mărul este un pom caracteristic regiunilor temperate inclusiv României şi nu ţărilor cu climă caldă cum sînt Iraqul sau Israelul dovedind rădăcina mitului. Noi românii păstrăm si în prezent mărul ca pom sacru în colindele de Crăciun: „florile dalbe lemn de măr", alături de brad la căsătorie şi stejar la înmormîntare. Trebuie precizat că religia emeşilor era monoteistă avîndu-l în frunte pe AN (cer, rai, înalt) ca divinitate din care au apărut ceilalţi zei (spirite).

O asemănare uluitoare cu mitologia emeş si a creştinismului se găseşte în religia incaşilor care are în centrul pe Viracocha ca fiind Creatorul, Stăpînul Soarelui. Acesta a creat din piatră nişte uriaşi pe care i-a trimis printre oamenii primitivi pentru ai civiliza şi ajuta(mitul jidovilor de la noi!). Dar pentru că lumea s-a umplut de răutăţi, acesta i-a nimicit printr-un potop imens si a salvat numai un bărbat si o femeie. Viracocha a coborît pe pământ si a creat oameni din lut care sînt strămunii actualului neam omenesc, tot el fiind părintele dinastiei regale Inca si fondatorul imperiului. Rugăciunile erau adresate unei Sfinte Treimi **şi** Fiului lui Dumnezeu cel care **a** murit, **a** înviat si s-a înălţat la cer fiind **aşteptat să** vină într-o zi **să** salveze neamul inca **şi să**-l mîntuie. Această asemănătoare i-a făcut pe invadatorii spanioli să-i acuze de blasfemie si să se poarte şi mai sălbatic cu ei nimicind orice urmă de cult incas. Ei credeau în reînvierea trupului si în Ziua Învierii tuturor oamenilor.

Dar la Isaiia s-au mai descoperit două tăbliţe de lut ars cu semne aşezate într-o anumită ordine care sugerează că este

o formă de scriere simplă. Numai faptul că aceşti oameni aveau capacitatea de a sintetiza si simboliza ideile, este un fenomen extraordinar iar gîndirea lor nu era a unor primitivi, aşa cum de multe ori privim noi lumile trecute.
Tărtăria si Isaiia sînt cele două puncte unde s-au descoperit primele forme de scriere din istoria lumii iar noi ne facem că ne plouă în cap cu indo-europeni care ne-ar fi vizitat în jurul anului 2000 î.e.n şi au măturat complet această cultură. Am impresia că există străini(Marija Gimburas) mult mai corecţi în aprecierea trecutului nostru fată de acei românaşi puşi să umble cu şoalda prin istoria neamului. Indo-europenismul este bun doar pentru cei care refuză să accepte realitatea probelor arheologice şi lingvistice sau pentru liftele care vor glorie.
Dar emegi(limba sumeriană cum au botezat-o specialiştii) are legături si cu limba ...engleză!!! Descoperirea este uluitoare dacă ne gîndim că aceste civilizaţii nu s-au întîlnit niciodată pe drumul istoriei. Şi totuşi cuvintele arată că în timpurile străvechi populaţiile respective au vorbit limbi foarte apropiate sau poate au avut o limbă comună. Istoria străveche a insulelor britanice este marcată de perioada megalitică cînd o populaţie necunoscută a înălţat mai multe monumente numite *henge*. Aceste construcţii realizate în mai multe etape începînd cu primele secole ale mileniului III î.e.n. şi situate în zone deschise aveau un caracter religios iar după unii cercetători erau si centre de studiere a cerului şi marchează prima manifestare a artei monumentale prin care omul se eliberează de lupta pentru supravieţuire si concepe o construcţie destinată grupului social căruia îi aparţine. Construcţiile în sine arată un nivel evoluat al cunoştinţelor arhitectonice dovedind si existenta unor structuri sociale bine organizate. Numai în insulele britanice

există aproximativ 200 de construcţii de tipul henge. Pentru manevrarea blocurilor de piatră de zeci de tone din care sînt realizate aceste monumente, trebuiau să existe comunităţi umane cu zeci de mii de indivizi, bine organizate care să participe efectiv la dislocarea, transportul si ridicarea lespezilor. Aceste comunităţi nu au dispărut din istorie odată cu terminarea monumentelor. Despre constructorii lor nu se stie nimic. Deocamdată!

La mijlocul mileniului 1 î.e.n. insulele britanice au fost ocupate de triburile celţilor veniţi de pe continent. Nu ştim dacă au dispărut creatorii monumentelor de tip Stonehenge sau dacă au format structuri sociale împreună cu noii veniţi. Celţii au preluat aceste monumente şi le-au dat o nouă viată prin religia lor condusă de druizi. Romanii ocupă insulele britanice la mijlocul secolului 1 e.n. si ţin populaţiile sub sabie pînă la începutul secolului V e.n. cînd le abandonează.

Am făcut acest scurt istoric să pot pune întrebarea: ce legături au existat între populaţiile care au construit monumentele megalitice din insulele britanice, populaţia carpatică si neamul emes(sumerienii) din Ki-en-gi (Sumer)? Răspunsul este unul năucitor, cele trei populaţii au o rădăcină comună si ea se află în societatea mileniului VII î.e.n. din ţinutul carpatic unde a fost zămislită „ prima si singura în Europa...o societate matriarhală, teocratică, paşnică, iubitoare si creatoare de artă". Iar cele 260(numai atît am scris eu în prezentul studiu dar în realitate sînt aproape 1500) cuvinte din limba engleză care se găsesc în româna veche si emegi demonstrează cu prisosinţă acest lucru. Fărîme din limba celor care au construit monumentele megalitice se găsesc chiar si în prezent în limba engleză iar studiul în sine este doar o mică părticică din ceea ce se cere făcut, pentru că trebuie răscolită în profunzime limba

engleză veche cu dialectele ei şi limbile galeză, scoţiană si irlandeză.
Studiind comparativ emegi, limba română veche si engleza, am ajuns la concluzia că ţinutul carpatic a fost o vatră de migrare către alte meleaguri a unor comunităţi umane ce au creat culturi uluitoare acolo unde si-au găsit vremelnicia.
Primii au plecat către sud-est, emeşii, pe la mijlocul mileniului IV î.e.n. stabilindu-se în Ki-en-gi unde au realizat o civilizaţie si o cultură unică în lume. Următorul val de migraţie a fost al albilor(albi: veşmintele albe purtate de acest neam + on: neam, clan) către vest pe la sfîrşitul mileniului IV î.e.n. şi au avut ca punct final insulele britanice unde au realizat arhitectura megalitică preluată mai tîrziu de celţi. A treia mare migraţie a fost către est cu ramificare către nord-est prin nordul Chinei (civilizaţiile Taklamacan din vestul deşertului Gobi şi Karacum din estul Tadjikistanului) si punct final nordul Japoniei prin populaţia ainu(cunoscută în cronicile japoneze şi sub numele de emişi), sud prin rahmanii plecaţi din Moldova şi cunoscuţi ca brahmani în India şi sud-est traversînd subcontinentul indian, Oceanul Pacific si ajungînd pe coasta de vest a Americii de Sud unde au dat naştere civilizaţiei şi culturii inca. O altă migraţie masivă a fost în partea a foua a mileniului IV î.e.n. în Egipt!
În deşertul Taclamakan(partea de nord-vest a deşertului Gobi) s-au descoperit mai multe zeci de mumii ale unei populaţii de origine europeană; un bărbat de 2 m., cu păr roşcat sau şaten deschis îmbrăcat cu o haină lungă pînă la genunchi de culoare vişiniu închis, pantaloni albaştri iar în picioare purta un fel de cizme. Era încins cu un brîu cu modele deosebite care se găsesc un ţesăturile vechi din Europa Centrală şi Răsăriteană. Şi cizmele aveau modele

cusute pe ele. Pe faţă avea pusă o pînză de culoarea hainei. Această civilizaţie a existat pe la 2500 – 1700 î.e.n iar ultimele rămăşite au dăinuit pînă în secolul VIII î.e.n. Era o civilizaţie cu agricultura bazată pe irigaţii şi un comerţ foarte dezvoltat cu India de vest, Mohenjo – Daro şi Sumer. Ţineau un fel de evidenţă cu ajutorul unor bile cu semne pe ele pe care le puneau în vase iar acestea aveau la rîndul lor anumite semne. În localitatea Gorban din judeţul Iaşi a fost descoperit în anul 2001 un vas ce avea înăuntru o adevărată comoară; 21 de statuete cu simboluri feminine şi 21 de simboluri masculine împreună cu 42 sfere mici de lut ars. Mai erau şi mici tronuri din lut ars avînd gravate mici semne pe ele.. In prima jumătate a secolului XX, în mai multe centre ale culturii emeş s-au descoperit mici bule din argilă care au în interior mici obiecte din argilă: conuri, piramide, pătrate, cuburi şi s-au emis mai multe ipoteze privind semnificaţia lor; de la o simbolistică religioasă pînă la un sistem simplu de evidenţă şi calcul. Aceste bule sferice provin din perioada Uruk IV(3300 – 3100 î.e.n.) şi preced cu unul sau două secole apariţia scrierii cuneiforme. La Nuzi, în nordul Iraqului, s-a găsit un vas de argilă conţinînd 48 de astfel de obiecte mici, modelate iar pe partea exterioară a vasului era o listă cu scriere cuneiformă care enumera o listă de animale, tot în număr de 48. Cercetătoare Denise Schmandt-Besserat de la Universitatea din Austin (Texas U.S.A), a publicat în anul 1981 o sinteză asupra unui număr de 200 bule sferice şi fragmente de bule cunoscute în revista Technology and Culture. Ea ajunge la concluzia că reprezintă preistoria scrierii şi ele provin din Sumer. În realitate sistemul a fost adus de neamul emeş(sumerieni), pe acest teritoriu cînd au migrat din locurile de baştină, ţinuturile din jurul Carpaţilor. Unele din micile obiecte au fost perforate (conuri, discuri,

bile) ceea ce demonstrează că erau înşirate pe sfoară, procedeu găsit şi la o tăbliţă de la Tărtăria. Obiectele găsite în bulele sferice nu erau găurite şi erau imprimate pe exteriorul acesteia. În deşertul Karacum s-a descoperit o „civilizaţie a oazelor" care a dăinut cam în aceeaşi perioadă cu civilizaţia din Gobi(Taklamacan) cu o agricultură bazată pe irigaţii şi care făcea comerţ cu oraşele emeş şi acadiene. Principalul centru era Agi Kui.

În nord-vestul Chinei sînt mentionaţi toharii începînd cu secolul lV î.e.n. populaţie de origine indoeuropeană, înrudită cu sacii/sciţii care la rîndul lor erau înrudiţi cu geţii. Cred că aceştia sînt urmaşii vechilor populaţii care au trăit în mileniile lll şi ll î.e.n. în ţinuturile Taclamakan şi Karacum iar în prezent se găsesc în Turkmenistan, Iran, Tadjikistan, Kazahstan, Uzbekistan. Dovezile arheologice menţionate demonstrează că în mileniile Vlll – lV î.e.n. pe teritoriile din jurul Carpaţilor, a existat o civilizaţie înfloritoare, cu o religie bine conturată care a fost dezvoltată de grupurile umane ce au migrat în ţinutul dintre Eufrat şi Tigru dar şi alte direcţii (takla: vorbărie, flecăreală, a spune, a conduce, a părăsi + macan/Magan: civilizaţia de la Mohenjo-Daro).

Ce catastrofe au năvălit peste comunităţile carpatice, au determinat spargerea lor si răzleţirea în cele trei zări? Pentru lămurirea acestei întrebări trebuie să căutăm în umbrele timpului calea care să ne ducă spre lumină, altfel vom trăi în continuare în sminteala făcătorilor de adevăruri sacrosante. Am **făcut** acest comentariu de istorie veche **să arăt că** noi nu sîntem indo-europeni aşa cum ne dau la cap profeţii neamului iar această minciună nu poate să reziste în fata probelor arheologice dar în special al argumentelor lingvistice.

Si dacă nu sîntem indo-europeni atunci nu sîntem nici latini. Această poveste cu pretenţie de adevăr absolut s-a născut foarte chinuit în mintea reprezentanţilor Scolii Ardelene la sfîrşitul secolului al XVIII-lea dintr-o dorinţă sinceră de identificare a naţiunii române din Ardealul aflat sub ocupaţie austriacă, la tradiţia veche a istoriei europene. Si pentru că în limba română există cuvinte identice sau asemănătoare fonetic si semantic cu limba latină, ei au considerat că au descoperit strămoşul lingvistic. La aceasta mai trebuie adăugat si suportul naţional deosebit dat românilor de sub stăpînirea austriacă care erau consideraţi ca un popor ieşit de undeva dar fără a se şti cînd şi de unde. Aceste două elemente spaţiu, timp au fost răstălmăcite de tot felul de minţi ciuntite, năimite sau smintite ajungîndu-se la monstruozităţi că am fi de origine slavă, sau urmaşii colonilor romani amestecaţi cu slavi sau că sîntem o populaţie slavă din sudul Dunării care a suferit un proces de latinizare în convieţuirea cu populaţia băştinaşă si i-a venit un dor de ducă mai spre nord, a pîndit cînd Dunărea era îngheţată şi tulio! Asemenea basne(născociri), susţinute de istorici si lingvişti români ne-au făcut la fel de mult rău ca si cotropirea gliei străbune. Perfidia manipulărilor istorice s-a manifestat foarte puternic odată cu constituirea statelor moderne pe principiul naţiunii sau a naţiunilor majoritare, unde teritoriul era împărţit sau răşluit după componenta etnică. Minciuna a găsit un domeniu vast de manifestare în care oricine putea contesta pe oricine sau orice iar adevărurile se stabileau în funcţie de puterea si persuasiunea celui mai tare. Iar noi fiind puşi de soartă, aici la mijloc de drum, ne-am aplecat sub furtuni cînd spre apus cînd spre răsărit, dar niciodată această înclinare nu ne-a adus linişte sau bunăstare.

Ca să arăt că nu ne-am schimbat limba sub ocupaţia vremelnică, parţială si prădalnică a romanilor aşa cum îţi schimbi straiele, am urmărit să demonstrez că geţii aveau o limbă inconfundabilă dar cu unele cuvinte care se găseau în latină. Această limbă vorbită de ei, noi o păstrăm în limba veche si contemporană într-o măsură uimitoare iar pretinsa latinizare a poporului român s-a realizat în fapt începînd cu a doua jumătate a secolului XIX sub directul control al mafiei cazare şi continuă si astăzi. În susţinerea celor afirmate voi apela la mai multe feluri de probe care au stat si stau si în prezent la îndemîna celor care se ocupă cu studierea originii limbii române.

Argumente istorice. Ocupaţia romană asupra Geţiei/Daciei a durat aproximativ 150 de ani si a inclus în provinciile controlate de cuceritori doar o parte din teritoriul locuit de neamul geţilor. Aceste zone au avut atît un rol economic cît si un rol strategic pe care romanii l-au luat în considerare mereu la împărţirea teritorială făcută de-a lungul ocupaţiei. Se spune că în această perioadă atît de scurtă, geţii ca nişte sărîntoci si-au lepădat limba precum o boarfă uzată si plini de dragoste pentru cuceritori au mers în castrele lor să ia lecţii de latină iar cei mai grei de căpăţînă(comatii) erau traşi de coamă. Istoria a consemnat că dragostea pe care o purtau geţii cuceritorilor romani s-a măsurat totdeauna numai cu ascuţişul sabiei iar relaţiile lor au fost numai între stăpîn şi slugă. Răscoalele nenumărate ale geţilor ocupaţi şi vizitele de lucru neanunţate ale geţilor liberi prin castrele romane sau peste Dunăre dovedesc că aceşti prădători chiar dacă aveau sub control o parte a gliei străbune nu au învins si dorinţa de neatîrnare a strămbunilor noştri, aşa cum ne dăscălesc unii cu această poveste însăilată pe sub togă despre binefacerile civilizaţiei Romei. Romanii au urmărit să

pună mîna în special pe minele de aur si argint din Apuseni care erau vitale pentru acest popor prădător si plin de arogantă. Nicăieri în istorie cuceritorul nu a venit să aducă celor cuceriţi flori, busuioc şi ceva parale, ei au adus, crime, jafuri de tot felul, nenorociri si distrugerea unor sisteme sociale cînd s-a trecut la ocuparea teritoriului. Să ne amintim ce dezmăţ a urmat la Roma după cucerirea Geţiei şi jefuirea ei de tot ce se putea jefui iar noi şi acum nu pridim să ne lăudăm prădătorii, o facem cu ei în orice ocazie, am făcut-o si cu turcii timp de cîteva secole, ne-am mai uitat si în est 45 de ani pînă am ameţit.

Albanezii au stat sub ocupaţie romană timp de 562 de ani si sub ocupatie bizantină aproape 9 secole şi nu s-au latinizat, nu s-au grecizat ci au rămas un popor căruia nu-i neagă nimeni originea iliră. Mai mult si în prezent ei au două dialecte desi ocuparea lor a fost totală atît sub romani cît si sub bizantini. Istro-românii, o comunitate de cîteva mii de oameni emigrată din Ardeal în secolul XV în Croaţia sau poate o rămăşiţă a vechilor geţi, îşi mai păstrează si în prezent dialectul chiar dacă numărul lor s-a redus la cca 200 persoane. Românii din Ardeal au stat sub ocupaţie maghiară cca 800 de ani şi nu si-au pierdut limba sau obiceiurile aşa cum ar trebui să fie după dogma latinităţii.

Lipovenii au 300 de ani de cînd trăiesc în mijlocul poporului român dar si-au păstrat cu sfinţenie limba si obiceiurile, la fel este situaţia ţiganilor cu care convieţuim de cca 600 de ani. Cel mai concludent exemplu este al aromânilor care, deşi au un dialect apropiat cu limba noastră, totuşi nu şi-au pierdut identitatea lingvistică si tradiţiile chiar dacă convieţuim de peste 2000 de ani. Prea ne cred unii proşti sau grei de cap!!

Asemenea argumente nu dau bine deloc la dogma latinităţii, povestea este prea străvezie ca să fie şi adevărată. Dar să mergem cu pipăitul chiar în bîrlogul ursului(romanilor) să vedem cum stau lucrurile la ei acasă în ciubota italică. Istoria ne spune că puterea militară a Romei s-a înzdrăvenit după mari opinteli împotriva etruscilor, triburilor samnite, celţilor din nordul peninsulei italice, grecilor din sudul peninsulei, a punilor care au bătut în porţile Romei într-o vizită nepoftită. După ce-au supus toată peninsula la sfîrşitul secolului III î.e.n. şi nu au mai avut pe cine jefui(acesta era obiectivul oricărui război în antichitate dus pe teritoriul străin) romanii si-au înălţat ochii către răsărit si în urma unor războaie cumplite au ajuns să controleze toată peninsula balcanică pînă la Dunăre. Mă opresc aici pentru că atît ne interesează pe noi. Dacă săndăluţa romană a păşit falnic în toată peninsula italică timp de aproape 700(şapte sute) de ani cît au controlat-o pînă la prăbuşirea Imperiului Roman de Apus în anul 476 e.n., cum pot explica magiştrii noştri în lingvistică faptul că şi în prezent în Italia se vorbesc 12 dialecte iar în România(care cuprinde mare parte din fosta Getie) nu există dialecte chiar dacă a fost sub ocupaţie romană numai jumătate din teritoriu timp de 165 de ani.
Grija prădătorilor fată de cei prădaţi este consemnată de istorie ca un blestem al celor neputincioşi în fata violentei oarbe sau a vicleniei.
Spaniolii, după ce i-au măcelărit pe incaşi şi celelalte popoare amerindiene le-au mai dat si o mulţime de boli care au făcut ravagii reducînt populaţia la aproape la un sfert într-o sută de ani. Cu tot acest dezastru ei si-au păstrat limba si cultura chiar dacă de atunci trăiesc într-un mediu social străin lor. Popoarele din Africa ce au fost tratate cu o sălbăticie greu de imaginat au reuşit să-si păstreze limba si

cultura în ciuda faptului că sistemul social a fost distrus în cea mai mare parte. Să facă geţii excepţie de la această regulă elementară a supravieţuirii în care orice supus încearcă să-si păstreze identitatea si să scape cît mai repede de stăpîn? Nimeni cu mintea întreagă nu poate accepta această tîmpenie. Ei care erau cel mai numeros popor din Europa nu s-au vîndut ca o turmă de oi cohortelor romane iar cel mai bun exemplu este moartea viteazului Diogio/ Decebal după zicerea romană, care a preferat să se sinucidă decît să fie circar la Roma. Dar acest blestem al istoriei ne-a făcut să avem circari printre noi si chiar la noi acasă. Cine nu vrea să gîndească însemnă că nu are cu ce să gîndească şi pentru o asemenea meteahnă nu va fi pus în obezi sau trimis la ocnă.

Argumente etnografice. Columna lui Traian din Roma ni-i prezintă pe geţi îmbrăcaţi în iţari cu căciulă(cuşmă) si cămaşă lungă pînă aproape de genunchi încinsă cu un brîu. În picioare purtau opinci iar ca arme foloseau arcul cu săgeţi si sabia încovoiată la vîrf. Femeile dace purtau cămaşă lungă peste genunchi cu deschidere la gît si umblau încinse pe mijloc. Imaginea de pe columnă este în fapt imaginea tipică a ţărancei si ţăranului român de la începutul secolului XX. Dar acest port este specific si aromânilor, popor care vorbeşte un dialect apropiat de limba române si pe care istoria l-a consemnat foarte rar. Greu de acceptat ideea că geţii au renunţat la limbă în 150 de ani de ocupaţie străină dar si-au păstrat intact portul timp de 2000 de ani iar în portul lor actual nu se găseşte nici un element din vestimentaţia romanilor!

Să ne oprim asupra elementelor de vestimentaţie specifice celor două popoare. Femeile romane purtau în picioare: campodes(sandale uşoare pentru drumeţie),

coturni(botine scumpe pentru teatru si ceremonial), crepidae(botine de folosinţă curentă), conipodes(pantofi cu vîrf ascuţit), calceus(papuci din piele de căprioară), enemides(pantofi cu vîrf moale), lancia(papuci de casă), laconica(sandale pentru plimbare) muleus(papuci din stofă brodată cu aur), peribarides(încălţăminte numai pentru nobili) saltides(pantofi uşori pentru dans) iar femeile gete purtau opinci sau umblau cu picioarele goale. După cum se vede nu le-am moştenit nimic din vestimentaţie. Si invers să vedem dacă vestimentaţia noastră se găseşte în latină, vom constata: căciulă(pileus), călţun(caliga), cămaşă(subbcula), cojoc(pelliceum), iţari(bracae). Dacă nu le-am preluat portul şi nu le-am asimilat cuvintele ce definesc vestimentaţia atunci cum susţin lingviştii că geţii au renunţat la limba lor şi aşa, într-o sminteală generală s-au trezit vorbind latina pe coclauri. Nici folclorul si nici tradiţiile noastre nu sînt comune cu cele ale latinilor chiar dacă unii bagă în această matriţă tot ce este specific şi ne individualizează de alţii. Dovada vine şi de la tradiţia mărţişorului care nu se găseşte în obiceiurile romanilor dar ai noştri latinişti spun că tot de la Rîm se trage şi şnuruleţul cu cele două buburuze. Ei ştiu că în siturile arheologice din România s-au descoperit mărtisoare vechi de 8000 de ani iar tradiţia acestei podoabe de primăvară o au numai românii, bulgarii, aromânii si albanezii, adică cei care cu mii de ani formau marea familie a tracilor după vorba grecilor sau a ariminilor după adevărul tăbliţelor de plumb descoperite la Sinaia. Iar bulgarii au preluat acest obicei de la geţii/mesii cînd s-au aşezat în sudul Dunării în secolul VI e.n.. Termenii noştri care definesc vestimentaţia tradiţională sînt mult mai vechi decît cotropirea Daciei de către romani şi nu au nimic comun cu limba acestor

invadatori. Geţii locuiau în **că**tune şi sate fiind organizaţi pe **ş**atre iar romani pripăşiţi pe la noi trăiau în canabae – aşezări de lîngă taberele militare; vici – aşezări rurale unde anexau şi cătunele băştinaşilor şi pagi – denumirea aşezărilor formate din populaţia autohtonă. După cum se vede nimic comun în sistemul de organizare administrativ**ă** nu am **p**ăstrat de fa aceşti pr**ă**d**ă**tori. Dar de ce avem unele cuvinte comune fonetic si semantic cu limba latină ?

Argumente lingvistice. Ca să facem lumină în această nebuloasă a originii limbii române trebuie să vedem cine au fost latinii si originea limbii lor. Mitologia romană spune că neamul latinilor ar fi venit în Italia după distrugerea Troiei de către ahei(neam negrec) iar ei sînt urmaşii troienilor. Povestea este încîntătoare numai că nu a avut putere de convingere la istorici pînă a venit un „nespecialist" nepoftit pe nume Schliemann, care, după ce şi-a otrăvit mintea cu Iliada a spus că războiul Troiei este o realitate istorică. Această afirmaţie trebuia verificată şi dovedită cu probe. Mergînd pe urmele povestirii lui Homer, Schliemann a descoperit ruinele Troiei, a crezut că a descoperit comoara lui Priam şi a confirmat că Iliada trebuie privită ca o sursă de informaţii istorice. Si atunci de ce nu vrem să acceptăm si ideea că latinii ar fi urmaşii troienilor cînd evenimentul este menţionat cu lux de amănunte în *Iliada.*

Arheologia ne oferă probe indiscutabile că ţinutul carpatic a fost locuit încă din mileniul XV iar din mileniul VII există mai multe centre de cultură a căror viată poate fi urmărită o perioadă lungă de timp. În sudul Dunării, în peninsula balcanică şi Grecia probele arheologice dovedesc începînd cu mileniul V, existenta unor populaţii care practicau păstoritul si o formă de agricultură mai simplă. Peste mare,

în podişul Anatoliei, cultura de la Çatal Hűyűk a înflorit în aceeaşi perioadă. În mileniul V din Carpaţi pînă în Anatolia existau comunităţi umane care ne-au lăsat dovezi clare ale trecerii lor prin timp. Iar Troia a fost un centru important de tranzit între aceste două orizonturi ale lumii vechi, nordul carpatic si sudul anatolian cu Asia Mică. Troia ca centru urban a fost datat din mileniul III, a fost distrus de mai multe ori si iar reconstruit pînă l-au făcut cenuşă aheii iar Homer a pus în versuri acest eveniment tragic lăsîndu-l posterităţii. Populaţia acestei zone era un amestec de pelasgi ca vechi locuitori ai Greciei, ionieni(din neamul ilirilor si al tracilor), misi, hititi poate ahei si alte seminţii. Poziţia geografică îi permitea să controleze comerţul dintre nord si sud iar în jur avea un ţinut foarte roditor, renumit pentru creşterea oilor şi cailor. Opulenta si luxul acestei cetăţi a atras poftele aheilor, care trăiau mai mult din jaf si silnicii. După ce au cucerit oraşul cu faimosul „cal troian" l-au jefuit si l-au dat pradă focului iar o parte din locuitori s-au salvat plecînd spre alte meleaguri si ajungînd în Italia. Valurile de invadatori – ahei, eolieni si dorieni - care s-au stabilit în Grecia i-au împins pe pelasgi de pe litoral în ţinuturile cele mai grele vieţii, în munţii din nord.

În „perioada obscură" a grecilor(secolele XII – VII î.e.n.) nu se mai aminteşte nimic de pelasgi dar aceasta nu înseamnă că ei au dispărut sau au fost asimilaţi de greci. Din comercianţi si pescari, pelasgii au devenit păstori în munţi pe platourile aride si înalte. Pe acest teritoriu, la sfîrşitul secolului V î.e.n. se formează si se consolidează statul macedonean ca o monarhie. Macedonenii(machidonii) vorbeau o limbă diferită de a grecilor si erau priviţi de aceştia ca barbari. Filip, regele Macedonie(359-336 î.e.n.) a organizat statul si armata devenind cea mai mare putere în

zonă ceea ce nu-i încînta deloc pe greci. Acesta a cerut să participe la întrecerile olimpice a grecilor din anul 340 î.e.n. dar a fost refuzat pe motiv că este barbar(străin) iar sărbătoarea este numai a grecilor. După doi ani, prin bătălia de la Cheroneea, Filip îi învinge pe greci si supune toate oraşele state. Fiul acestuia, Alexandru Makidon a preluat conducerea statului în anul 336 î.e.n. si a împins graniţele puterii sale pînă în India, fondînd imperiul elenistic după urechea culturnicilor germani din secolul XIX. Capitala regatului macedonean se numea Pela(pel: a fi întuneca, a se murdări, a se plimba, a defila + a: a adăpa vitele, străbun, rădăcină, braţ, armă, neam, clan), adică baştina păstorilor sau rădăcina neamului păstorilor. Pe acelaşi teritoriu al munţilor din nordul Greciei cîteva secole mai tîrziu istoria îi menţionează pe macedoromâni(machidoni) sau aromâni. În limba română veche cuvîntul *pelag* are semnificaţia de întindere mare de ape, mare, imensitate si se compune din fonemele emegi(limba străbunilor carpatici) *pel*: a fi întunecat, confuz, a se murdări, a defila, a se plimba + *ag*: a aranja, loc, parte, faimă, coastă, învechit. Acest cuvînt arată că a existat de-a lungul timpului o legătură strînsă între cei din nordul si sudul Dunării. Cum aceşti pelasgi erau navigatori iar tara lor(Grecia) era înconjurată de ape, cei din nord i-au reţinut fonetic si semantic aşa pentru că vorbeau aceeaşi limbă sau o limbă foarte apropiată. Dar acest cuvînt există si în latină sub forma pelagus ce semnifică întindere mare de ape, mare, largul mării. Deci cele două limbi păstrînd termenul pelag/pelagus într-o formă apropiată dar cu aceeaşi semnificaţie semantică, înseamnă că au o rădăcină comună. Populaţia din sudul Dunării, în mileniile V-I î.e.n. vorbea o limbă apropiată cu cea din nord pentru că pelasgii erau neamuri apropiate cu triburile carpato-

dunărene, aşa cum este în prezent aromâna si româna. Dar în ţinutul lor de origine - regiunea muntoasă a Macedoniei, există o depresiune cu aspect de cîmpie numită Pelagonia(pelag + on: popor, neam, a locui, rude + ia: tinut, avere, a apăra) iar în NV regiunii există o vale numită Polag iar pe la 1200 exista în această regiune o cetate numită Pelag. Aceste cuvinte arată că neamul pelasgilor nu a dispărut niciodată din sudul Dunării chiar dacă fiecare l-a botezat după timp si năravr. Ei îsi ziceau în epoca feudală armîn(aromîni sau makidoni) iar cei din nordul Dunării îsi spuneau rumîn/rumuni.

Cuvîntul *pater,* în latină cu sensul de tată biologic dar şi de seful unei familii formate din mai multe generaţii sau a unui clan se găseşte în eme-gi sub forma *patesi* si are întelesul de administrator, guvernator. Sensul social al termenului este cel care se îngrijeste de existenta unei comunităţi şi de raporturile dintre comunitate şi indivizi sau dintre membrii comunităţii. În quichua există termenul de*patiri* cu semnificaţia de responsabil sătesc ce împarte puii de lama cînd se întorc toamna de la păşunat. Cu aceeaşi semantică limba română are cuvîntul ***părinţi*** formă puţin modificată prin inversarea ultimelor silabe. Dar limba noastră are si forma de *pater* cu sensul de nebun, violent, ţîcnit. Ca să înţelegem semnificaţia acestui cuvînt trebuie să umblăm puţin prin memoria istoriei si să ne amintim de năravurile si apucăturile romanilor. Înnebuniţi după avere si putere, au urmărit în perioada lor de glorie să cucerească lumea pe care o puteau pipăi cu ascuţişul săbiei si aşa nepoftiţi sau arătat si la graniţele Geţiei. După ce au supus sub jugul lor aproape jumătate din teritoriul locuit de geţi, au aplicat sistematic un jaf absolut a bogăţiilor inclusiv robirea populaţiei aptă de efort fizic. Zona ocupată de romani arată

clar că îi interesa aurul si argintul ce stătea ascuns în pîntecele munţilor Apuseni. Pentru pretenţia lor de civilizatori si apărători ai celor slabi, geţii i-au considerat nebuni pe motiv că ei nu au rîvnit la civilizaţia romană, nu au alergat după aurul si argintul lor iar ocrotirea era numai sclavie. Poate doreau să-i convingă pe geţi că sînt smintiţi de nu-si folosesc bogăţiile atît de trebuincioase Romei pentru măceluri si orgii numite subţire „serbări ale victoriei". Niciodată prădătorii nu au adus fericire celor prădaţi aşa cum au pretins iar noi cunoaştem vicleşugul venit atît din est cît si din vest. Orice nepoftit îşi arată interesul şi intenţiile generoase cînd aveai ceva pe care nu erai dispus să-l cedezi.
Mai avem noi un cuvinţel pe care foarte mulţi ni-l pun în nas cînd este vorba de originea neamului si a limbii. Zice cronicarul în al său letopiseţ că „de la Rîm ne tragem". Eu cred că de la Rîm ni se trage! În eme-gi (limba strămunilor carpatici) rîm are semnificaţia de străin, duşman, a distruge, ostilitate, rău, necaz. În limba română există verbul a rîma cu sensul a duşmăni, a face rău, a pizmui, a pune la cale o ticăloşie, a batjocori, a umbla cu vicleşuguri. Identitatea semantică şi fonetică nu poate fi pusă in discuţie. Spun profeţii întru adevăruri plăsmuite că acest cuvînt vine din limba slavă si arată chiar capitala imperiului roman. Dar slavii au venit peste noi la cca trei secole după retragerea romană din Geţia. Atît dispreţ arată fată de memoria acestui popor, care după imaginaţia lor bolnavă, şi-a uitat prădătorul ce i-a transformat în robi si le-a luat chiar cenuşa din vatră? Noi i-am păstrat ca duşmani si oameni vicleni puşi numai pe răutăţi si această semnificaţie dăinuie si astăzi în expresia „mă rîmi". De ce nu admitem că slavii au împrumutat din limba noastră acest termen pentru că geţii au intrat în contact cu romanii cu cca 500 de ani înaintea lor

si i-au cunoscut foarte bine dar mai ales le-au suportat 150 de ani tirania si violenta însoţită de un jaf fără pereche.
Grecii numeau poporul de la nordul Dunării, get. În eme-gi există cuvîntul git cu sensul de bărbat, viguros, a conduce, a stăpîni, lung, îndepărtat, vag şi giti(gidi) cu sensul de gînditor, duh, suflet, a medita, a se întrista. În migrarea lor către sud triburile de greci au trecut pe la noi si ne-au găsit aici stăpînind munţii si apele; eram destul de numeroşi si de puternici ca să nu ne sfîrîie călcîile la vederea lor. În cultura greacă, geţii au fost consideraţi ca un popor plin de înţelepciune si cu năravul meditaţiei, de unde ne-a rămas această meteahnă a mioriticului. În limba română avem cuvîntul *getbeget* (get + be: a fi generos, a dezvălui, a arăta, a merge departe, distantă mare, sau pe + get) cu sensul de neaoş, din moşi strămoşi, străvechi, autentic care te duce cu gîndul la rădăcina străveche a neamului nostru, suntem urmaşii geţilor, adevăraţi, cei din vechime.
Sînt get!, Sînt get!, Sînt getbeget! În limba română cuvîntul are sensul de continuitate, din moşi strămoşi, de la originea neamului, adică am fost dintotdeauna geţi din moş strămoş! În eme-gi *san-git*semnifică neamul conducător, neamul care stăpîneşte, originea neamului. În limba engleză există cuvîntul*get* cu sensul de a coborî din, a deveni, a înţelege, a veni, a călători, a se împăca, a pleca si beget cu sensul de a naşte, a da naştere la, a genera. Să le plesnească mintea şi tot ar întrece puterea de înţelegere a celor cu căpăţinele otrăvite de cultura noastră de vită latină!
Romanii ne spuneau daci. În eme-gi cuvîntul *dag* are semnificaţia de locuinţă, cameră, a locui împreună, trai, existentă, adunare, cinste, respect, luminos, strălucitor, foarte vechi. Dacii/geţii locuiau împreună mai multe generaţii ale aceleiaşi familii în case mari construite din

lemn sau piatră. Aşa s-a născut spiritul de comunitate şi ajutor reciproc atît de caracteristic poporului emeş, incaşilor si mediului nostru sătesc. Cum traiul troienilor(strămosii latinilor) era asemănător cu al geţilor pentru că erau popoare înrudite, romanii au reţinut termenul de dac cu sensul de cei care locuiesc împreună, care fac parte dintr-un neam sau o familie şi sînt foarte vechi. Ei îi ştiau pe locuitorii ţinutului carpatic ca strămoşi, neam din care s-a născut si stirpea troienilor cu miticul Tros. În limba română cuvîntul tros are semnificaţia de încălţăminte sărăcăcioasă ce se foloseşte la drum lung sau de către cei nevoiaşi. Mai avem cuvîntul troaş cu sensul de luncă sau vîlcea iar Herodot spune despre cetatea Troia că este aşezată pe o luncă(troas, grecii nu aveau sunetul ş). Aşa ne-au transmis ei! Să mai adaug pe Troi cu nume de familie la români foarte apropiat de numele cetăţii Troia, adică cea clădită de Troi. Grecii îi mai spuneau Ilion(ili: a fi bogat, a fi vestit + on: neam) cu sensul de cetatea cea bogată sau cea vestită.
Să mai amintesc aici rîul Sargetia unde legenda spune că Diogio(Decebal este interpretarea după urechea romanilor a cuvintelor dage balo – adunarea neamului străbun) ar fi ascuns o comoară fabuloasă. Este un rîu de munte(Strei) ce curge vijelios peste stînci. (sar: pîrîu, a săpa, a goni, a curge, a sări + ge: a zăgăzui + ti: înălţime, pădure + a: apă). În emegi cuvintele a, e, i, u, bi, pa, ri, sa, sa, su, tu, ur, za, semnifică apă, a curge, a se revărsa, care se găsesc ca terminaţii la majoritatea covîrşitoare a denumirilor de ape din limba română. Dar să-i mai lăsăm în pace pe latini si să revenim la legătura lingvistică între limba vorbită în Troia si cea vorbită în mileniul II î.e.n. în nordul Dunării. Rădăcina trebuie căutată în emegi(limba emeşilor care au plecat în mileniul IV din arealul carpato-dunărean) şi care arată că latina este în

realitate **o** ramură firavă **a** acestei limbi dezvoltată în condiţii diferite fată de limba noastră. După ce au ajuns în peninsula italică troienii (latinii) au intrat în contact cu populaţiile locale suferind influente fonetice si semantice puternice dar mai ales influenta culturii si civilizaţie etrusce. Voi da în continuare exemple de cuvinte emegi care se găsesc în română si latină. Primul termen este în emegi, al doilea este în română iar al treilea este în latină, în paranteze voi trece explicatiile necesare:

a-a-a(exclamare, uimire); ah-ah-ah(exclamare, uimire); acera-aceră-acer(ager, vioi); ac-ac-acus(ac); adu-adu-addo(a aduce, a pune); aduc-aduc-adduco(a aduce, a trage la sine); agrun-agru-agri(ogor); altar-altar-altare(altar); amaru-amaru-amare(amărăciune, necaz); an-an-annus(perioadă de timp); apa-apa-aqua(apă); ara-ara-aro(a ara); arde-arde-ardeo(a arde, a străluci); aria-aria-area(arie, suprafată întinsă); asud-asud-sudo(a asuda); azil-azil-asylum(azil); aur-aur-aurum(aur);
barbar-barbar-barbarus(străin, sălbatic); bini-bine-bene(bine); bun-bun-bonus(bun); bo-bou-bos(bou);
cad-cad-cado(a cădea); cap-cap-caput(cap); car-car-carrus(car); casa-casa-casa(adăpost); cas-cas-caseus(cas); cela-celar-cela(cămară); ceara-ceara-cera(ceară); cearni-cerni-cerno(a cerne); coc-coc-coqua(a coace); cucu-cucu-cuculus
da-da-do(a da, a ceda); dac-dac-dac(dac); du-du-duco(a duce);
gena-gena-gena(pleoapă); gura-gura-gula(gură); ira-ira-ira(mînie, supărare);

lac-lac-lacus(lac); libir-libir-liber(liber); lip-lip-lippus(lip, mizerie); loc-loc-locus(loc, tinut); lup-lup-lupus(a înfuleca, lup); lut-lut-lutum(lut, argilă);
mina-mînă-manus(mînă); mendala-mentală-mentis(minte, a gîndi); mami-mama-mater(mamă); mur-mur-morum(mură); mur-mur-murus(zid); mut-mut-mutus;
nas-nas-nasus(nas); nam-neam-natio(neam, natiune); nigru-nigru-nigrum(negru); ningi-ningi-ningit(a ninge); nod-nod-nodus(nod); nora-nora-nurus(noră); nuc-nuc-nucis(nucă, nuc);
o!-o!-oh!(uimire, necaz); ochi-ochi-occulus(ochi); odol-odor-odor(miros); ol-ol-olla(oală); om-om-homo(om); orda-ord-ordo(sir, rînd); os-os-os(os);
pace-pace-paco(pace); pae-paie-palea(paie); palil-palid-pallidus(palid); pana-pană-penna (pană); par-par-palus(par); parta-parte-partis(parte); pila-pila-pila(rotund, ghem); pun-pun-pono(a pune); put-put-puteo(a puţi);
rad-rad-rado(a rade); rara-rara-raro(rar); rapi-răpi-rapio(a răpi); raus-rău-rea(rea, rău); ripa-rîpă-ripa(rîpă); ruga-ruga-rogo(a ruga); ros-ros-russus(rosu);
sacu-sacu-saccus(sac); sar-sar-salio(a sări); salud-salut-saluto(a saluta); sari-sari-sal(sare); saman-samăn-semen(samăn, pereche); samana-samana-semino(a semăna); satu-satu-sat(sat); satur-satur-satur(sătul, săturat); sanggi-sînge-sanguis(sînge); sete-sete-sitis(sete); sangura-singura-singuli(singur); sub-sub-sub(sub);
sug-sug-sugo(a suge); sun-sun-sono(a suna);
sede-sede-sedeo(a sedea); siti-sti-scio(a şti); susur-susur-susurrus(susur);
tac-tac-taceo(a tăcea); taman-taman-tamen(taman); tiamat-tiamăt-timeo(a se teme); tu-tu-tu; tulu-tuli-tuli(a pleca, a

purta); tuna-tuna-tono(a tuna); turtur-turtur-turtur(sperios, turturică);
ucid-ucid-occido(a ucide); ud-ud-udus(umed); ulciar-ulcior-urceus(ulcior); unu-unu-unus(unu); urî-urî-uro(ură); ursa-ursa-ursa(ursoaică); urze-urzi-ursi(a urzi); ustura-ustura-ustulo(a arde, a ustura); uz-uz-usus(trebuintă); ulceara-ulcera-ulcero(a fi plin de răni sau bube); zer-zer-serum (zer).
Sînt un total de 115 cuvinte care se găsesc în forme identice sau foarte apropiate în cele trei limbi. Dar noi mai avem comune cu emegi încă 2861 cuvinte ceea ce demonstrează că noi am păstrat mult mai bine cuvintele limbii din mileniile IV-III î.e.n. care se vorbea în nordul Dunării si pe care au vorbit-o si emeşii timp de 2000 de ani.Dar mai este puternicul proces de grecizare a latinei început în secolul III î.e.n. – care însă atunci vorbeau koine şi nu limba lui Sofocle - şi a continuat pînă la începutul secolului III al erei noastre. În fapt, noi cunoaştem latina clasică, o limbă şlefuită sute de ani de poeţi şi funcţionari dar nu ştim nimic de latina care se vorbea în secolul VI î.e.n. sau cum vorbea poporul roman această limbă. Un lucru este cert, latina era mai mult o limbă literară şi de administraţie iar fiecare grup etnic din peninsula italică îşi vorbea propriul dialect ceea ce a dus la existenta a 12 dialecte în prezent în Italia. Dacă romanii n-au reuşit acasă la ei să dea o limbă unitară după mai multe sute de ani de control absolut, este o aberaţie afirmaţia că ne-au latinizat pe noi în 150 chiar dacă au ocupat numai jumătate din teritoriul Getiei!
Un alt argument care contrazice latinitatea noastră este existenţa unui fond lingvistic de aproximativ 1500 cuvinte(studiul nu este terminat) comune limbilor engleză si română. Engleza păstrează si un bogat fond de

origine celtă. Acest popor a pătruns pe teritoriul Daciei la mijlocul secolului VI î.e.n. şi a trăit în înţelegere sau uneori în ciondăneli cu geţii. Din aceste ciondăneli sîngeroase unii celti(gali sau galaţi cum apar pe tăbliţele geţilor) au coborît în secolul III î.e.n. în sud fondînd în podişul Anatoliei pe malul Mării Negre un stat efemer numit Galatia, alţii au fost asimilaţi sau si-au croit drum către ţinuturile lor de baştină. Dacă ar fi fost o latinizare a geţilor aşa cum se susţine, atunci aceste cuvinte nu aveau ce căuta în limba română, logica nu înghite asemenea prăpăstii. Ca să merg si mai departe cu argumentaţia voi căuta la cea mai vestică ramură a celţilor să găsesc dovezi că nu sîntem urmaşii latinilor. Gaelilor sau irlandezilor cum îi cunoaştem noi, nu le suflă nimeni în ureche că ar fi altceva decît sînt – urmaşii galilor/celtilor, dar limba lor venind din vechea pelasgă păstrează cuvinte comune sau asemănătoare cu limba română si eme-gi. Această idee năstruşnică mi-a venit ascultînd baladele irlandeze de la Eurovision unde am observat inflexiuni ce se găsesc şi în unele melodii populare româneşti. Cum o melodie este păstrată mai uşor dacă este însoţită de versuri, am considerat că trebuie să mă uit si prin limba irlandeză. Gîndul iscoditor a fost confirmat de realitate, avem aproape 1500 cuvinte comune si cu irlandeza ceea ce dovedeşte că acest neam a trăit pe meleagurile noastre înainte de a ajunge acolo unde s-a statornicit.

Cuvinte din limba română ce se găsesc în limba irlandeză şi eme-gi.

altar, oltar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios = altoir: altar = al-tar: a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava.

am: posesie, existentă = am: timp, vreme = am: a fi.
ama: zău!, chiar aşa!, ce mai treabă! = ama: ori = ama: cine? pe care? ca şi?
ama: mamă = amaid: femeie caraghioasă = ama: mamă.
an: unitate de măsură pentru timp = an: mare, înalt, foarte important = an: mare, înalt, An Nou, lumină, cer.
angel: înger = aingeal: înger = enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfîrsit.
apar: vînzător de apă, sacagiu, corăbier = abar: baltă, a se împotmoli, a se bălăci = abba: lac, mare.
arde: a distruge prin foc, a lumina, a străluci = ard: felinar de noapte, cer = ar-de: a lumina, a radia.
bag: a introduce într-un spaţiu închis, a reţine = baig: sac, pungă, a vîrî în sac, grămadă, a umple = bag: cuşcă, a închide în cuşcă, a apăra de, a vîrî
bal: balot de pînză, balamuc, scandal = ball: marfă, a murdări, a pune în ordine, vagabond, a schilodi = bal: fus, a se roti, a lungi, terminarea unei obligaţii, a dezlănţui un atac.
bală: fiară, monstru = balla: a împiedica, a astupa o gaură, a întări cu ziduri = bala: duşman, inamic, a se revolta, a ataca.
ban: bani, mijloc convenţional de schimb făcut în trecut din aur sau argint = ban: alb, de culoare albă, om de rasă albă = ban: suport, a sprijini, pătimaş.
ban: funcţie administrativă în Oltenia în perioada feudală = ban: ţinut necultivat = ban: a se pleca, a se înclina, a se ploconi.
banda: ceată, fîşie, a lega, a uni = banda: ceată, a lega, a uni, bandaj = banda: grup de tineri, a sprijini.
bară: obstacol din lemn = barra: obstacol = bara: lemn, suport, a lungi, a pune, a întinde, a separa de.

barbar: persoană străină de limba, obiceiurile si locurile în care a apărut, trezeşte nelinişte si suspiciune = barbartha: barbar = bar-bar: foarte străin.
bardăs: barză, cocostîrc, pasăre migratoare care vine odată cu sosirea primăverii si pleacă la începutul toamnei = bardas: grup, burtă mare = bar-dag: a hoinări, a pribegi departe, a colinda.
barim: măcar, cel puţin, încai = barraim: a întrece, a depăşi, a stabili, a lămuri, a fixa = bar-rim: tinut uscat, secetos, pustiu.
be: prost ca o oaie = be: de nefolosit, fată nemăritată = be: îngînfare, a striga, a tipa, a se afla în treabă.
bertă: ţesătură groasă cu care femeile de la tară îşi acopereau capul si trupul = bearrtha: foarfece, croială, bucată de pînză, tăietură, a micşora = bar-tam: a alege, a examina, a aranja.
bine: plăcut, încîntător, satisfăcător = binn: melodios, plăcut, atrăgător = binni: un rîu plin cu peste, un rîu bogat în peste.
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = bollog: pîine neagră, a hoinări = buluc,bulug: a se năpusti, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos.
bou: mascul taurin castrat = bo: vacă, a intimida = bo: a rage, a mugi, a căra.
bui: a tîsni, a da năvală, a se repezi la = bui: invidios, pizmaş, las, rău = bu(i): a fugi, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forta, a captura.
ca: prepoziţie = ca: ce? pe care ? unde ? loc = ca: a tipa, gură.
cap: început, partea din fată a corpului animalelor si păsărilor, partea de sus a corpului uman = cab: bot, figură, mutră, rît, cioc, plisc = cap: locul unde se concentrează gîndurile, a creste atenţia, a lega cu sfoară părul, a încorda nervii, conducător, cel din fruntea familiei.

cabană: adăpost simplu, locuinţă foarte simplă = caban: colibă, bordei = cabar: ciobănaş, strungar, stînă.
cabaz: glumeţ, îndrăzneţ = cabanta: îndrăzneţ, obraznic = caba: a tine pentru sine, a păstra, a umbla cu şiretlicuri, a trage pe sfoară.
căi: a plînge = cai: plîngăreţ, a plînge, a striga = ca(i): a plînge, a se strîmba.
cam: aproximare, nesiguranţă, înclinare către = cam: înşelătorie, înclinare, aplecare, a se îndoi, necinstit = cam: a înţelege, a dori, a cere, a schimba.
cana: vas mic pentru băut lichide = canna: cană = cana: a tulbura, a agita, atent.
canon: chin, necaz, supărare mare, jale = canoin: chin, necaz = canon,canun: urlet, strigăt puternic.
car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atît pentru deplasări cît si în lupte = carr: mijloc de transport = car: a sosi la, a trimite, a călători, a transporta.
cor: rotocol mare de fîn adunat din poloage sau împrăştiat din căpiţe ca să se usuce = cor: învîrtire, rotire, moment, scop = cor,gur: a face o mişcare circulară, a se întoarce, a învîrti la distantă, a transporta, încărcătură, legătură deasupra.
cor: ceată, cerc, horă = cor: gălăgie, a se mişca = cor,gur: cerc, a se învîrti, a se pleca, a înceta, ceată.
cul: aprig, iute = cul: ţintă, a tăia coarnele unui animal = cul: violent, puternic.
cul: soldat, armată = cul: ariergardă, coada unei coloane de soldaţi = cul: a aduce, a uni, mare, apăsător, puternic, violent.
dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = damh: bou, mascul, taur = dam: soţ, bărbat.

dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei familii sărace = damh: asociere, frăţie, aptitudine = dam: soţ şi soţie, cei care îşi duc viata împreună si vor lăsa în urma lor urmaşi.
Dana: prenume feminin = dana: îndrăzneţ, curajos, nume de clan = dana: unitate de măsură pentru distantă, marş.
dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă si respect, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a rupe = dar: direcţie, drum, cale = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic.
dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cîntăreşte sau se transportă o marfă = dara: inferior, al doilea rînd, moment = dar-ra: curea, centură, cordon, pînză de legat, a lega, boccea, leac, soluţie pentru o problemă.
dară: a încuviinţa, a accepta, a primi, soluţie = dara: secundă, clipă, moment, a susţine = dara: remediu.
diliman: netot, găgăuţă = dileaim: a risipi, a împrăştia, a dispărea = dilim: găgăuţă, a aduna cu lingura.
doru: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag, dorinţa de a face sau a asculta ceva deosebit = doru: trăire sufletească, sfoară de pescuit, = dor,dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, şirag, cordonul ombilical.
dubă: puşcărie = dubh: murdar, întunecat, a şterge, a vopsi în negru = dub: a îngrămădi, a picura, a vopsi, a acoperi cu.
dur: tare, puternic, zidărie, întăritură = dur: tare, rezistent, greu de realizat = dur: legătură, zidărie, a întări, a băga.
gagic: iubit, amorez, prieten, amant = gaige: spilcuit, elegant, înfumurat = gagig: bocet, geamăt, plînset, a se jeli, a deplînge, a respinge, a părăsi.
găman: mîncăcios, găucios, lacom = gamal: om prost = gamun: grăunte de chimen, a aduna mîncare.

gir: încredere, nădejde, cinste, omenie = geire: dezgheţat, iscusit, deştept, perspicace, subtil = gir: curat, ordonat, precis.
gobi: a lua, a pune deoparte, a şterpeli = gob: a sta la pîndă, a vorbi de rău, a înhăţa, a batjocori = gobi,gub(i): a opri, a pune deoparte, a descoperi necinstea.
gog: băiat sau tînăr prost, umil, slab de înger = gog: moale, bleg, nătăfleţ = gog,gug: semn, a linguşi.
gui: a vrea, a face, a fi obligat = gui: cerere, rugăciune, chef, a vrea = gu-e: a acoperi, a înveli, a ascunde, a înfăşura.
hudă: casă, locul de unde omul îsi începe ziua = huda: acoperiş, a înveli, cos de sobă = hud(a): adăpost, vizuină, zori.
hulă: blestem, înjurătură, calomnie, ponegrire, bîrfă, defăimare, ocară, dispreţ = hula: a asculta la, a ciuli urechea, a merge după = hul(i): a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.
im: murdărie, lip, jeg, slim, noroi, tină, glod = im: unt, grăsime, a unge cu unt = im: argilă, nămol, mîl.
lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lag: căuş, vale, depresiune, văgăună, a săpa = lac,lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi, a se aduna.
lagam: mină, galerie sub pămînt protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagaim: a se micşora, a se scurta, a se strînge = lagab: butuc, bloc, grămadă, lespede, dală, trunchi, tulpină.
mamai: mamă, mămică = mamai: mămică = mami: divinitate emes care a zămislit neamul omenesc din lut, a suflat asupra lui si i-a dat viată.
mana: belşug, bunăstare = mana: prevestirea unei bunăstări, augur = mana: pereche, a convieţui, bogăţie, bunăstare.

mangar: bani, parale, avere = mangaire: vînzător ambulant, colportor = ma-ngar: încărcătura de mărfuri dintr-o barcă, avere de bunuri.
mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte, odihnă de noapte = mas: coapsă, melancolie, oboseală = mas: jumătate dintr-un întreg, a oferi, a accepta, aşezare.
mur: perete, zid = mur: perete, zid, a înconjura cu ziduri = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a sfărîma.
ol: vas de lut pentru apă sau alte lichide = ol: a bea, un pahar de băutură = ol,ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie.
pac: pungă în care se tine tutunul, legătură = paca: a vîrî în sac, pungă = pac,pag: a ocroti, a apăra.
rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin umflături în parte inferioară a picioarelor = raca: chin, tortură, suferinţă, a slei de puteri = rac,rag: a prinde rădăcini, rană adîncă, a provoca, a arde, mers legănat, a trage, gîtar, a suferi.
Rîm: denumirea Romei păstrată în limba veche românească, al cărui imperiu a cucerit si distrus statul get = rim: abuz, a minţi, a se întinde = rim: trupă, armată, mulţime, străin, arogant, inamic, a distruge, ostilitate, răutate, necaz, a nenoroci.
roc: soroc, haină scurtă care se poată la tară = roc: obicei, datină, cută, a se încreţi = roc,rug: a înapoia, a restabili ordinea, a plăti din urmă, a accepta.
sacu: obiect confecţionat din piele, in, cînepă sau lînă, în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sac: sac = sa-cu: legătură, boccea, labă, mînecă.
ta: formă arhaică pentru cuvîntul tată = ta: a exista, a trece pe la, a valora, a face =ta: fire, caracter, a conduce, a apuca, a

sprijini, a tine, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a lovi, a semăna.
tacă: tăcere, persoană care tace si este atentă, a interzice cuiva să vorbească = taca: a purta de grijă, a susţine, a îndura, a tolera, a opri, a amîna, a merge ţanţoş= taca: a tine mintea trează, a opri, a acţiona, a avea încredere în, a aranja, a începe.
tacla: discuţii inutile = tacla: a discuta despre o problemă, a se pune pe treabă = tacalal: a începe, a povesti, a sosi.
tar: povară, sarcină, veche măsură egală cu 125 ocale, plută din patru table = tar: de-a curmezişul, de-a latul, peste, cruciş, deasupra = tar: a tăia, a executa, a ieşi, a delimita, a stabili, a preciza, a pune capăt la.
tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: scurt, mic, incomplet, inferior, a răspunde la = tur: născut în colibă, ocol de oi, grajd, staul, a repara, a micşora.
ursan: om voinic, plin de forţă = ursan: tînăr voinic si plin de viată = ur-sang: războinic, om tînăr, întîiul, în frunte, viguros, violent.
usuc: grăsimea care iese pe lîna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă si murdară = usc: ulei, a deveni unsuros, grăsime, a păta cu grăsime = usuc;usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.

Chemare la neuitare - Sectiunea 2

Cuvinte din eme-gi care se găsesc în limba irlandeză.

abba: tată, părinte, bătrîn = ab: stareţ.
abgal: înţelept, priceput, renumit = abhal: renumit, deosebit de priceput la.

ah-us: a scuipa = abhus: din această parte, din această direcţie.
ad: tată, străbun, chiot de bucurie, a cînta = adh: şansă, noroc, întîmplare.
adam: colonie, aşezare, cătun, rechiziţie, a impune, a înrola = adaim: a provoca, a îndemna, a se aprinde.
aga: coastă, versant, înapoi, după = aga: interval de spaţiu sau timp.
al-du(altu): a săpa pămîntul = alt: şanţ, canal, rîpă.
a-na-am: astfel, decît, pentru ce? = anam: natură, viată, persoană.
ar: a tăia, a ruina sănătatea cuiva, a ucide = ar: a tăia, a răni, a masacra.
a-ru: a dărui, a face cadou = aru: ziua după sărbătoare.
asa: a duce, a căra, a prezenta, a suferi, a tine legat = asal: măgar.
ad(at): corp, schelet, strigăt, a tipa = at: umflătură, tumoare.
ba: arogantă, trufie, beţivan, a provoca, a învrăjbi = ba: a lătra, gaură într-un gard
ba: suflet, a dărui, a îngriji, a păstra = ba: a tine seama de, a avea legături cu, simpatie, boală, proprietate.
ba-ba: terci din grîu încolţit cu lapte folosit ca hrană pentru copiii mici = bab: copil mic, prunc, minor.
bad: a transporta, a căra, greutate, a fi la o distantă de = bad: a se plimba cu barca, a face cabotaj.
bana: a lega, a susţine, a sprijini, a uni = banna: legătură, obligaţie, datorie, fîşie.
bil: a se înfierbînta, a se încălzi = bille: a se giugiuli, a se dezmierda, atenţie.
cal: avere, consideraţie, respect, apreciere = call: a cere, a merita, dreptate, ordine

cara: a încercui, a asedia, a acuza, a strînge = cara: susţinător, apărător, tovarăş.
dal: a apăra, a ocroti, a adăposti, a transporta = dal: ţinutul unui clan sau trib.
dal: a acoperi, a se ascunde = dall: orb la, care nu vede ceva, lipsit de ratiune.
dil: unic, exclusiv = dil: a îndrăgi, tandru, bun.
dil: singur, o = dil: drag, scump, costisitor.
dul: a ascunde, a acoperi, a apăra, a aduna = dul: a încerca, a merge.
eg: şanţ, canal, dig, a stăvili, a uda, a iriga, a cerceta = eag: tăietură în, trecătoare, spărtură, a se usca.
ga: a smulge, a stoarce de bani = ga: nevoie, strîmtoare, a cere, a încolţi, a lipsi, criză, a pretinde.
gaba: piept, a înfrunta, a fi de partea cuiva = gabh: primejdie, a pune în pericol, a risca, a pune în joc.
gaba-ra: cioban, păstor = gabhar: capră.
gada: in, fuior, pînză de in, rufărie = gad: şnur, pînză, a lega cu sfoară.
gag: pană, a bate, a fixa, tărus, a fura = gag: a se lipi de, a despica, spărgător, hot, hotie, a fura, a bate.
gagar: arie, suprafaţă de cîmp, proprietate = gagach: avere, posesiune, bunuri.
gal: cel mai mare fiu, mare, puternic, tare, cupă largă = gael: irlandez.
gal: a copleşi, a inunda, a înghiţi = gal: putere, energie, a munci din răsputeri.
gala: siloz, pivniţă = gala: veselie.
gar: a primi, a adăposti, avere, a avea încredere = gar: moment potrivit, serviciu bun, a se întoarce.
gar: dimineaţă, lapte bătut, brînză = gar: closet cu apă, convenabil, bun.

garas: proprietate, conducere responsabilă, paie, fîn = garrai: grădină.
gaz: a se certa pentru, a se înghesui, a sparge = gas: a păşi cu arogantă, a urmări.
ge: vînzătoare, servitoare = ge: gîscă, carne de gîscă.
gilim: a dansa, a se pleca, a pleca = geillim: a se supune, a se pleca, a prezenta.
gim: alergător, mesager, a arăta, a tropăi = geim: strigăt, chiot, aclamaţie, a zbiera
gir: jir, fructe ale fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = geir: a îngrăşa animalele, a se îngrăşa.
gin: a face dreptate, demn de încredere, a dovedi o proprietate de către cineva = gin: viată, existentă, fiinţă, prezent.
gu: a debarca, a se aşeza, voce, sunet, lat, capcană = go: a ancora la ţărm, a se aşeza, a traversa, a bănui.
gur: violentă, om mînios, necioplit, a da o raită, a alerga, a se grăbi = gor: atac, ardoare, efort neîntrerupt, a se înfierbînta.
hum: a se încăiera, a se bate, a învineţi, a lovi cu pumnul = hum: cuvinte grele, injurii, a batjocori.
huru: idiot, necioplit, a insulta = hurru: strigăt de provocare, sfidare.
igi: ochi, a privi, a înţelege, a avea grijă = ig: a însemna pe răboj, a cresta, a stirbi o unealtă, semn.
immin: sete, a fi însetat = imim: duşcă, înghiţitură de băutură, a bea.
im-pa: pierdere, încurcătură = impi: rugăminte fierbinte, implorare, grijă.
lag: bucată, a aşeza în grămadă, a se strînge la masă = lag: mic, slab, firav, neclar.
lam: abundentă, belşug, proprietate = lam: proprietate, îndemînare, mînă.

li: scandal, tărăboi, gălăgie = li: strigăt, chiot, a striga după un hot, a ciomăgi.
lili: adiere, parfum de cedru, boare = lile: floare.
lom: a slăbi puterea, a potoli = lom: slab, sărac, a se pleca.
lu: a îngrijora, supărare, necaz, suferinţă = lu: mic, slab, lipsit de tărie, sărac.
lug: mulţime, a roi, a mişuna, a se îngrămădi = lug: a scoate viermii, a se tîrî.
mi: seară, întuneric, noapte = mi: lună.
mi-ri: furtună, furie, violentă = mire: furie, nebunie, frenezie.
nam: destin, soartă = neamh: cer, rai.
ni: prosperitate, a poseda, a recunoaşte = ni: lucruri care aparţin cuiva.
pa: a cere, a cerceta, a socoti, tovarăş = pa: salariu, preţ, răsplată, a purta, a duce.
ra: a veni în gînd, a uimi, a cîntări, a suporta, a bate = ra: grăitor, care spune mult, judecată, fanfaronadă.
re: a da naştere, a conduce, a suferi, a rezista = re: vîrstă, generaţie, a îmbătrîni, a căsători, a aranja, a pune în ordine.
ri: conducere, a pune stăpînire pe, a sili, oraş, district = ri: rege, a domni ca un rege, sef, minunat.
sa: a mulţumi, a satisface, a fi bun = sa: destul, mulţumit, satisfăcut, suficient.
sa: lovitură, atac, a bate, a gîfîi, a răni, pagubă = sa: năvală, atac, lovitură, a înjunghia, a răni, a căuta să facă rău cuiva.
sar: legume, zarzavat, marfă, a vinde, a aduce omagii = sar: marfă de primă calitate, autentic, real.
si: lovitură, a bate, a gîfîi, a pătrunde = si: zor, a se repezi la, a da năvală, a grăbi.
si: trăsătură a fetei, rază, a străluci, a lumina, uşor = si: zînă, vrajă.

silim: a potrivi, a îndrepta, a face bine, a duce la bun sfîrsit = silim: a se gîndi, a crede, a socoti, a cugeta.
sin: a iscodi, a descoase, a înţelege direct = sin: a face un semn cuiva, a arăta.
sin: a strecura, a forţa, a pătrunde prin = sine: sîn, vîrf de munte.
sipa: cioban, păstor, păcurar, păşune, a paste = sipeir: cioban, păstor, păcurar.
sit: măsură, a socoti, a calcula, a memoriza, a face schimb = sith: linişte, calm, înţelegere, ordine publică.
te: obraz, neruşinare, a înfrunta, a răspunde la, a ataca = te: fierbinte, aprins, cu ardoare, cu mînie.
ti: rude, nevastă, trai, a locui, a se aduna = ti: locuinţă, a adăposti, a primi în casă.
tir: mulţime, popor = tir: tară, regiune, provincie.
tul: rezervor, cisternă pentru apă = toll: căus, văgăună, cavitate, rezervor.
ub: a se ascunde, groapă acoperită cu frunziş = ubh: a îndemna, a instiga.
ud: cînd? în timp ce, de la, de = ud: acolo, după, care? pe care? atît de.
ul: a înflori, mugur, bucurie, satisfacţie = ull: măr.
um: a supraveghea, a îngriji, înţelept, generos = um: în jurul, lîngă, aproape de, referitor la, cu privire la.
ur: a mesteca, masă, a cugeta la, inimă, suflet, fiinţă = ur: proaspăt, sănătos, dulce, cu lapte.
uru: oraş, piaţă, sat, centru administrativ, furtună foarte mare = uru: eclipsă, întunecat, confuz, a întrista.
us: a fi alături de, a merge în urmă, a retine, a lăsa pentru = us: interes, participare, folos, a interesa.
us: gîscă = usc: gîscă, grăsime de gîscă.

Cuvinte din limba română care se găsesc numai în limba irlandeză

ab: alb în istroromână şi aba pentru părinte sau tată = ab: stareţ

abitir: distins, remarcabil, strălucit, mai bine = aibitir: alfabet.

abras: rău, sucit, mofturos = abhras: in sau lînă pentru ţesătură.

acru: gust specific fructelor necoapte = acra: acru

aer = aer

agod: treabă, rînduială, plan = agoid: împotrivire, dezaprobare.

aice: în apropiere de, lîngă = aice: apropiere, vecinătate.

alean: dor, durere sufletească determinată de plecarea cuiva drag, melancolie = aillean: iubit, drag, drăguţ, scump.

alinta: a pronunţa incorect, a se alipi de cineva = ainleanta: care nu ştie carte, incult, care pronunţă greşit.

Ardeal: regiunea istorică din România = airdeall: a avea grijă de, atenţie, treaz.

aiste: aceştia = aiste: a face o încercare.

altă-aia: monstru, epilepsie, nebunii, toane = allta: sălbatic, nebun, înnebunit.

arm: încheietura braţului si a genunchiului, coapsă, armă = arm: armată, armă.

armaş: om de arme, luptător = armas: haină de soldat.

baftă: moment favorabil, şansă, întîmplare = babhta: întîmplare, moment, ocazie, ţintă, scop, şansă.

baire: sfoară, curea, salbă de bani, talisman, adîncime, barieră = baire: ţintă, aruncătură de bani, a vîna, a juca pe bani.

balas: varietate de rubin = balach: piatră, a căuta, a cerceta.

Balc: numele unuia dintre întemeitorii Moldovei feudale = balc: mulţime puternică, animal urmărit.
Baraolt: localitate în judeţul Harghita, situată într-o regiune muntoasă de unde izvorăşte rîul Olt = baraoid: pantă, povîrniş, înclinare, pornire, curgere, vîrf ascuţit, nu departe, în apropiere.
barcă = barc: barcă.
bască: ridicătură de pămînt care proteja o fortăreaţă în afara zidurilor ei = bascaim: a avaria, a distruge.
bată: cingătoare lungă si îngustă cu care se înfăşoară mijlocul sau se pune ca întăritură la îmbrăcăminte = bata: a se lipi.
bîlbă: prostie, greşeală = balbh: prost.
bîrligan: şarlatan, escroc, pungaş, nemernic = bearlagar: ipocrit, fals, făţarnic.
beilic: casa în care erau găzduiţi gratuit beii veniţi de la poartă, muncă grea pe gratis, clacă, bir pentru stăpînire = beillic: gaură sub pămînt, bordei.
Biertan: localitate în judeţul Sibiu = beartan: parcelă, lot, a împărţi.
bleg: lipsit de tărie, slab, sărăcăcios = beag: lipsit de tărie, neînsemnat, slab.
blidar: dulap în care se păstrează vasele pentru bucătărie si mîncarea = bladar: a linguşi, a umbla cu interese ascunse.
bliantă: lovitură dată uşor cu palma unui copil care se obrăzniceşte cu cineva bătrîn = blianta: vîrstă.
boactăr: paznic, strajă = bothar: drum, cale.
boaite: vite slabe, oameni prosti si răi = baoite: a hărţui, a da mîncare calului sau buaite: a cîştiga, a-si atinge scopurile.
boască: resturile de struguri rămase în teasc după stoarcere = bosca; cutie, a închide, a strînge.

bobaru: cel care dă în bobi = bobarun: prost, găgăuţă, neîndemînatic.
bologan,bolocan: om prost, netot, neghiob = bolog: scăfîrlie, a hoinări, a petrece timpul trîndăvind, a-si pierde vremea.
botu: a face botu, a se supăra pentru o greşeală comisă = botun: greşeală, a comite o greşeală.
brăcui: a alege ce este mai bun dintr-o grămadă, a trage pe sfoară = braca: a jefui
brad: specie de conifere = brad: ladă de lemn.
Bran: trecătoare între Ardeal si Muntenia = brean: a bara trecerea, a înfunda, rău
braţ: unul din membrele superioare ale omului = brat: a acoperi, a semnaliza, a atîrna moale, a se moleşi.
bre: formă de adresare la tară = brea: arătos, prezentabil, afectuos.
brodi: a potrivi, a nimeri, a spune prostii = brod: a-si face merite din, a se mîndri cu, arogantă.
bruş: cocolos, bot făcut din resturi sau firimituri = brus: rămăşiţe, resturi.
brut: efort fizic deosebit, greutate mare = bruth: efort neîntrerupt, nesăbuit, necugetat, imprudent.
buiac: despre plante - fertil, rodnic, îmbelşugat, despre oameni – răsfăţat, îmbuibat, nebunatic, nesocotit = buaic: culme, apogeu, a ridica în slăvi, a lăuda.
buartă: gaură, cu sens figurat lipsă de bani, pagubă, sărăcie = buartha: necaz, îngrijorare, a tulbura, a fi îngrijorat, a se întrista, trudă, osteneală.
buclă: îndoitură, ondulare = bucla: a încheia cu o cataramă.
bulă: cîrpă, femeie stricată = bulla: chef, cupă, castron, farfurie de supă, a se rostogoli, a murdări.
bulibăseală: zăpăceală, încurcătură, haos = bullabaisin: încurcătură, dezordine, învălmăşeală, zăpăceală.

bulan: vînă de bou folosită în închisori pentru bătut = bullan: bou.
bun: acţiune pozitivă, deosebit, gust plăcut = bun: esenţă, cauză, forţă, tel, scop, a se sfîrsi, început.
cablă: unitate de măsură pentru poame corespunzătoare unei găleţi, baniţă = cabla: greutate mare legată cu frînghie.
cain: a se plînge, a suferi o nedreptate = cain: a imputa ceva cuiva, a învinui de.
camhă: stofă de mătase = camtha: a cerceta cu atenţie, a îndoi, a face nod.
campa: a face tabără, a tăbărî = campa: tabără, a aşeza în tabără.
cantă: zăpăcită, aiurită, neroadă = canta: încurcată, simplu, destul de.
cat: cuvînt cu care se alungă pisica = cat: pisică.
Călan: oraş în judeţul Hunedoara = callan: gălăgie, vacarm, zarvă, tărăboi.
călăi: plăcinte = collai: gras, corpolent.
căoaci: fierar = caoch: perdea de, care nu vede ceva, fără deschizătură.
căoi: a bolborosi, a chiorăi = caoi: obicei, stare, ocazie.
căulă: plută mică folosită ca pod plutitor = caol: loc îngust de trecere peste mare.
căule: femeie rea şi duşmănoasă, femeie proastă = caol: meschin, mărginit, a distruge, sărăcăcios.
ce? = ce?
ceda: a permite, a lăsa = cead: a permite, a lăsa.
ceată: grup mare, grămadă = ceadta: o sută.
ceap: apucătură, siretlic = ceap: a-si bate joc de cineva, a-i juca un renghi.
ceapane: curele de la opinci, nojiţe = ceapan: picioare, a încurca, a aranja.

cear: păr, cosite, împletirea cositelor = cearr: a confunda.
ceardă: cîrciumă, han = ceardai: comerciant, negustor.
ceartă: dispută, gîlceavă = cearta: dreptate, ordine, corect, în bună stare, a croi o minciună.
ceasma: plasă pentru prins peste, prostovol = ceasna: a tulbura, a agita, trudă.
chel: a fi lipsit de păr pe cap = cheal: a fi lipsit de, lipsă, vai!
ciala: îndemn adresat boilor să o cotească la dreapta = ciall: sens, a înţelege.
cinie: făcătură, vrajă = cinnim: a hotărî, a convinge, a cauza, a pune capăt la.
ciob: bucată dintr-un vas spart = giob: bucată, ciob, resturi, fragment.
ciocan: unealtă de lovit, a îngheţa ciocan - a îngheţa foarte tare = siocan: ger foarte puternic, vremea îngheţului, a îngheţa.
ciolan: os cu carne = ceolan: copil scîncind. De obicei scîncesc după mîncare.
cior: fior, tresărire, atîţare = cior: a atîţa, a porni, a se impune, a da importantă.
cioros: fioros, aprig = ciarog: îmbufnat, a se aprinde de mînie, negru de supărare.
cioru: spaimă, fior = ciorru: a tăia elanul cuiva, a scurta, a privi de sus, a privi cu dispret, a cerceta.
cire: fire de păr, smoc = cire: smoc de păr, coamă.
cios: paznic de cîmp, pîndar, jitar = cios: a tocmi un muncitor, recompensă.
citov: întreg, nevătămat, zdravăn = citog: mîna stîngă.
cîntar: instrument pentru măsurat greutatea = cuntar: tejghea, contrapartidă, prăvălie, a face cumpărături.
clab: mucos, obraznic, neserios = clab: gură cască, a striga, a fi înrăit după.

clampar: guraliv, zurbagiu, flecar, certăreţ = clampar: dispută, ceartă, a se certa.
cling: sunete scoase de clopote = cling: sunete scoase de clopote.
cneaz: conducătorul unui sat sau a unui teritoriu = cneas: obraz, deasupra. Mai este termenul cneasta cu sensul de cinstit, integru, sincer, de treabă, nobil.
coardă: funie răsucită din plante lungi cu care se leagă căpiţele de fîn, parte componentă a arcului de aruncat săgeţi, şnur, sfoară groasă = corda: sfoară, şnur, coardă de arc, a lega cu sfoară, a încorda un arc.
coiman: prostănac, nătărău = coilean: persoană proastă şi înfumurată.
coimăni: a se osteni din greu, a fi cu mare grijă = coimead: supraveghere, grijă, care tine, a păzi, a apăra.
colb: strat de praf sau nisip fin = colbha: strat de piatră, a forma un strat.
corcan: copac scorburos si bătrîn, vită bătrînă = corcan: vas, oală, a doborî.
corn: partea osoasă de pe capul vitelor care era folosită si ca pahar pentru băut = corn: subţire ţi răsucit, mers legănat, gălăgie, a rostogoli un butoi, a curge, cupă.
cos: a coase, a cosi = cos: a lua în mînă, a conduce, familie.
cotu: articulaţia mîinii care se sprijină pe ceva = cothu: suport, sprijin, rezemare.
creatură: fiinţă, om = creatur: creatură, fiinţă, marionetă.
credeam: credinţă, încredere, respect = creideamh: credinţă, încredere, cinste.
cultuc: pernă mică, sac mic pentru piaţă = cultaca: rezervă, cumpărătură, măsură.
cumas: stofă scumpă folosită pentru hainele boiereşti = cumas: putere politică, posibilitate, iscusinţă.

dadă: mătuşă, femeie în vîrstă căreia îi porţi respect = dada: titlu de respect, plin de lapte, a hrăni cu lapte, părticică.
Dan: prenume masculin = dan: destin, soartă.
Didina: prenume feminin = didine: adăpost, protecţie, a apăra, sanctuar.
doină: melodie tristă ce evocă unele fapte din trecut = doineann: plîns puternic, a chinui sufletul, a rezista unei furtuni.
doine: cîntece triste cu subiect din lumea satului si prezintă fapte trecute = duine,daoine: viata omului, existentă, prezent, bărbat, sot, omenire, colectivitate, suflet, personificare, fiinţă, libertate, tînăr, bătrîn, cîntec, muzică populară.
doini: a cînta doine = duinni: a depăşi tristeţea, a învinge melancolia.
Doman: rîu si munte în judeţul Caras-Severin = domhan: lume.
dona: a ajuta pe cineva la nevoie, a da cu titlu gratuit unui nevoiaş sau unei instituţii = dona: sărman, nefericit, nenorocit.
Dorna: rîu si munte în judeţul Suceava = dornan: cap, a sparge.
doru: stare sufletească ce exprimă o dorinţă pentru ceva sau către cineva, alean, nostalgie, melancolie = doru: legătură gingaşă, a uni privirile, a se lumina, a înveseli, a face să scînteieze ochii, a se aprinde.
dos: ascuns, ferit de vedere, chiulangiu ca în expresia „dai dosu" = dos: trîntor, a lenevi, a tărăgăna.
dram: puţin, mărunt, cu măsură = dramh: înghiţitură, duşcă.
drăcoi: diavol, om rău, vrăjitor = draoi: vrăjitor, scamator.

dres: a repara, a îndrepta, a se întoarce la = dreas: a se întoarce, a se învîrti, a se strica, a-si îndrepta atenţia, întorsătură.
Drislea: localitate în judeţul Botoşani = drisle: a dispărea, a pieri, a înceta.
Dunăre: fluviu = dunaras: a insista cu putere, a se întări cu propriile forte.
durd: viguros, plin de energie, puternic = dord: viguros, energic, puternic.
durlă: om nepăsător, fire, nepăsare = dulra: fire, fel, caracter.
iad: rădăcina răului absolut = ead: bănuială, invidie, ură, ticăloşie.
Ianca: localitate în judeţul Galaţi = eanga: trecătoare, defileu, a însemna pe răboj
iască: specie de burete care era folosită la aprinderea focului cu amnarul = easca: uşor, natural, repaus, repede, iute, isteţ.
faide: folos = faide: lung, a întinde, care se opreşte.
fai: stofă de mătase neagră cu fir gros, tafta = fai: voce, a plăti, a exprima.
fain: subţire, de calitate aleasă, frumos, elegant, bun = fainne: a răsuna de, a vibra de, a împodobi cu inele, cercel.
faiere: mustrări aspre, frecuşuri = faire: a sta la pîndă, a trezi, vai!, ocară, a face de ruşine, a batjocori.
fală: trufie, dispută fără rost = fala: a invidia, a găsi de obiectat, a avea necaz pe cineva, a supăra.
falsă: mincinoasă, contrafăcută, neadevărată = falsa: fals.
falsar: plăsmuitor de acte false, de semnături false = falsoir: înşelăciune, fraudă, escroc, a înşela, a umbla cu escrocherii.
fară: neam, clan, gintă, soi = fara: a conduce, a însoţi, a urma, a fi împreună.
fee: zînă = fea: fag, pădure de fag.
fie: fiică, fată = fi: a ţese, a urzi, a lucra la război.

fig: smochină = fige: smochină.
file: pagini dintr-o carte sau caiet = file: poet.
finie: legătură sufletească dintre fini si nasi = finne: bun, frumuseţe, sinceritate, relaţie directă.
fior: stare sufletească, emoţie, teamă = fior: natural, neprefăcut, adevărat, sincer.
fior: jneapăn, ienupăr = fior: a potrivi, formă, a îndrepta.
fioru: emoţie puternică, tresărire = fioru: a produce un efect, a se preface că.
firet: şnur din mătase folosit ca podoabă vestimentară = firead: panglică de mătase dau de bumbac.
fire: caracter = fire: sinceritate, onestitate, cinste, adevăr.
fiu: copil, persoană străină foarte apropiată datorită meritelor sale = fiu: valoarea unei persoane, merite.
flanea: pulover gros de lînă purtat la tară, flanelă = flainin: flanelă.
floc: smoc de lînă sau de păr = flocas: smoc, floc.
forăi: a sforăi, a respira zgomotos = foras: josnic, simplu, necioplit, inferior.
fosăi: copil mic care doarme si respiră profund = fos: odihnă, somn, a dormi.
fostă: trecută, de asemenea = fosta: de asemenea, adăugat la, în legătură cu.
fuga: a pleca pe neaşteptate, a alerga = fogha: alergare, grabă, fugă, a năvăli, a se repezi, a ataca brusc.
fugar: persoană care rezistă la fugă, a sta ascuns = foghar: sănătos, teafăr, solid.
fulangiu: individ care se fofilează şi nu vrea să facă treabă = fulaingim: a trece cu vederea, a tolera, a admite, a suporta.
furcă: unealtă agricolă ce se foloseşte la mînuitul si depozitatul păioaselor = forc: furcă, a mînui cu furca.

fustan: fustă mare = fostan: legătură de pînză, bandă, fîşie, a lega, a se căsători.
fustar: persoană care se tine după femei, fustangiu = fustar: a se agita, pripă, a zori, alergătură.
gagiu: tînăr cu ifose, tînăr îngrijit = gaigiul: îngrijit, dichisit, sclifosit.
Galda: localitate în judeţul Alba = gallda: străin, neaparţinînd de.geaba: fără rost, degeaba = geab: a trăncăni, flecăreală.
ger: frig foarte puternic = gear: tăios, aspru, înverşunat, pătrunzător.
ginim: a descoperi, a pune la cale ceva, a ochi = ginim: a da naştere la, a genera, a stîrni, a pricinui.
gleb: prenume = gleibe: pământ, ogor.
guanga: gînganie, bondar = gunga: a se micşora, a se scurta, a se da înapoi.
habar: rost, cunoştinţă, socoteală, rezultat = habha: a opri, a aprecia.
haiste: casă rămasă neterminată = haiste: cuibar, a începe o construcţie.
hală: om mîncăcios, mîncău, flămînd = halla: casă, cameră de folosinţă comună.
iar: după, pentru că, aşa, ulterior = iar: după, după ce, ulterior, către, spre.
idenie: încercare = ide: soartă, destin.
închin: rugăciune, respect, cinste fată de, admiraţie = inchinn: minte, inteligentă.
încredere: cinste, onoare, respect = inchreidte: credibil, de crezut.
ioc: nimic, de fel, nu există = ioc: a se lecui, a vindeca, plată.
iongar: băiat tînăr, ajutor de miner care curăţă locul de muncă = iongar: lîngă, a strînge puternic.
Ion: prenume masculin = ion: curat, natural.

iotă: nimic, cîtuşi de puţin, deloc, ioc = iota: uscat de sete.
laba: partea de jos a piciorului de la om sau de la animale = lapa: laba.
lac întindere de apă stătătoare = loch: lac.
ladar: tîmplarul care face lăzi = ladar: polonic, cofă, lopăţică, făraş, căuş.
lăpăi: a lovi cu laba în apă = lapa: a lovi cu laba.
leapa: a se juca în apă, a lăpăi = leapa: albie de rîu.
leagăn: scrînciob, dispozitiv care se balansează sau se învîrteşte în cerc = leagan: a trînti la pămînt un om, a doborî un copac, cădere bruscă, a se rostogoli.
larg: întins, spaţios = learg: cîmpie, spaţiu mare, lărgime.
leasă: împletitură de nuiele ca un grătar pe care se usucă legume sau fructe = leasu: a îmbunătăţi, a conserva, a pregăti.
lin: apă care curge liniştit, pantă domoală = lin: baltă, porţiune largă si liniştită.
lin: jgheab de lemn în care se calcă strugurii = lin: băltoacă, a sfărîma, a se scurge.
liopă: lovitură dată cu palma = liopa: lovitură, obrăznicie, a lovi.
oc: spaţiu precizat = log: loc, parte, piaţă, loc potrivit.
macră: carne fără grăsime, carne fragedă = macra: tinereţe, tînăr.
maslă: cele patru culori ale cărţilor de joc, a trage pe sfoară = masla: insultă.
miara: a fi uimit, a fi tulburat = meara: neliniste, nebunie, nesiguranţă.
merli: a păţi ceva rău = meirleach: răufăcător, răsculat, a se răscula.
milă: compasiune, înţelegere pentru suferinţa altora = mile: milă.

mili: a fi cuprins de milă, a se îndura, a se înduioşa = mili: paloare, suferinţă.
mîrlan: necioplit, bădăran, topîrlan = murlan: necioplit, bădăran.
mîrlă: om răutăcios si sucit, cărpănos = mirle: plin de noduri, a se ghemui.
nasc: a aduce pe lume un copil = nasc: căsătorie, legămînt, datorie, a se lega.
neata: formă de respect folosită la tară = neata: drăguţ, simpatic, curat.
nod: a avea nod în gît, a respira sau a vorbi cu întreruperi = nod: suspin, oftat.
nod: nod la plante sau nod de funie = noda: nod, legătură, a înnoda.
olog: persoană neputincioasă, persoană bătrînă = olog: măslin.
păgîn: necredincios, musulman = paganach: păgîn, necredincios.
pas: trecătoare, defileu, a merge = pas: defileu, loc de trecere, a înainta.
pleasc: a plesni, a se sparge, a crăpa = pleasc: a plesni, a se sparge, a crăpa.
plod: rod, mulţime, grămadă = plod: mulţime, gloată, a se îngrămădi.
poc: lovitură, poceală = poc: lovitură, a bate.
polog: mulţime, grămadă = pollog: grămadă de peste.
puca: femeie sau fată cu purtări rele, a hoinări = puca: urmă, suflet, a umbla.
put: a puţi, a-si da aere, iz, miros greu = puth: a puţi, a-si da aere, iz, miros greu.
rabă: cîştig, profit = rabach: risipitor, a risipi,

răpcăni: scîrtîitul uşii deschisă si închisă repetat, a intra si a iesi mereu din casă = rabhcanai: cîntăreţ de balade, cel care repeta la fiecare casă aceleaşi cîntece.
răcan: pui de broască, broască tînără care orăcăie toată ziua, recrut = racan: a face tărăboi, plimbare cu barca, ceartă.
repăd: plec grăbit pînă la, dau o fugă = reabadh: galop, a fugi, a tîşni, a smulge, a da buzna.
Reghin: oraş în judeţul Mureş = righin: rezistent, durabil, trainic.
roată: dispozitiv circular anexat la unele mecanisme care ajută la deplasare = roth: roată.
Rona: localitate în judeţul Maramureş = ronna: picurare, curgere.rost: ordine, a aduce, folos, a socoti = rosta: a persifla, săpunească, a rîde de.
roz: culoare de roşu deschis = ros: trandafir, roz.
rudă: prăjină, par, drug, proţap, oişte = rud: lucruri, obiecte, unelte.
ruga: a cere, a dori, a insista, a vrea = rogha: a vrea, a cere, a alege.
rui: roşcat, cu barbă roşie = rua: rumen, rumenit la foc.
ruptă: desprinsă din, sfărîmată, desfăcută =roptha: brînci, lovitură, a izbi, a băga
sat: plin de, sătul = saithi: sătul de, plin de.
sailă: însăilare, îmbinare grosolană a două pînze = seala: îmbinare, încheietură.
scafă: unealtă de tîmplărie = scafa: a rade de coajă, a juli, a coji un lemn, cuţit.
scandal: ceartă, gălăgie, balamuc, tămbălău, tărăboi = scannal: scandal.
scandalos: certăreţ, gălăgios, agresiv, guraliv = scannalach: scandalos.

seamă: aminte, atenţie, socoteală = seam: a ţintui privirea, a întări o părere.
searbăd: livid, palid, sec, slab, acrit = searbhan: amărît, posac, sec, acru.
sia: strigăt cu care se dă unei ambarcaţiuni, comanda de mers înapoi = sia: distantă, mai depărtat.
seacă: a se usca, a dispărea apa, ,,ger de seacă pietrele" ,,este un ger de te seacă"= seaca: ger, chiciură, a îngheţa, temperatură sub zero grade.
slad: resturi de la borhot = sladai: firimituri, a apuca, a lua de la.
slană: slănină afumată si păstrată agăţată într-un spaţiu aerisit = sleanna: a agăţa, a străpunge.
slănină: grăsime de porc tăiată în bucăţi lungi sărată si afumată = slanaim: a conserva alimente prin afumare, uscare.
slim: strat de murdărie de pe pielea nespălată, de pe hainele purtate îndelung sau de pe obiectele folosite mult = slim: unsuros, gras, uleios, lustruit, lucios.
slim: strat subţire de aluviuni depus ce fertilizează solul = slim: subţire, mic, neînsemnat, neîndestulător.
smead: cu fata negricioasă si palidă, om slăbit si chinuit = smeadar: nenorocire mare, a sufla greu, a gîfîi.
smugă: murdărie, mizerie = smuga: lichidul ce curge din nas sau bot.
snagă: putere, năravă, dorinţă = snag: a întrerupe vocea cuiva, a adopta un obicei, a prinde o melodie.
snapan: hapsîn, lacom, zgîrcit, şarlatan, potlogar = snapanna: a lua de la, înşfăcare, a smulge, a înşfăca.
soba: construcţie specială într-o casă în care se face focul = sioba: ţîşnitură de flăcări, a împinge, a stîrni.

sodal: ucenic, calfă = sodar: mers grăbit, a învăţa, a arăta, a fugi.
sonc: schilod, şchiop = sonc: ghiont, a lovi cu cotul, a face atent la.
soncăi: a schilodi, a deplasa un obiect = soncail: a da ghionti, a lovi cu cotul, a face atent la, a împinge cu cotul, cotitură.soran: ţesătură groasă lucrată grosolan = soran: mulţime de păduchi.
sorean: peste mic si iute care trăieşte în apele dulci = soran: mulţime de păduchi.
spagă: mită = spaga: pungă, bani, avere, recompensă în bani.
spartă: străpunsă, găurită, distrusă = sparrtha: cui, a străpunge, a găuri.
spin: ghimpe = spion: spin, ghimpe.
sponci: puţin, cantitate mică = sponc: scînteie, licărire, strop, obiect mic.
spor: pornire, creştere, înmulţire = spor: a stimula, a îndemna.
stat: trup, condiţia fizică a unui individ = stat: stare, condiţie, situaţie.
stol: masă = stol: scăunaş, taburet.
straie: îmbrăcăminte, vesmintele care erau primul indiciu din ce zonă venea persoana respectivă = strae: a colinda, a umbla, a hoinări, rătăcit, a cutreiera.
sugaci: beţivan, pilit, cherchelit = sugach: cherchelit, afumat, vesel.
sui, suim, suite: a se căţăra, a se cocota, a urca = sui, suim, suite: a se cocota, a se urca, a se aşeza pe.
sula: obiect lung si ascuţit din metal sau lemn care se foloseşte la găurit = sula: dinainte, în fată, înaintea.
taifas: discuţie, analiză, cercetare = taifeach: analiză, cercetare.

taifet: taifas = taifead: informaţii date cu privire la, reputaţie, a tine minte.
tain: porţia de hrană pentru un animal pe o zi, obligaţia proprietarului de animale de a plăti în alimente către cioban sau văcar, păşunatul oilor sau vitelor = tain: iarbă, a mîna vitele, a păşuna.
tal: porţiune de pământ arabil, parcelă = tal: recoltă, producţie, venit.
talam: cameră de dormit, pat = talaim: a ascunde, a se feri, a dosi.
talan: termen depreciativ pentru un cal bătrîn si slab, gloabă = tallann: toană, supărare, stare trecătoare.
taman: tocmai, în special, mai ales, numai ce, chiar aşa = tamall: a aşeza la intervale, răstimp, intervale de timp, distantă.
tană: pîclă, ceată = tanai: subţire, transparent, a se rări, a atenua.
tapă: crestătură în copac, tăietură la capătul unui lemn pentru a se îmbina cu altul = tapa: forţă, activitate.
tarbă: femeie uşuratică, a trata cu dispreţ, a batjocori, pungă = tarbh: mascul, de necrezut, absurditate, greşeală de interpretare, speculant la bursă.
tarla: suprafaţă agricolă cultivată delimitată de drumuri sau alte culturi = tarlu: încrucişare de drumuri, confluentă.
tarlan: persoană care păzeşte o tarla = tarlaim: a se întîmpla, a risca, a merge în întîmpinarea cuiva, a înfrunta, a sfida.
tarpan: cuţit mare cu care se taie trestia = tiarpan: povară mare dusă în spate.
tatu: tatăl tău = tathu: a se uni, împreunare, a se împreuna.
tăgîrtaci: intrigant, sucit, a căuta nod în papură, priceput la toate = tagarthach: isteţ, a găsi repede răspuns, priceput.

tăgîrta: a se agăţa de cineva, a tîrî = tagartha: a se adresa, a trimite la, a se referi la, a face aluzie la.
tănăi: nătărăi, tonţi, prosti = tanai: superficial, slab, descărnat.
tăsca: a păcăli, a înşela = tasca: a răspîndi zvonuri despre.
tătîn: tată = tathan: unire sau împreunare fizică.
tîlc: înţelepciune, putere de convingere, exemplu de urmat = tailc: convingător, de neînvins, adevărat.
tîrgălău: tîrg mare, mulţime mare de oameni adunată la tîrg = tiargalai: primul cumpărător, a cerceta, agent comercial.
teacă: obiectul în care se păstrează sabia sau pumnalul, parte din lujerul fasolei unde sunt boabe = tiacha: raniţă, sacoşă.
teamă: frică, emoţie = teamh: încălzire.
teas: cuvînt cu care se alungă gîştele sau ratele de pe baltă, a repeta acelaşi lucru = teas: persoană cicălitoare.
teasac: cuţit mare cu care se taie porcii = teasai: cu sînge rece, a se mînia, calm, a fi stăpîn pe situaţie.
tontu: prostănac, diliu = tiontu: a se învîrti, a i se face greată, a se răsturna, interpretarea unui gest.
toir: băt, a supăra = toir: urmărire, a căuta, a urmări un scop, a cere.
tolbă: traistă mică, buzunar mare, pungă mare din piele pentru săgeţi = dolba: proeminent, umflat.
trasnaie: necaz, supărare, belea = trasna: necaz, supărare, înşelătorie, fraudă.
trăsnim: minţim, contrazicem = trasnaim: a nega, a contrazice, înşelătorie.
trăda: a înşela încrederea cuiva, a se vinde duşmanului = tradalai: a specula bunătatea cuiva, a profita de.
trii: trei = tri: trei.

troiene: acumulări mari de zăpadă datorită viscolului = troime: greutate, apăsare, copleşire, inerţie.
tron: scaun mare pe care stătea domnitorul = trom: mai mare, persoană mai în vîrstă, respectată.
tron: ladă mare în care ţăranii îsi păstrează diverse obiecte = trom: greu, mare, încărcat, adînc, acoperit
tulă: cărămidă din pămînt groasă, nearsă, chirpici = tulach: dîmb, movilă.
tulca: tradiţie de Anul Nou de a se merge cu capra la casele oamenilor = tulc: a cînta la un instrument, a purta, a bucura.
turnam: a turna, a curge dintr-un vas = turnamh: cădere de apă.
tinti: a ochi, a lovi cu ceva = tinti: furios, violent, a lua foc.
urla: a striga, a răcni = urlar: a trînti pe cineva la pămînt, a învinge, a reduce la tăcere, a băga în groază.
urlă: tub gros din ceramică pus la ieşirea din horn care protejează să nu curgă apa de ploaie în vatră sau să îl distrugă, burlan = urla: parte de jos a unei streşini de paie pe care se scurge apa.
ura: strigăt de victorie = urra: forţă, putere, rezistentă.
Sînt 79 cuvinte comune limbilor română, irlandeză si eme-gi, 88 cuvinte comune eme-gi si limbii irlandeze si 292 cuvinte comune limbilor română si irlandeză. (Studiul final cuprinde 290 cuvinte comune limbilor română, irlandeză si eme-gi, 205 cuvinte comune numai irlandezei si eme-gi si 978 cuvinte comune numai limbilor irlandeză si română). Pentru asemenea argumente este imposibilă proba contrarie. Toţi cei care s-au chinuit să ne tîmpească, invocînd deducţii savante si principii sacrosante privind transformarea cuvintelor latine în varianta românească, îi sfătuiesc, dacă mai au un minim respect pentru limba ce o vorbesc, să consulte dicţionarele lui A. Deimel (1925-1950), B.

Landsberger (1937) si J. A. Halloran (1996), altfel vom vorbi vorbire si vom citi în stele. Ca să le îngheţ mintea nărăvaşilor am să le dau încă cinci exemple de care se face multă paradă cînd apare vreun cîrcotaş. Cuvîntul gula(gu: gît, a băga, a înghiţi, a mînca, a bea, mişcare ritmică + la: abundentă, poftă, a întinde, a aşeza, a atinge) în emegi înseamnă a înghiţi, a mînca, a mesteca, larg, mare iar în latină gula înseamnă gîtlej, gît şi numai figurat gură. În limba română veche există cuvîntul guleai – scris pentru prima dată la Vinča în mileniul VIII î.e.n. - cu sensul de invitaţie la o gustate, a gusta din bucate, a mînca. Noi folosim pentru acest sens cuvîntul gura, care nu există în latină iar în emegi are semnificaţia: a striga, a tipa, a rîde cu hohote, a trăncăni, a face zgomot(gu: gît, a băga, a înghiţi, a mînca, a bea, mişcare ritmică + ra: a suna, a impresiona, a face zgomot, a îndruma, scandal) de unde se vede preocuparea urmaşilor troienilor pentru agoniseală şi îmbuibare iar noi pentru visare şi trăncăneală, deprindere care si astăzi ne bîntuie existenţa mioritică. Latinii aveau cuvîntul buca cu sensul de obraji sau gură. Noi avem bucă pentru una din părţile curului şi buca+ta: parte dintr-un întreg; buca+te: produse agricole adunate în hambare dar şi mîncare pregătită. Tot aici mai putem adăuga buca+tarie: locul unde se ţinea bucatele sau se pregătea mîncarea şi în+buca: a băga în gură, a muşca. Dacă cuvîntul buca venea în limba română din latină atunci trebuia obligatoriu să aibă şi sensul sau sensurile din această limbă dar el în limba română are sensuri diferite rezultate din articularea unor prefixe sau sufixe la rădăcina amintită. Este limpede că cuvîntul nu este venit din latină ci invers, el a ajuns în această limbă odată cu migrarea mioriticilor carpatini în peninsula italică după catastrofa de la Santorini la mijlocul secolului XVII î.e.n. Să mai amintesc aici că dialectul friulan

care se vorbeşte şi acum în Italia are cîteva sute de cuvinte comune cu limba română şi care nu se găsesc în latină! După afînta dogmă a îndrăciţilor nu merge aşa ceva, ia vedeţi cum o învîrtiţi! În eme-gi avem bu: a smulge, a tăia din, a rupe, mîncare + ka: gură, a striga. Cuvîntul ulcior are în eme-gi ulciar cu sensul de veselie, a bea la un ospăţ, a petrece (ul: vas, măsură, bucurie, veselie + ciar,sar: mulţi, a amesteca, a merge, a aluneca, a se trînti) iar în latină este urceus cu sensul din limba română. Cuvîntul apa în emegi: ţeavă din argilă arsă prin care trece apa, apă care curge, lac, mare (a: apă + pa: şanţ, canal mic, a curge, a se întinde, a cuprinde sau abba: lac, mare), în limba română îl păstrăm identic fonetic şi semantic iar în latină avem aqua. Acest termen în emegi are sensul de apă plină cu peşti (a: apă + qua: peste), dovedind că cele două limbi s-au format în zone de relief diferite, româna la deal şi munte, unde apa curge în şuvoaie iar latina la şes unde apele erau pline de peste. Cuvîntului eme-gi uztura nu i se cunoaşte sensul dar este folosit lîngă un cuvînt care are semnificaţia de a sări în apă de pe un dig. Am considerat că este corect să fie tradus prin iritaţie, zgaibă, usturime, arsură(uz,us: coastă, pantă, a rezista, a îndura, a chinui + tura: copil, a face baie, a lovi, a răni, durere) şi am avut în vedere situaţia neplăcută cînd se sare în apă cu burta pe luciul acesteia, atunci da fericire!. Cuvîntul din limba română ustura nu mai are rost să-l comentez. În latină există termenul ustulo cu sensul de a arde. Aceste exemple arată că faimoasa regulă a trecerii sunetului l din latină în r în limba română este o poveste care trebuie scoasă din cultura noastră.

Să adăstăm puţin asupra termenilor de armîn(aromîn - machidon), cei din neamul nostru care locuiesc în sudul Dunării, atîţia cît mai sunt si rumîn, asa cum îşi spuneau cei

din nordul fluviului. Armîn = ar: a răsuna de, a chema, tînăr, a radia, drag, scandal + min: partener, asociat, familie, mamă iar rumîn = ru: treabă, a munci, gospodărie, a fi egal, bogăţie + min: partener, asociat, familie, mamă. Cei doi termeni au în comun sintagma „min" ce arată o legătură de rudenie bazată pe originea comună dintr-o mamă foarte îndepărtată păstrînd în sensul profund urmele societăţii matriarhale. Si în prezent în Moldova în mediul sătesc se foloseşte pentru mamă cuvîntul „mîni" ca în expresiile mîni-ta sau mîni-sa. Latina, pentru mamă are sintagma „mater" dar si termenul „mamma" cu sensul de ţîţă, sîn. Dacă răscolim puţin memoria, descoperim că în timpurile foarte vechi fetele se căsătoreau de la 14-15 ani iar venirea sarcinii nu o găsea pregătită biologic pentru alăptare. Această situaţie era rezolvată de o altă femeie din clan care dădea sîn copilului pînă se adapta la mîncarea obişnuită, noi am păstrat obiceiul prin folosirea doicilor. Termenul de mamma din latină nu a fost pus niciodată în legătură cu mama din limba română deşi sensurile lor profunde sînt aceleaşi – cea care are grijă de un copil foarte mic. Să sar pîrleazul pînă la cei mai vestici vremelniciţi din spiţa noastră – irlandezii – să-i chem în ajutor. Au cuvîntul mama cu sensul de sîn, suflet, inimă, terci, mamai(identic cu cel din Moldova) cu sensul de mămică si mamo cu sensul de bunică. Să mai dau cîteva exemple năucitoare despre aceste cuvinte. Cuvîntul mamă în emegi ama, ma, mi, mu, dam(soţie), mami; în română: oama, îma, ma, mama, mami, muma; în etruscă: ama, puia; în engleză: ma, mamy, mumy, mamma, dam; în franceză: maman (ma +man); în checea: mama şi pentru cuvîntul tată în emegi: a, pa, papa, patesi, ta, tucu, tete cu sens de om bătrîn; în română: ta, tata, tucu, tete cu sens de tată, bunic, om bătrîn; în engleză: pa, papa, daddie; în franceză: papa; în

latină: pateru şi în checea avem patiri(conducătorul unui sat). Hai să le punem şi lor de o latinitate!
Am arătat la început că avem legături foarte vechi cu populaţiile care au construit monumentele megalitice din insulele britanice. Alegerea a fost făcută special pentru că nimeni nu spune că limba engleză este o neolatină, dar tot aşa nimeni nu ştie că această limbă păstrează în haina ei comori de cuvinte care vor uimi lumea. Cuvintele din engleză care se găsesc în română şi eme-gi dovedesc faptul că la sfîrsitul mileniului IV î.e.n. sau începutul mileniului III î.e.n. din regiunea Carpaţilor a avut loc o puternică migrare spre vest pînă în insulele britanice. Iar aceste grupuri sînt făuritorii numeroaselor henge din ţinutul britonilor. Toţii cercetătorii britanici sînt de acord că monumentele megalitice în frunte cu cel mai cunoscut – Stonehenge – au fost ridicate de o populaţie necunoscută care a dispărut. Unii presupun că aceste grupuri ar fi venit din peninsula Iberică. Lewis Spence în lucrarea „The Mysteries of Britain; Secret Rites and Traditions of Ancient Britain" Londra 1928, la pag. 27 afirmă că Britania a fost invadată de „oameni veniţi din Ungaria si Transilvania care trăiau în civilizaţia bronzului şi mînuiau o secure dublă de luptă cu două tăişuri". Transilvania si Ungaria făceau parte din teritoriul locuit în acele timpuri de neamul ariminilor geţi sau strămoşii lor. Aceste probe arată că cei care au ridicat monumentele megalitice nu au dispărut ci s-au amestecat cu noii veniţi galii(celţii) pe care mai tîrziu i-au cucerit romanii. Trebuie să arăt că druizii considerau stejarul ca arbore sacru, semnificaţie pe care o are şi în prezent la români, folosindu-se la înmormîntări. Dar toate aceste monumente au avut atît un scop religios închinat cultului soarelui cît şi unul de cercetare şi stabilire a mişcării acestuia dar şi a lunii. Sînt

formate dintr-un terasament în cerc de 28-33 m în interiorul căruia sînt înfipţi mai mulţi de stîlpi de piatră, lemn sau piatră şi lemn, formînd două sau mai multe cercuri concentrice. Au o cale de acces care traversează cercul exterior sau se opreşte la mijlocul acestuia în faţa unei pietre plane unde se puneau ofrandele. Această structură se găseşte şi la sanctuarul - calendar get/dac din munţii Orăştiei. Este un terasament în formă de cerc cu diametrul de 29 m. pe marginea căruia se găsesc 180 blocuri de andezit de 45 cm înălţime. În interiorul acestuia este alt cerc format din 210 stîlpi paralelipipedici. Cercul al treilea este format din 84 de stîlpi din lemn iar în interiorul acestuia sînt 34 de stîlpi aşezaţi sub formă de potcoavă unde se află vatra sacră. Asemănarea cu sanctuarul de la Stonehenge este uimitoare. Chiar denumirea de Stonehenge care însemnă pietrele spînzurate dar după unele legende, pietrele care suspină(Stanehenge cum este scris în cronicile vechi) te pun pe gînduri! Stane înseamnă piatră, termen identic cu stane al nostru iar henge este apropiat de regionalismul românesc hînci: a suspina, a ofta. Folclorul englez păstrează dansul Morris foarte asemănător cu căluşul nostru ceea ce dovedeşte originea comună din ţinutul carpatic. Iar costumaţia acestor dansatori este foarte cunoscută pentru orice român cu mintea acasă, dovedind că în Anglia au fost şi mulţi legionari din Ţata Sfîntă Getia care după ce au terminat milităria s-au stabilit acolo! Ca să nu fiu uituc am să amintesc şi cîteva cuvinte ce se găsesc în limba franceză cu corespondentă directă în emegi, primul termen va fi în franceză cu pronunţare şi scriere: o(eau-apă) = o(apă curgătoare, a pluti pe apă); achite(acquitter - a achita) = achita(depăşirea unei situaţii deosebite); di(dire - a zice) = di(a aprecia, a decide); amer(amar) = amaru(supărare), an =

an; liber(darnic, generos) = libir(stăpîn pe el); eg(apă în occitană) = eg: a uda, a iriga, a adăpa vitele; papa(tată) = papa(tată). Ideile prezente sunt dezvoltate în lucrarea Dicţonarul nemuririice ce aşteapăt să fie tipărit pentru a dovedi că nu suntem urmaşii Romei, ci facem parte dintr-un popor mult mai vechi înrudit cu multe din vechile populaţii ale Europei ce fac parte toate din grupul lingvistic arimin(cei de-o mamă). Am folosit acest termen pentru limbile care se vorbeau în mileniile VII î.e.n. – I e.n. în insulele britanice, teritoriul Frantei, peninsula iberică, Italia, tinutul carpatic si ramificaţiile lui către sud-est si est pînă în America de Sud.
Si cum orice treabă anevoioasă are un început voi scoate în fată cîteva cuvinte din quichua, limba administraţiei imperiului incas unde se găsesc similitudini uimitoare cu limba română si emegi demonstrînd originea lor comună.
aillu: gintă, clan, neam, obşte, seminţie. La noi consider că nu trebuie să mai spun cum stăm cu alu sau ai lu din vorbirea populară iar în emegi alu este un adjectiv pentru animale care arată că aparţin de o anumită rasă.
aka: băutură fermentată, a bea o băutură fermentată = acra: gustul unor băuturi realizate prin fermentare, sau sucul unor fructe = aca: creştetul capului, a bea, voce, a face a avea un efect, porţie.
allpa: teren agricol fertilizat cu găinat de guano si care are o culoare alb-cenuşiu = alba = aldu: a săpa pămîntul.
bara: unitate de măsură = bara: iaz, băţ lung si gros, a opri = bara: a înainta, a distribui, popas, locuintă.
cacic: căpetenie, cel care îti conduce viata, seful unui aillu = gagic: cel care îti conduce sufletul(c trece în g cum se întîmplă de multe ori în emegi), Cacica localitate de unde se extrage sare = gagig: a se jeli cuiva, a fi trist.
calancha: nume incas = calancia: nume românesc de familie.

camara: grînarul unei provincii cu sensul de provizie sigură = camară: loc de depozitare sau de păstrare a proviziilor alimentare = gamara: cereale, a pune, a îngrădi, a încuia, a închide afară.
capac: bogat, superior, rege, luminat, înţelept, învăţat, generos, cel care are grijă de alţii = capac: deasupra, sus = capa: suflet, inimă, a fi de partea cuiva, a linişti + cu: a întemeia, a socoti, hrană, avere, nobil, strălucitor.
catu: tîrg, comerţul incas se desfăşura în pieţe amenajate sau în spatii special construite = catu: nivelul unei construcţii, a căuta, a cerceta = gadu: a rupe, a distribui, a merge pe jos, a se întîlni, a vorbi despre.
catu illa: spiritul negustorilor. In emegi ila: cărăuş, a transporta, a fi mare, a fi bogat, personificare, a radia.
chanca: trib războinic neincas renumit pentru violenta si viclenia lui = cianca: sarpe veninos = cianga: captiv, prizonier.
chimpo: numele unei regine care cultiva soiuri alese de porumb si ardei iuti = cîmpu: suprafaţă întinsă destinată culturilor agricole = cîn: a semăna + pu: teren.
chonta: mîner de lance din lemn = ciontu: crîmpei dintr-o bucată mare, a tăia = ciun: a prezenta + ta: a pipăi, a vătăma.
chuqui: ploaie, a picura = chicu: puţin, cîte puţin, a chicura – a ploua mărunt = chic: mic, puţin, a fi epuizat
chunu: cartof deshidratat, uscat la soare si la frig = ciung: fără un braţ = ciun: a se ofili, a se învechi, a da.
cira: a coase = cir: aţă subţire, fir, cira – a însira = cir: a lega, a fixa, a întări.
collca: depozit mare, locul unde sunt păstrate bunuri si în jurul cărui mişună mulţi de oameni = colcăi: a fi plin de, a mişuna, a se agita, a vui = colca: a fi atent, a se pregăti de drum, începutul unei acţiuni.

conci: vîrf, înălţime = conci: coc = con: scară + ca: casă, podoabă.
cori: aur, care era adunat din apa rîurilor de munte unde se găsea sub forma unor grăuncioare mici = cori: bube foarte mici care apar uneori pe trupul copiilor = cu: metal preţios, aur + ri: a turna, a aduna, a curăţa, a cîştiga, a fi mîndru.
curaca: conducătorul unei văi montane = coraca: a supraveghea o persoană bolnavă = curaca: a inspecta, a supraveghea.
Cuzco(Qosqo): capitala imperiului incas, construită pe versantul unui munte care parcă stătea agăţată de înălţimi = cosca: pisică sau coscă: coajă = cus: piele de animal, a se ascunde, a fi lipit de + ca: cătun, oraş, casă, cartier, defileu.
hacha: un fel de satîr = hac: crengi tăiate mărunt pentru foc, surcele = ha: numeros, a aduna, a avea voie + cia,sa: a tăia.
haili: refren ritmat în cîntecele incase = haili: refren de cîntec = hili: farmec, a încînta, a fermeca, atracţie.
hatha: castă, familie, neam, proprietate = hat: delimitarea unei proprietăţi, răzor = hata: a radia, scandal, a sterge.
hatun: mare = hăt: întins, mare = hat: înălţime mare, a pune, a înconjura.
huara: sort primit de tineri cînd ajungeau la maturitate si aveau dreptul să închege o familie = hora: dans la care participau tinerii ajunşi la maturitate = hura: neam, vită, obicei, a trage uşor, a opri, a striga, a străluci, a conduce.
hunu: cea mai înaltă căpetenie militară neincasă = hunu: violent, sălbatic, nimicitor = hunu: a rupe, a despica, a distruge.
hucha: sărac si orfan de părinţi, prezentă nedorită, cel care nu are educaţia părinţilor si face numai necazuri = hucia: a alunga sau a fugări o pasăre, om fără căpătîi + hucia: a fi mînios, nesăbuit, sălbatic, violent.

huanca: piatră de hotar, încălcarea hotarelor era la incasi foarte aspru pedepsit = huanca: femeie rea care îţi vînează greşelile, persoană rea si pătimaşă = hu: persoană + anca: hotar, limită, a măsura, oprire bruscă.
huata: loc unde se leagă(prinde) ceva, căpăstru = hoata: femeie care umblă cu furatul şi este prinsă = hu: persoană + ata: a face o faptă rea.
Huiana: Inca, tatăl lui Atahualpa si Huascar = Huianu,Huina: nume de familie la români = hu: persoană + i: a stăpîni + ana: lumină, cer, rai, a fi mare.
iaili: cîntece cu caracter păstoresc sau agrar = iaili: refren care se găseşte în cîntecele păstoreşti interpretate de Felician Fărcaş = ia: a fi plăcut + ili: bucuros.
Inca: conducătorul incaşilor = inca,inga: adevărat, aşa este = inga: egal, la fel.
inti tain mii: sărbătoare incasă în care se aducea ca ofrandă soarelui primii ştiuleţi de porumb ajunşi la maturitate. Expresia în limba română este întîi tain mii cu sensul de respectarea unei obligaţii în natură stabilită anterior.
jaili: cîntece cu caracter religios sau militar = jali: stare psihică ce arată tristeţe, supărare, necaz, dor, nostalgie.
quena: naiul incas cunoscut pentru melodiile pline de tristeţe = chin: suferinţă, tristeţe. o chemare a amintirilor sau caina: a deplînge = chin: suferintă + a: rezultat, strămos.
quipu: sistem de evidentă si de însemnare a evenimentelor care se ţinea cu ajutorul unor sfori de diferite culori pe care se făceau noduri. Prin acest sistem se urmărea codificarea unor imagini si fapte trecute = chipu: imagine, făptură, înfăţişare = chip: a lega, a linişti, a controla, meşter foarte bun.
quichua: limba oficială vorbită în Tahuatinsuyu (imperiul incas), era una din cele 12 ale clanurilor incase si semnifica

luminat de soare, sănătos, frumos, vale sau trecătoare protejată. Acest termen a fost impus de spanioli pentru că incasii foloseau expresia „runasimi – graiul omului'' = checea: covor de pîslă lucrat în mai multe nuanţe care se folosea si la învelit noaptea, nume de persoană = checi: neamul celor numeroşi, pretutindeni, pătură, broboadă, a lega, a uni.

llama: animalul specific Anzilor folosit la transport, pentru lapte si lînă, era şansa supravieţuirii unei comunităţi în caz de secetă şi era sacrificată ca cea mai preţioasă ofrandă. In româna veche nu există acest cuvînt, dar l-am găsit identic fonetic şi semantic pe tăbliţele geţilor. Lama: înger păzitor, spirit feminin al destinului, respect social.

Machu Pichu: oras incas descoperit abia în secolul XIX si construit pe versantul unui pisc de munte = maciu: măciulie de măciucă, umflătură; piciu: ascuns, care nu se vede, mic.

mama: cea care este binecuvîntată de divinitate să dea naştere, soţie = mama = mami: spirit emeş care l-a făcut pe om din lut si a suflat asupra lui cu viată.

mana: noroc, vigoare, belşug = mană: belşug în toate = mana: izvorul belşugului, soţ, soţie, pereche, a locui împreună.

marcă: proprietate, domeniu, teritoriu. Termen care se găseşte fonetic si semantic în limbile anglo-saxone.

mita: relaţii de întrajutorare reciprocă între familiile unui aillu în efectuarea muncilor agricole, realizarea teraselor sau a canalelor pentru irigaţii = mita: sistem de relaţii care urmăresc ocolirea legii chiar dacă este un abuz = mitu: a elogia, a pipăi uşor, a mîngîia, jignire.

moya: locuri de păşunat = moina: teren cultivat si lăsat pentru a deveni păşune = mu: an, a cultiva, a apărea, a creste + inu: paie, iarbă, păşune.

montana: pantele estice de mare altitudine din munţii Anzi = montana: localitate în munţii Apuseni (Rosia).
mullu: scoici marine aduse ca ofrandă. Acest cuvînt există în etruscă identic fonetic si semantic.
oca: cartof, marfa cea mai comercializată la incaşi, principala sursă de alimentare = oca: măsură pentru greutate egală cu cca un kilogram, conţinutul acestei măsuri = oca: a mînca cu lăcomie, a fura, a lua cu forţa.
pacha: locul îngrijit de om pentru a fi folosit, care aparţine lui, folosire liberă si liniştită, a pune în ordine, a aduce linişte, natură liniştită, bucurie = pace: linişte, stare de echilibru = pace: a se potoli, a se linişte, a se aşeza, a conduce, a cerceta.
pachacuti: rege incas, cataclismul, transformatorul cultural, creatorul.
pachamanka: expresie cu care se invitau la masă. În limba română se foloseste „a mînca în pace" cu acelaşi sens.
phathiri: mai marele dintr-o comunitate care desparte turmele de lama si trece puii de lama ajunşi la maturitate la turma de adulţi. In emegi patesi era seful unei comunităţi iar la latini pater avea sensul de tată biologic dar si seful clanului.
Paullu: fratele lui Manco Inca, conducător incas.
purej: conducătorul unui aillu (clan) = puriu,purie: cărunt, bătrîn, tată (termen vechi) = pu: suflet, putere + ri: a conduce + u: bărbat, a impresiona.
puric: care fuge repede = puric: parazit care sare foarte repede = pu: a tîşni + rig: a căuta, a înhăţa, a smulge, a ucide.
ricu: suveran, rege = rigă: rege = rig: a supraveghea, a păzi, sceptru, armă, a se înclina, a se documenta, a cerceta.

runa: bărbat, om = Rona: localitate în Maramures. În emegi ru: semen, a fi capabil, rang social, egal în funcţie, bogăţie + na: om în viată, om prezent.
saya: jumătate de provincie, fiecare provincie era formată din 2 saya care erau solidare la plata birurilor si efectuarea corvezilor, proprietate, domeniu, tinut = saia: cusătură superficială a două bucăţi de pînză, ţesătură subţire de lînă sau bumbac sau îmbrăcăminte confecţionată din această ţesătură, adăpost provizoriu pentru vite si capre, unelte si nutreţ, gard improvizat în jurul adăpostului pentru vite, podul grajdului folosit ca depozit pentru nutreţul vitelor = sa: legătură, aţă, a lega cu sfoară, a strînge laolaltă + ia: mînă, avere, opus.
sapsi: proprietate, domeniu, muncă făcută împreună de toţi membrii obştii = săpsi, zăpsi: a prinde de veste, a băga de seamă, a prinde pe cineva că face ceva în ascuns, a observa.
sapai: cultivarea pămîntului = sapa: a lucra pămîntul cu sapa, a face un şanţ = sapa: a face un şanţ.
suyu: tinut, regiune muntoasă, provincie, sarcină dată în timpul unei misiuni= suiu: – a urca, a executa o acţiune urcînd = su: a ocupa în sus, a aluneca, a se urca + ia: mînă, a deveni alunecos, pietriş, stîncă.
taclla: săpăligă mică = tacla: vorbă fără rost, a te afla în treabă, trăncăneală pentru a omorî timpul = tac: a izbi, a pătrunde, a zori, a apuca + la: tînăr, a aşeza.
tambo: depozite regale sau obşteşti, amplasate de-a lungul drumului si care erau folosite de armată, de curierii regali sau în caz de cataclisme naturale = tambă: viţel slab, animal prăpădit, om prost = tam: credincios + bo: a transporta.
tarapuntaes: nobil, trimis regal, cinul clericilor ce proveneau din neamul lui Inca = tarabostes: nobili geţi din rîndul cărora

proveneau si preoţii - informaţie nedovedită de tăbliţele de plumb.
tempu: unitate de suprafaţă considerată suficientă să hrănească o familie fără copii pe timp de un an = timpu: noţiune care exprimă scurgerea vremii = ten: a domoli, a uşura, a răcori + pu: izvor, a tîşni, început, inimă. Si neamul emes avea un asemenea sistem de protecţie socială a indivizilor.
Titu: numele unui conducător incas (Titu Cusi).
tucui: cel care are grijă de toate = tucu: părinte, tată = tucu: rude, bun, a înveli
uacaili: a plînge = uacăi: plînsetul copilului foarte mic, a plînge ca o broască = ua: cîntec de leagăn, a trezi din somn + ca: gură, a tipa + i: a plînge, lacrimă.
uchiu: ardei iute = uiu!: expresie rostită cînd mănînci ceva iute = u: strigăt + ciu: mîncare, legătură, a pune.
urinsuyu: jumătatea de sus(urin în emegi: drapel, deasupra, sînge, neam).
urma: numele unei regiuni renumită pentru cultura porumbului si ardeiului iute = urma: semne lăsate pe pămînt de către un animal, om sau rădăcinile plantelor din arătură = ur: gaură, scobitură, a şterge, a săpa + ma: a se fixa pe.
uru: trib de pescari ce locuieşte pe nişte insule plutitoare formate din trestie, de pe lacul Titicaca. În emegi uru: a păzi, a se osteni, a lega, a prinde, puternic, priceput.
wallasi: strămosi = valahi: denumirea românilor din Muntenia şi Moldova.
warawara: luminos, strălucitor = vara: anotimpul călduros si plin de soare sau Varvara: protectoarea minerilor care lucrează la temperaturi ridicate.

zara: porumb la maturitate ce are culoarea galbenă ca a soarelui= zare: depărtare = zara: rază de lumină, legătură, snop.

Sper că nici o minte zglobie nu-i va face pe incaşi indo-europeni sau latini, dar cine ştie ce le mai trăsneşte prin cap specialiştilor în făcături!
Ultima lucrare(pe care eu am folosit-o din plin), Dictionar de Arhaisme si Regionalisme, realizat de Gh. Bulgăr si Gh. Constantinescu-Dobridor si apărut în anul 2000 la editura SAECULUM I.O. contine 34.750 cuvinte, o comoară fără egal pe care o elimină din cultura română cei care au adevăruri gata făcute. Din acest număr impresionant de cuvinte numai cîteva zeci pot fi regăsite în limba latină clasică(nu discut despre nebuloasa numită latina populară) în forme apropiate şi numai unul(ursa) este în formă identică. Dicţionarul latin pe care l-am folosit în cercetarea mea are numai 7350 cuvinte, mult prea sărac pentru bogăţia vocabularului vechi românesc. Latina clasică, timp de mai multe secole a suferit o şlefuire continuă, ajungînd o limbă a literaţilor si a funcţionarilor publici si fiind străină în parte sau în totalitate multor popoare pe care Roma le-a adus sub controlul ei. Nu sîntem urmaşii latinilor pentru că cele 2936cuvinte identice sau foarte apropiate fonetic si semantic care se regăsesc în limba română veche si emegi si 4407 arhaisme si regionalisme formate din cuvinte emegi la care mai putem adăuga cca 3000 cuvinte din limba curentă formate în acelaşi mod, toate acestea anulează cele 552 cuvinte latine găsite de mine în limba română. Precizez că nici jumătate din numărul de 552 cuvinte nu se găsesc identic în limba română fonetic si semantic. La aceste argumente mai adăugăm 260 cuvinte care se găsesc în limba

engleză, română veche si emegi si cca 1500 cuvinte comune numai limbilor română si engleză, cuvintele irlandeze comune cu româna si eme-gi iar ca moţ sînt cuvintele quechua. Aşa de puternic am fost latinizati că limba română a păstrat cuvîntul dava cu sensul de reclamaţie, plîngere, femeie rea, cîrcotaşă. Dar dabele erau centrele politice si sociale ale geţilor unde se judecau pricinile grave şi se hotărau treburile importante pentru întreaga comunitate. Aceste cetăţi aveau şi rolul de centre de schimb a bunurilor care prisoseau. Cine vreau să ştie limba care a vorbit-o poporul român de-a lungul timpului pînă la începutul secolului XlX trebuie să o caute în dicţionarele de arhaisme si regionalisme şi nu in limba latină clasică sau în afirmaţiile unor înţelepţi care nu pot dovedi nimic din ceea ce spun!

Cuvinte latine care se regăsesc în formă identică sau apropiată fonetic si semantic în limba română. Am folosit Dicţionarul latin –român apărut în anul 1966 la Editura Ştiinţifică care are 7350 cuvinte. În partea stîngă a semnului egal este cuvîntul latin iar după acest semn se află cuvîntul românesc sau explicaţia în limba română.

a = a; ah = ah; acolo = acolo; acclaro = a arăta clar; acclinis = rezemat, sprijinit, înclinat; accolo = a locui în preajmă, acolo; acer = ager; acus = ac; addo = a aduna, a aduce, a pune: adduco = a trage la sine, a aduce; adiutor = ajutor; adsterno = a întinde la pămînt, a asterne; adstringo = a lega, a strînge; aer = aer; afflo = a inspira, a primi, a afla; albus = alb; allego = a alege, a primi; amare = cu amărăciune; amarus = amar, trist; anguste = strîmt, îngust; angusto = a îngusta, a micsora; animal = animal; annato = a înota către; annus = an; annuus = anual; appareo = a apărea, a se arăta; aprilis = luna aprilie; aratio = aratul pămîntului; arcano = pe ascuns, cu arcanul, cu

japca; arcus = arc, armă, curcubeu; ardeo = a arde; area = arie, suprafată întinsă; argentum = argint; arma = arme; aro = a ara, a brăzda; asper = aspru; asylum = loc de scăpare, azil; attat = vai!, atît!; attendo = a fi atent, a observa; attente = cu atentie; attentus = atent, econom cumpătat; attingo = a atinge; audio = a auzi, a asculta; auratus = aurit, acoperit cu aur; aurum = aur; ausculto = a asculta; autumnus = toamnă;
barba = barbă; barbaria = barbarie, sălbăticie; barbarus = străin, barbar, sălbatic; bene = bine; blande = măgulitor, blînd, lingusitor; bonus = bun; bos = bou, vacă; bracatus = îmbrăcat în nădragi; bruma = iarnă; bucca = obraji, gură, a îmbuca;
cado = a cădea; cepa = ceapă; calco = a călca cu piciorul; caldus = fierbinte, cald; callis = cale, cărare, potecă; campus = cîmp; canalis = tub, canal; canis = cîine; canto = a cînta; cantus = cîntec; capra = capră; caput = cap; carnis = carne; carrus = car; casa = colibă, bordei, adăpost; caseus = cas; castro = a castra; cauda = coadă; cela = cămară, celulă; celo = a celui, a ascunde, a însela, a acoperi; ceno = cina, a mînca, a lua masa; cera = ceară; cerno = a cerne, a observa, a deslusi; certatio = ceartă, dispută; cervus = cerb; chorda = coardă la un instrument; chorea = horă, dans; cicută = cucută; cingo = a încinge; cingulum = cingătoare, chingă; circus = cerc; clare = clar; coacervo = cociorvă, unealtă pentru adunat jarul la cuptor, a aduna grămadă; collinus = colinar; colloco = coloca, a plasa banii într-o afacere; coma = coamă, plete; comatus = pletos; computo = a calcula, a socoti; coqua = a coace, a fierbe; cornu = corn; cornum = coarnă; cornus = arborele de corn; cos = cute, gresie, coasă; costa = coastă; credo = a crede, a se încrede; cresco = a creste; crista = creastă; crucio = a chinui; crudelis = crud, violent; crudus = crud, necopt; crucis = cruce, răstignire pe cruce; cuculus = cuc; culmen =

culme, vîrf; cum = cînd?, în ce fel?; curatio = curătenie, îngrijire a trupului; curto = a scurta;
dator = dătător; dense = dens, des; detono = a tuna, a detuna; digitus = deget; directe = drept; do = a da; dormio = a dormi; draco = balaur; duco = a duce; dulce = plăcut, dulce; duo = doi; duro = a dura;
facere = a face; fames = foame; farina = făină; femina = femeie; fenum = fîn; fera = fiară; ferrum = fier; fetura = fătat; figo = a înfige; filia = fiică; filius = fiu; filum = fir; floccus = floc de lînă, smoc; floris = floare; focus = vatră, foc, flacără; fraga = fragi; frater = frate; frico = a freca; frigo = a frige; frigus = frig; fructus = fruct, roadă; fuga = fugă; fugio = a fugi; fulguro = a fulgera; fulgur = fulger; fumo = a fumega; fumus = fum; funalis = funie; fundus = fund; funis = funie; fur = fur, hot; furca = furcă; furia = furie; fusus = fus;
gallina = găină; gelu = ger; gemo = a geme, a suspina; gena = pleoape; gener = ginere; genu = genunchi; gula = gură, gît; gusto = a gusta; gustus = gustat, gust;
hei! = hei!; herba = iarbă; heredis = herede; heri = ieri; homo = om; hospita = oaspete, gazdă; humeo = a fi umed; humilis = umil; humilitas = umilintă;
illacrimo = a lăcrima; illumino = a lumina; impingo = a împinge; impugno = a împunge, a ataca; incepto = a începe; inceptum = început; incingo = a încinge; incipio = a începe; inclinatio = înclinare; inclino = a înclina; inde = inde; inno = a înota; insula = insula; intra = înăuntrul; intro = a intra; inumbro = a umbri; ira = ira, mînie; iracundia = iracandia, mînie; iubeo = a dori, a declara; iugo = a înjuga; iuratus = care a jurat; iuro = a jura;
lacrima = lacrimă; lacrimo = a lăcrima; lacteus = de lapte; lacus = lac; lana = lînă; large = belsug, larghete; latratus = lătrat; latro = a lătra; latro = lotru; latus = latură; laudo = a

lăuda; lenis = lin; liber = liber; libero = a libera; lignum = lemn; ligo = a lega; lingo = a linge; lingua = limbă; lingula = lingură; lippus = lip; locus = loc; locustă = lăcustă; longus = lung; lumen = lumina; luna = luna de pe cer; lupus = lup; lupa = lupoaică; luteus = lutos; lutum = lut;
macero = a măcina, a chinui, a tortura; maius = luna mai; malleus = mai, ciocan, topor; mamma(tîtă, sîn) = mama; manica = mînecă lungă; manus = mînă; mare = mare; margino = a mărgini; marginis = margine; marito = a mărita, a căsători; massa = masă, grămadă; mater = mamă; medulla = măduvă; mel = miere; mendacium = minciună; mentis = minte; mensura = măsură; menta = mentă; meritum = merit; merula = mierlă; meus = al meu; mica = mic, firimitură; milium = mei; miratio = mirare, uimire; miser = mizer, sărac, nefericit; miseria = mizerie; mola = moară; mollesco = a molesi; mollio = a înmuia; mollis = moale; mons = munte; montana = montana; morior = a muri; mors = moarte; mortuus = mort; morum = mură; mugio = a mugi; mugitus = muget; mulgeo = a mulge; mulier = femeie; multum = mult; murus = mur; murmur = murmur; murmuro = a murmura; musca = muscă; muscus = muschi; mustum = must; muto = a muta; mutus =
naris = nară; nascor = a se naste; nasus = nas; natio = natiune, neam; nato = a înota; nebula = negura; nedum = necum; nigrum = negru; ningit = ninge; noctu = în timpul noptii; nodo = a înnoda; nodus = nod; nomen = nume; nos = noi; numero = a număra; nurus = noră; nucis = nucă;
obliquus = oblic, piezis; obligo = a obliga; occido = a ucide; occupatio = ocupare;
occupo = a ocupa; octo = opt; oculus = ochi; odiosus = odios; odor = odor, miros; oh! = oh!; oleum = oloi; olla = oală; ordo = ord, sir; os = os;

paco = pace, liniste; palea = paie; pallidus = palid; palma = palmă; palus = par; panis = pîine; parens = părinte, strămosi; paries = perete; partis = parte; partio = a împărti; pasco = a paste; pascuum = păsune; passus = pas; pastor = păstor; pacis = pace, liniste; pectus = piept; pedica = piedică; pelagus = pelag; pellis = piele; penna = pană; perdo = a pierde; pereo = a pieri; pila = pila; pinus = pin; placo = plăcut; plango = a plînge; plene = plin; plumbum = plumb; podagra = podagră; pomarium = pomărie, livadă; pomum = pom; pono = a pune; pons = punte; popa (cel care face jertfele) = popa; populus = popor; porcus = porc; porta = poartă; portio = portie; porto = a purta; pote = a putea; praeda = pradă; primus = primul; probosus = a probozi; prosto = prost; prunum = prună; prunus = prun; pugnus = pumn; pullus = pui; pungo = a punge, a întepa; puteo = a puti; puteus = put; putridus = putred;

rado = a rade; ramosus = rămuros; ramus = ramură, rancidus = rînced; reparo = repara; repens = răpezime; rapio = a răpi; raro = rar; rea = rea; rideo = a rîde; ripa = rîpă; risus = rîs; rodo = a roade; rogo = a ruga; rosmarinus = rozmarin; ros = rouă; rota = roată; roto = a roti; rotunde = rotund; rotundo = a rotunji; ruina = ruină; ruinosus = ruinat; rumino = a rumega; rumpo = a rupe; rupes = rîpă; russus = rosu-închis;

saccus = sac; sagitta = săgeată; sagitto = a săgeta; sal = sare; saline = salină; salio = a sări; salis = salcie; salto = a dansa, a sălta; saltus = salt; saluto = a saluta; sanguis = sînge; sarcina = sarcină, boccea; sat = sat, destul; satur = sătul; saturo = a sătura; scio = a sti; scrofa = scroafă; securis = secure; sedeo = a sedea; sedes = sedă; semen = samăn; semino = a semăna; septem = sapte; serum = zer; seu = sau; sex = sase; signum = semn; singuli = singur; sitio = a fi însetat; sitis = sete; socer =

socru; socrus = soacră; somnus = somn; sono = a suna; sonus = sunet; sorbeo = a sorbi; sorbitio = sorbitură; soror = soră; sors = sort; sortitus = sortit; spartgo = a sparge; spatha = spată; spica = spic; spina = spin; spuma = spumă; spumosus = spumos; spurco = a spurca; spurcus = spurcat; st! = sst!; statura = statură; stela = stea; stellatus = înstelat; sterno = a asterne; stinguo = a stinge; stirpis = stirpie; sto = a sta; stomachus = stomac; stringo = a strînge; sub = sub; stupro = a stupi; subiratus = supărat; subtus = supt; sudo = a asuda; sudor = sudoare; suffero = a suferi; sufflo = a sufla; suffulcio = a sufulca; sugo = a suge; surdus = surd; susurro = a susura; susurrus = susur;

taceo = a tăcea; tacite = tăcute; tamen = taman; taurus = taur; tegula = tiglă; temeritas = temere; tempus = timp; tendo = a întinde; teneo = a tine; tergeo = a sterge; termino = a termina; testu = test; tilia = tei; timeo = a se teme; tingo = a întinge; tondeo = a tunde; tono = a tuna; tonsura = tunsoare; torqueo = a toarce; tortor = tartor; tortus = tort; totus = tot; traho = a trage; tremo = a tremura; tremor = tremurare; tres = trei; trudo = a trudi; truncus = trunchi; tu = tu; tuli = tuli; turba = a turba; turbate = turbat; turbo = a tulbura; turma = turma; turtur = turturea; tussio = a tusi; tussis = tuse; tyrannis = tiranie; tyrannus = tiran;

uber = uger; udus = ud; ulcus = ulcior, bubă; ulcero = ulcera (a fi plin de răni); ulmus = ulm; ultimus = ultim; umbra = umbră; umbro = a umbri; umbrosus = umbros; una = una, împreună; unda = undă; unde = unde?; ungo = a unge; unguis = unghie; unus = unu; urceus = urcior; uro = ură; ursă = ursă, ursoaică; ursus = urs; ursi = a urzi; urtica = urzica; ustulo = a ustura, a arde; usura = uzură; usus = uz;

vaca = vacă; vadum = vad; vae! = vai!; valles = vale; vas = vas; velo = a înveli; vena = vînă; venator = vînător; venatus =

vînat; vendo = a vinde; venenum = venin; venia = voie; venio = a veni; verbum = vorbă; vermis = vierme; verres = vier; vespa = viespe; vicinia = vecinătate; vicinus = vecin; video = a vedea; vidua = văduvă; vindico = a vindeca, a scăpa; vinum = vin; vipera = viperă; virga = vargă; viridis = verde; vis = vis; vita = viată; vitellus = vitelus; vitis = vită; volo = a voi; vocis = voce; vulpes = vulpe; vultur = vultur;

Sîntem din acelaşi neam cu emeşii

(sumerienii)

Civilizaţia emeş(sumeriană) a marcat foarte puternic civilizaţia lumii şi importanţa ei, alături de civilizaţia egipteană este fundamentală în evoluţia civilizaţiei europene si a celei din vestul Orientului Apropiat. Emegi(limba sumeriană) a fost limbă liturgică în Mesopotamia pînă în secolul V î.e.n. chiar dacă structurile sociale si politice ale emesilor erau dispărute de mai bine de 1300 de ani! Pentru a arăta şi cu dovezi arheologice faptul istoric de netăgăduit că emeşii/sumerienii au plecat din toriştea carpatină iar spiritualitatea noastră este păstrătoare a celei din mileniul IV î.e.n., voi pune alături cîteva din aceste simboluri şi mărturii materiale: pomul vieţii sau al cunoaşterii binelui şi răului, vasul cunoaşterii sau al înţelepciunii cereşti, pasărea măiastră sau fenixul cum l-au botezat grecii şi simbolul Fiului Omului sau al Luminii, lira, zgripţuroiul, toate avînd pe plaiurile mioritice o vechime de peste 8000 de ani.

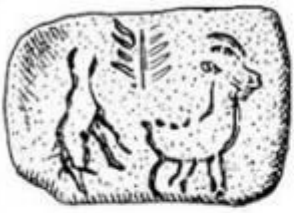

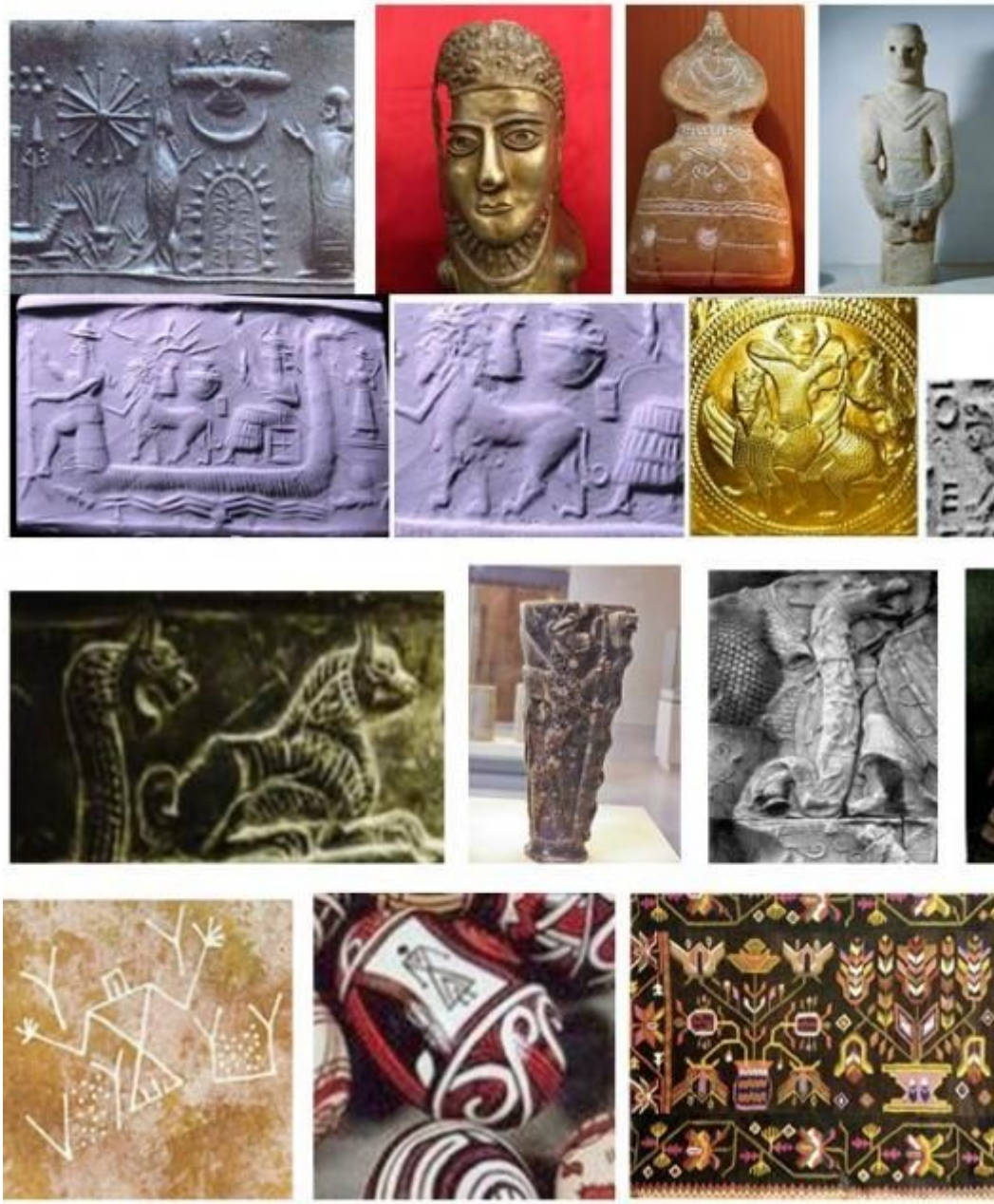

Rîndul I de sus în jos, în partea din stînga avem Pomul Vieţii folosit ca semn grafic în scrierea de la Turdaş şi Vinča(mileniul VIII î.e.n.) apoi una din tăbliţele descoperite la

Tărtăria(6250 î.e.n.) unde o capră sau un ţap, stă cu picioarele din faţă pe ramurile Pomului Vieţii sau al Cunoaşterii Binelui şi Răului. Poziţia verticală este întocmai cea reală, atunci cînd caprele se ridică pentru a ajunge la frunzele unor copăcei. Urmează două fotografii ale unui obiect descoperit în Ki-en-gi/Sumer pentru acelaşi simbol, unde un ţap/capră de aur stă cu picioarele din faţă pe vîrful copacului. Dacă Pomul Vieţii la Turdaş şi Vinča are şapte ramuri, raportîndu-se la calendarul agrar-pastoral, pe tăbliţa de la Tărtăria cît şi statuieta din Ki-en-gi/Sumer copacul are nouă ramuri, arătînd că obiectele făceau parte din panoplia religioasă fiindcă ei mai foloseau un calendar astronomic şi astrologic cu săptămîni de cîte 9 zile. Imaginea din dreapta de culoare verde închis este după un sigiliu emeş de pe la mijlocul mileniului III î.e.n. şi are ca simbol tot Pomul Vieţii dar cu şase ramuri în sus, la care trebuie adăugat vîrful şi două ramuri cu mici fructe stau atîrnate în jos. El este păzit de două divinităţi care au fiecare în spate cîte un şarpe ce stă înălţat pe vîrful cozii.

Rîndul II din stînga, prima fotografie prezintă Pomul Vieţii aşa cum a fost desenat pe un vas ce a aparţinut filistenilor în secolele XIV-XII î.e.n. apoi două imagini din Egipt cu Pomul Vieţii cu cîteva secole mai devreme. De reţinut că pe una din poze copacul are şapte ramuri, iar de cele două părţi sunt desenaţi cîte trei ţapi care se urcă unul peste altul către vîrf. Pe cele două laterale sunt doi peşti, arătînd zodia peştilor cînd a fost zidit neamul get, Neamul Scoborîtor din Zei şi implicit neamul omenesc. Mai departe avem Pomul Vieţii sau Mărul Roşu după unele mituri de-ale noastre, aşa cum l-au văzut grecii cînd vînjosul Hercule a venit la furat merele de aur păzite de balaurul Ladon. Ultima imagine spre dreapta este menora aşa cum au luat-o ei în secolul II-I î.e.n. de la

esenii de la Qumran fiindcă pînă atunci aveau o menoră numai cu trei braţe cum apare pe monedele bătute de regişorii Iudeei în acele vremuri.
Rîndul III, prima poză este un covor din Modova unde apare ca motiv Pomul Vieţii dar într-o viziune mai aparte. Pe trunchiul pomului apare rombul ca simbol al creaţiei divine – cele două triunghiuri ale Maicii Pământeşti şi Tatălui Ceresc lipite pe orizontală – are numai două ramuri, însă în vîrful lor este crucea la fel şi în vîrful rombului. Deci nici urmă de legământ mozaic sau iudeo-satanist ci numai curat mioritic. Următorul covor – o carpetă din Oltenia –prezintă Pomul Vieţii cu şapte ramuri iar pe trei dintre ele este aşezată o pasăre mai mică, adică un ulieş sau şiomuleţ. Pe ramura din mijloc este o pasăre mai mare care seamănă cu pasărea măiastră şi cu Pasărea de Lumină sau a lui Dumu-zi din mitologie emeş(rîndul 4 prima imagine). Următorul covoraş este tot o carpetă din Oltenia, unde Pomul Vieţii are şapte ramuri mari şi două mai mici la fel ca pe sigiliul emeş din primul rînd. Dar este foarte important că rădăcinile copacului sunt înfipte în vîrful unei piramide, aşa cum apare în mitoliga noastră piramida de lumină care se iveşte la 6 august pe vîrful Toaca din Ceahlău. Şi aceste iamgini dovedesc faptul că mitologia noastră este veche de peste 7000 de ani şi nu avem nici în talpă, nici în cot cu făcăturile sataniştilor mozaici şi a leprelor iudeo-cretine. Pe ultimul covor din dreapta – provenit din Basarabia secolul XIX – Pomul Vieţii are şapte ramuri, dar pe cea din mijloc este şi simbolul zidirii lumii(rombul), iar tulpina lui iese din Vasul Cunoaşterii. În interiorul acestui vas – cu culoare mai închisă – este presentat simbolul Fiului Luminii aşa cum apare şi la Vinča!

Rîndul patru, este o imagine simbol cu mitul lui Dumuzi(Fiul Luminii) din teologia emeş unde în centru se înalţă la cer Pasărea Măiastră sau de Lumină, cum se vede şi pe covorul de mai sus, avînd aproape Vasul Conoaşterii sau Înţelepciunii Cereşti. Alături am pus o harpă emeş şi lira la care cînta Orfeu pentru a dovedi şi pe această cale originea carpatină a civilizaţiei emeş. Lîngă Orfeu sunt felurite animale şi arată simbolistic rolul cîntărilor divine la zidirea lumii văzute, adică şi a animalelor, că s-a făcut în armonie şi iubire pentru viaţă şi zidirea de început. Ultima imagine din dreapta este a plăcuţei de plumb descoperită la Romula, secolele III î.e.n. unde pe una din feţe apare Vasul Cunoaşterii însoţit de fiecare parte de cîte un cocoş.

Rîndul cinci, este imaginea după un sigiliu emeş tot de la mijlocul mileniului III î.e.n. unde Pomul Vieţii este înconjurat de Vase ale Cunoaşterii ca dovadă a rostului înţelepciunii cereşti în zidirea celor văzute şi nevăzute. Spre dreapta este fotografie unei măşti de preoteasă descoperită la Agighiol şi datată pentru secolul IV-III î.e.n. La gît are un colier cu vase ale cunoaşterii ca dovadă a relaţiei speciale cu înţelepciunea cerească. Rabinii purtau la gît un colier cu 12 legămînte din aur spre a arăta tuturor de unde le vin lor revelaţiile ca udul Talpei Iadului. Apoi este o statuetă descoperită la Cîrna(secolul XV î.e.n.) plină de simboluri, unde apar două coliere ale vaselor cunoaşterii, iar lîngă ea este o statuetă descoperită la Gobekli Tepe(mileniul XII î.e.n.) cu un personaj masculin – poate preot care are la gît tot două coliere sub forma a două linii groase frînte. La dreapta este imaginea unei preotese descoperită în Takla Makan care poartă la gît tot două coliere iar pe haine se văd patru zvastici. Pe cap duce Vasul cunoaşterii asemănător cu cel descoperit la Romula.

Rîndul şase, este tot o copie a unui sigilie emeş unde se vede barca solară formată dintr-un balaur uriaş care duce două divinităţi iar în mijloc este un fel de taur cu cap de om, avînd deasupra Vasu Cunoaşterii asemăntor cu cel găsit la Romula pe malul Dunării în judeţul Teleorman. Un animal fabulos asemănător(zgripţuroi) este gravat pe tezaurul descoperit la Sînnicolaul Mare realizat pe la anii 260 ai erei noastre, cînd regatul de vest al neamului get era condus de către Regalian. Ultima imagine din dreapta este a unor zgripţuroi de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, despre care este deocamdată interzis a se vorbi în cultura românilor!

Rîndul şapte, arată vechimea şi originea steagului geţilor. Prima fotografie din stînga este un fragment de pe un ou emeş care are sculptate pe mai multe registre mitul facerii lumii cu multe figuri şi un text scris în cuneiformă, unde balaurul uimeşte prin aemănare cu steagul strămoşilor mei geţi! A doua poză este de pe un sigiliu emeş cu cei doi balauri, apoi steagul get aşa cum este pe columna lui Traian şi statueta numită Glicon, descoperită la Constanţa fiind datată pentru secolul II î.e.n.

Rîndul opt, prima imagine este de pe un vas de lut descoperit la Vinča, mileniul VIII î.e.n. unde apare simbolul Fiului Omului, ca o unire dintre Tatăl Ceresc şi Maica Pămîntească, trimis pe pămînt pentru zidirea celor văzute şi călăuzirea neamului omenesc în izbăvirea vieţii de muritor şi întregirea acestuia în veşnicie. Lîngă ea este acelaşi simbol dar făcut pe ouă închistrite(încondeiate) din zilele noastre realizate de femeile din Bucovina, adică la o distanţă în timp de X milenii, aceste fotografii vorbesc fără putinţă de tăgadă despre continuitatea noastră neîntreruptă pe toriştea carpatină. Dacă am fi aduşi de la mama dracului aşa cum

mînînçă din closet cu gura plină leprele cazare şi altele de prin vecini, nu puteam avea şi reproduce aceste comori uluitoare de spirtualitate teozofică! Imaginea din dreapta este a unui covor din Basarabia(secolul XIX) care are ca motiv Pomul Vieţii. Dacă pe cei doi Pomi ai Vieţii de pe laterale au imprimate pe vasele cunoaşterii două rînduri de zigzaguri, pe cel din mijloc sînt imprimate două mici mogîldeţe care aduc cu prima pereche de oameni zidită de Tatăl Ceresc, ducîndu-şi existenţa din darurile Pomului Vieţii dar şi cunoaşterea le vine toată din cea cerească a Ziditorului.

Chemare la neuitare - Sectiunea 3

Prestigiul extraordinar al culturii emeş/sumeriene a fost recunoscut chiar de cuceritorii akkadieni si ulterior babilonieni care au folosit această limbă în oficierea cultului religios. Traducerea limbii sumeriene s-a făcut cu ajutorul „dicţionarelor" paleoakkadiene si paleobabiloniene, limbi semite şi înrudite între ele, care au încercat să transpună într-o structură semită o limbă aglutinantă. Aceste limbi nu aveau sunetele „ce", „ci" şi au fost transcrise prin sunetul „şe", „şi" aşa cum fac cei din Muntenia cînd vor să-i zeflemească pe moldoveni „pi şentru", corect „pi centru" cu „ce" moale; vocalele ă, î au fost transcrise prin a, i.

Vocala „o" din emegi, a fost transcrisă totdeauna în vocabularele semite în „u". Limba română veche surprinde trecerea vocalei u în o ca în cazurile dubă(dub: a bate cu putere , a lovi, a pune + a: braţ, forţă putere) dobă, tobă sau durni(dur: locuinţă + ni: gazdă, persoană, a se învîrti, a se răsuci) dorni, dormi. De reţinut că şi în prezent arabii(urmaşii semiţilor) care au studiat în România pronunţă consoana p ca b(bobor - popor), ă ca a(masea-

măsea), î ca i (cînd-chind). Limba emegi nu avea consoanele f, v, j, t sau nu au reuşit semiţii să le redea în dicţionarele lor. Consoana „b” de multe ori devine „p” şi invers, fenomen întîlnit şi pentru „d” înlocuit cu „t”, „g” înlocuit cu „c”, „z” înlocuit cu „s” sau „ş”. Fenomenul este asemănător dacă s-ar încerca transcrierea limbii chineze cu alfabet latin.
Scrierea sumeriană este în cele mai multe cazuri monosilabică(aglutinantă), puţine cuvinte sînt compuse din două sau mai multe silabe. În limba română prin unirea a două sau mai multe monosilabe a limbii vorbite în mileniul VIII – III î.e.n. au rezultat cuvinte noi dar cu sensuri apropiate sau identice monosilabelor iniţiale. Un cuvînt(fonem) se putea citi în mai multe feluri, („sug” se poate citi: ciug, ciuc, ciog, cioc, sog, soc) sau se scria în mai multe feluri dar avea acelasi sens(sopîrca: a linguşi, a umbla cu şmecherii, se poate scrie „su+par+ca”, „sub + ir + ca” sau „su + bir +ca”). Emesii aveau obiceiul să nu mai scrie ultima(sau ultimele două) literă aşa cum fac oşenii în vorbirea lor curentă.
În partea stîngă a lexiconului se găseşte cuvîntul din limba română iar după semnul (=) urmează cuvîntul emeş cu sensurile aferente. În paranteza rotundă am pus sunetul care nu a fost scris în textele emeş. În paranteza pătrată am pus cuvîntul din limba engleză cu explicaţia aferentă. Unde am considerat că traducerea semită a modificat sunetul original am trecut termenul propus de mine si ulterior termenul cunoscut de sumerologi. Cuvintele emegi au mai multe înţelesuri ajungînd să treacă de 250 pentru expresia „me” şi acelaşi sens poate fi explicat cu mai multe expresii(putere = a, su, usu). Sunt convins că sensul multor cuvinte a fost influenţat de traducerile succesive(emegi; akkadiană, babiloniană, germană, engleză, română) si consider o mare datorie a statului român să dispună măsuri care să ducă la o

implicare majoră a persoanelor interesate din România în descifrarea tăbliţelor de lut care poartă scrierea emegi. Precizez că s-au descoperit pînă în prezent cca. 100000 tăbliţe de lut cu scriere emegi dar nici jumătate nu au fost descifrate iar pentru scrierea veche pictografică dificultăţile sînt si mai mari, termenii fiind foarte greu înţeles. Consider această greutate explicabilă pentru un străin de această limbă dar nu şi pentru cel care stăpîneşte foarte bine limba română veche si are o minte isteaţă, liberă de orice dogme preconcepute privind originea neamului si limbii noastre.
Neamul emeş(sumerienii) cînd au plecat din ţinutul actual al României nu au lăsat în urmă o imensă pustietate. Au mai rămas destule comunităţi care să-si continue existenta milenară. În regiunea Oaş(Us) din nordul României există o comunitate rurală de indivizi ce-si spun cu mîndrie nemes. Ei nu se amestecă prin căsătorie cu ceilalţi săteni, se consideră că aparţin de vechi familii boiereşti, de neam mare, sînt oameni de încredere, sînt foarte chibzuiţi în acţiunile înfăptuite si sînt foarte demni. Mai există termenii a nemeşi cu sensul: a boieri, face pe cineva boier, a înnobila; nemeşie: rang social, clasa nemeşilor; nemeşug: nemeşie, calitatea de nemeş, totalitatea lor. Chiar dacă timpul ne-a despărţit de peste 5000 de ani, noi românii mai păstrăm vechile tradiţii si obiceiuri.
Cuvîntul hora are sensul de a dansa în cerc iar în eme-gi cuvîntul hura are sensul de neam, vită, a conduce, a învîrti, a se opri. Chindie este denumirea unui dans iar la emesi ki-e-ne-di are sensul de a dansa, a bucura pămîntul. De Anul Nou în Moldova se umblă pe la casele oamenilor cu dansul căluţului care începe cu expresia „ hop zurzur” iar emesii au ambele cuvinte hup: acrobat, a sălta, a sări si zur-zur: a se zgudui, a se clătina.

Ţinutul locuit de emeşi se numea Ki-en-gi. În limba română avem cuvîntul chingi(cu primul i pronunţat mai lung) cu sensul de bucată de lemn lungă si îngustă care se fixează pe un alt lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii, fîşii de pînză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe şi folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fîsie de pînză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pînză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit. Toate sensurile se pot reduce la următoarele: a apăra, a proteja, a susţine, a ocroti. Mai există expresiile: „a tine în chingi" – a constrînge, a controla, „a lăsa din chingi" – a lăsa liber, „a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi în stare = Ki-en-gi: teritoriul pe care mai tîrziu semiţii l-au numit Sumer, era apărat natural la est si vest de fluviile Tigru si Eufrat, la sud de mare iar în nord au construit mai multe ziduri de apărare. Limba engleză păstrează aceste sensuri prin cuvîntul king.

Sîngi: element care a stat la baza constituirii clanurilor si a ginţilor avînd un strămoş comun = sang-gi: persoană care aparţine prin naştere aceluiaşi grup, a-si avea originea, a se trage din, a fi uniţi, cel mai de seamă, prima categorie, prima clasă socială. Sang-gi îsi spuneau emeşii şi termenul a fost tradus eronat după descifrarea tăbliţelor de lut prin „capete negre", corect ar fi neam ales, neam civilizator sau neam nobil. Limba care o vorbeau se numea eme-gi cu sensul de limbă a neamului conducător, limbă aleasă sau oficială. Ei îşi numeau tara Ki-en-gi cu sensul de ţinutul neamului înţelept sau a demnitarilor de sînge nobil. Un alt termen folosit pentru poporul emeş este sang-gig tradus gresit tot prin „capete negre". Termenul gig are sensul de trist, slab, negru, sumbru, pagubă, boală, dar şi frumos, civilizator. El este

păstrat în limba română cu sensul de val de pînză. Intr-adevăr emeşii de cele mai multe ori purtau pe umăr o pînză care era înfăşurată pe trup, ceea ce-i făcea să se deosebească de semiţi care umblau cu bustul gol. Tot noi păstrăm termenii: gigat(gig: tristeţe, suferinţă + at: schelet, slab) cu sensul de slab, subţire şi gigăt(gig: bucurie, mîndrie + at: tată, chiot, a striga, a cînta) cu sensul de vioi, mîndru, demn iar pe tăbliţele geţilor am găsit cuvîntul gig cu sensul de frumos, chipeş, mîndru, nobil. Irlandezii au cuvîntul giogadh cu sensul de a scoate strigăte ascuţite, a chiui. Este o certitudine că gig trebuie tradus şi prin mîndrie, demnitate, civilizator, nobil, adică poporul mîndru, poporul ales sau civilizator. Prin repetare, cuvîntul gi a ajuns gig(gi: om tînăr + gi: nobil mîndru, civilizator, aparţine prin naştere grupului) si poate avea în eme-gi sensul de neam ales, popor civilizator, popor nobil. Limba română mai are cuvîntul gigia cu sensul de tînăr frumos si plin de farmec, drăgut, vesel(gi: tînăr + gi: nobil mîndru + a: odraslă, urmaş) care vine în sprijinul ideii arătate mai sus. În limba irlandeză există cuvîntele gig, gige si giga cu sensul de chicoteală, ciripeală, a încuraja, a se hîtjoni, a radia, a străluci de bucurie, a batjocori, a lua peste picior, a sfida şi care păstrează ambele sensuri din limba română pentru gigat ceea ce confirmă o traducere incompletă a cuvîntului gig din eme-gi. Tot în irlandeză mai sunt cuvintele gigea si gigi cu sensul de chicoteală, veselie, distracţie identic cu gigia al nostru. Limba română veche mai are cuvîntul gigă ce este un dans englezesc(jig) dar şi irlandez executat cu vioiciune si veselie, melodia după care se execută acest dans. Un popor plin de veselie si vioiciune aşa cum erau emeşii nu putea fi negru în suflet sau la minte aşa cum sunt leprele care încearcă de vreo 150 de ani să-i facă pe emeşi de neam semit şi strămoşi

ai buricaţilor lumii. Dacă ei nu aparţineau rasei semite iar statuile îi prezintă cu părul subţire, pieptănat cu cărare pe mijloc şi legat în coadă la spate(cum poartă părul şi în prezent călugării români sau cum purtau moţii) consider că este o greşeală traducerea „capete negre" şi trebuie înlocuită prin poporul ales, poporul civilizator. În raport cu vecinii semiţi, ei erau cu adevărat un popor civilizator. Este inadmisibil ca limba unui popor să fie aleasă, a nobililor, a conducătorilor iar poporul să se numească „capete negre" de parcă iar fi potopit rîia sau lepra pe toţi. Trebuie să arăt că termenul gi poate fi tradus şi prin a strînge părul, codite de păr. Deşi au dispărut ca stat în secolul XVIII î.e.n., învingătorii lor semiţii, le-au cultivat limba si religia pînă în secolul VI î.e.n. dovedind imensul prestigiu de care se bucura cultura emeş. Iudeii, în captivitatea din Babilon –poveste inexistentă istoric ci numai în revelaţiile lor - cînd si-au prelucrat propriile mituri şi legende au preluat din „cultura caldeeană" miturile iudaismului inclusiv mitul „poporului ales" pe care l-au folosit cu foarte mare abilitate în epoca modernă. În sudul Iraqului există în prezent un grup etnic ce îsi spune emeci, fiind majoritari dar fără drepturi politice. În urmă cu 4500 pe acelaşi teritoriu a locuit neamul emeş(se poate citi şi emeci) – o ramură a strămoşilor noştri carpatici - care vorbea o limbă numită eme-gi.

Să repet emes, eme-gi, emeci. Fantastic! Emesii au traversat istoria şi ne sînt contemporani! Dar istoria le-a făcut o mare nedreptate prin Jules Oppert în anul 1855 cînd a botezat acest popor necunoscut cu numele de „sumerieni" dintr-o interpretare eronată a termenului de Sumer folosit de akkadieni pentru teritoriul dintre Tigru Eufrat şi Golful Persic. Poporul care locuia acest teritoriu se numea emeş sau sang-ngi iar tara lor se numea Ki-en-gi, termenul de

Sumer fiind specific culturilor semite care au preluat cultura emeş. Nimeni nu s-a gîndit că muncitorii care participau la săpăturile arheologilor erau urmaşii celor care au creat acea cultură fabuloasă a emeşilor(sumerienii), şi care fără să ştie participau la descoperirea propriului trecut! În Consiliu de Administrare al Iraqului din anul 2004 exista un reprezentant cu numele de Bara-lulu. Numele este fără discuţie emeş şi poate fi interpretat prin conducătorul neamului străbun. Canalul Um Kasr este tot o denumire emes(um + kas +ri) cu sensul de rîul care curge dirijat. Dacă dispărea poporul care a creat aceste structuri fonetice, astăzi nu le mai auzeam. Trebuie cercetat acest domeniu pentru a aduce adevărul la lumină.
Sîngi: figurativ cu sensul de suflet, fire, fel, caracter, conştiinţă, mentalitate ca în expresia „sînge rău" care semnifică om parşiv, suflet rău, suflet parşiv, caracter pervers. Se mai foloseşte şi înjurătura „sîngili mă-ti" cu sensul de blestemat să fie neamul care te-a zămislit si te-a format ca om = sang-gi: suflet rău, persoană închisă în sine, familie blestemată, reputaţie proastă, individ periculos. Trebuie arătat că în limba quechua(limba folosită de incaşi) sango semnifică suflet.

Arhaisme si regionalisme din limba română care se găsesc în emegi în formă identică sau foarte apropiată:
abur: evaporarea apei prin fierbere sau datorită temperaturii ridicate = ab-ur: vase pentru fiert.
aburi: a supune unei atmosfere încărcate cu abur un aliment uscat pentru a-si recăpăta frăgezimea, a creste umiditatea într-un spatiu închis pentru realizarea unei băi de abur = a-buru: a deschide aripile, a se înălţa a ieşi, a se desfăşura.

aceră: a avea nădejde la, a aştepta să, a tinde spre, = aceră,a-se-ra: lamentaţie, a invoca ceva, a se plînge.
achita: cu sens figurativ de a ucide = a-chi-ta: a distruge, a zdrobi.
aciua: a aşeza, a pune în ordine, a pune la locul lor = aciue,a-su-e: a atinge, a aşeza, a pune în ordine, a arunca, a face.
acusica: expresie ce arată că o acţiune se va desfăşura imediat = acusica,a-gu-zi-ga: imediat, devreme, dimineaţa.
adapa: a duce animalele să bea apă, a da apă vitelor = adapa: primul om în mitologia emes, ieşit din marea primordială.
adă: actiunea prin care unei persoane i se cere să transporte sau să mişte ceva = a-da: a trimite, a duce afară, a tipa.
aduc: a duce, a căra = a-duc,a-dug: a iriga, a îndeplini, a căra cu ulciorul.
aldui: a binecuvînta = al-du(i): a insista, a dori, a cere, a da un sfat, bucurie.
alean: dor, întristare, suferinţă = al-la-an: stejar, unul din arborii folosiţi de români la ceremoniile de înmormîntare.
amaru: stare de spirit care exprimă disperare, neputinţă, decădere psihică, nenorocire de proportii abătută peste o persoană, grijă profundă purtată mereu în suflet, distrugere, jale, chin fizic sau psihic = a-ma-ru: inundaţie, catastrofă datorată unor revărsări de apă, prost, necopt la minte.
amus: groapă sau putină cu apă si var pentru argăsit piele, argăseală = amas: stînă, tîrlă de vite, adăpost provizoriu.
angara: obligaţii numeroase, treburi de rezolvat = a-nga-la: sac din piele pentru făină, a transporta provizii de făină.
antal: butoi mare de stejar, poloboace, măsură de capacitate de 50 vedre = an-ta: înalt, mult, pînă la, deosebit de mare.
apa: elementul vital al vieţii, lichidul care ocupă 70% din suprafaţa pămîntului si este principala componentă a corpului omenesc = a-pa: ţeavă făcută din argilă prin care

trecea apa sau berea consumată la diferite evenimente inclusiv funerare, apa care curge.ara: începerea muncilor agricole odată cu afînarea pămîntului prin distrugerea crustei tari de la suprafaţă si îndepărtarea buruienilor. În comunităţile agrare această acţiune constituia o sărbătoare deosebită la care participau toti membrii. Se alegea cel mai bun gospodar din comunitate si el avea cinstea să iasă primul la arat. Sărbătoarea avea si un profund caracter religios pentru că simboliza împreunarea cerului cu pămîntul si renaşterea unui nou ciclu al vieţii. Insămînţarea brazdei avea rolul unei fecundări magice pe care omul o intermedia între cer si pămînt si asigura continuarea vieţii. Acest obicei se mai păstrează în forma lui arhaică în Maramureş prin obiceiul tînjalei = a-ra: a pune sămînţă, a face praf, a distruge, a însămînta, a străluci, a radia, simpatic, clar, neted, a lăuda.
arde: purificare prin foc, jertfirea unor ofrande pe altar prin ardere = ar-de: a lăuda, a străluci, a arde cu flacără, drag.
arzu: termen vechi cu sensul de jalbă, plîngere, rugăminte scrisă pentru rezolvarea unei situaţii nefavorabile = a-ra-zu: petiţie, persoană care se roagă, rugăminte, ritual, a informa pe cineva.
asu: bun, cel mai priceput, înţelept = asu: doctor, înţelept.
asud: a transpira datorită unui efort susţinut, expunerea corpului la temperaturi ridicate care generează transpiraţie = a-sud: a mişca cu energie si prin repetare, amiază, odihna de amiază, a sorbi, a lua, a pune.
ased: a pune într-o anumită poziţie un obiect sau o persoană, a se aseza = a-sed: apă răcoroasă, apă rece, apă liniştită.
atac: acţiune violentă, reprimare, pregătirea unei asemenea acţiuni prin unire sau aliere = a-tah,a-dah: aliere, unire, ajutor, acţiune în forţă, rezistent.

azil: loc de refugiu pentru bătrînii fără adăpost, a oferi unui străin necăjit un adăpost = azil: bucurie, fericire, mulţumire.

ba: negare, refuz, împotrivire = ba: a provoca, a învrăjbi, a dezbina, a prezice, arogantă, trufie, a desfăşura.
bal: balot de marfă = bal: a transfera, a preda, a ceda, a rezolva, scadentă.
bala: monstru, fiară = bala: ostilitate, a răsturna, duşman, a distruge, raită, a se întoarce, a dezlănţui un atac.
ban: echivalent convenţional în relaţiile de schimb de mărfuri sau servicii, subdiviziune a leului, ,,banul este ochiul dracului" = ba-an: suport, sprijin, a susţine, fioros, impetuos, pătimaş.
bandă: fîşie, bandaj, a lega = banda: a sprijini, a susţine, a lega, a uni.
bară: mocirlă, baltă, smîrc = bara: a inunda, a umple cu vîrf, a se revărsa, a se răspîndi, a dispărea deasupra, a fi întins.
barac: cîine flocos si cu mustăţi mari = barac,barag: vizuină, a cuibări, haită.
baragă: lup în fruntea unei haite care prin urlete dă semnalul de atac asupra prăzii si o hăituieşte pentru a o împrăştia, taurul din fruntea cirezii care poartă clopotul pentru a-şi anunţa prezenta, om sau copil cu gură mare = barag: a împrăştia, a răspîndi, a întinde, conducător, adunare, cuib, vizuină, droaie.
barbarie: acţiune violentă a unor persoane împotriva altor persoane si care are ca scop distrugerea unor construcţii, a unor produse, a unor culturi si livezi sau masacrarea oamenilor si animalelor prin foc si sabie = bar-bar-ra: flacără, văpaie, a se dezlănţui, a face tărăboi repetat, a aduce mereu nenorocire.

bă: formă de adresare către o persoană = ba: persoană în viată.
bălăcăi: a se bălăci, a lovi apa cu palmele = bal-aca: a turna, a cădea în torente, a se revărsa, a se roti, a se învîrti.
bănicior: baniţă, unitate de măsură de 10 litri = băncior,bansur: recipient, a împărţi, măsură de capacitate de 10 litri.
bătătură: suprafaţa de teren a curţii împrejmuită cu gard pentru a tine închise păsările si animalele mici, degradarea pielii prin desprindere si formarea unor băşici dureroase sau întărirea foarte puternică a pielii care provoacă dureri persistente = ba-ta-tur: acestea sunt mici, scurte, de mică întindere.
bir: impozit principal perceput în statele feudale române de la ţărani si meşteşugari, care de multe ori era luat prin violentă si cazne de tot felul = bir: a împărţi, a împrăştia, a da peste cap, a pedepsi, a se răzbuna pe, a agita, a omorî.
bîz: sunetul scos de insecte sau de albine la urdiniş, vorbitul în şoaptă = biz: a ciripi, a bîzîi, a zumzăi, a murmura, a şopti.
bîr: interjecţie cu care oile sunt îndemnare la drum sau să facă alte mişcări cerute de cioban = bir: echipa care mînă oile.
bîra: a bodogăni, a cicăli pe cineva, a enerva, a se certa = bira: amestecat, năucit, a amesteca, a zăpăci, a aiuri.
bolund: persoană cu tulburări psihice de comportament, persoană care are ieşiri necontrolate ce demonstrează labilitate psihică, persoană care trebuie supravegheată si protejată = bulung: nevinovat, a hrăni, a ocroti copilul.
borî: a vomita = boru,buru: a vomita.
bou: taur castrat folosit ca animal de tracţiune = bou,bu(u): a rage, a mugi, a transporta, a îndemna, a trage, a duce.

bu: a buhăi, a lînge = bu: a pune pe cineva să urle sau să plîngă.
buhu: o stare se spirit ce arată nesiguranţă, ca în expresia „i-a mers buhu” = bu-uh: a tremura, a se teme, a-i fi frică.
bui: a da năvală, a se repezi la = bu(i): a se repezi la, a da năvală, a alerga împrejur, a alunga cu forţa, a fugi, a captura.
buli: a păţi ceva neplăcut = bul(i): nenorocire, lovitură, a bate, a fugi, a da năvală, a blestema, a provoca.
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toti deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc,bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, a grăbi, vînjos, musculos.
bura: a ploua mărunt si des = bu-ra: a uda repede, a stropi.
bure: vas de lemn pentru băut apă, scafă, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = bur(e): castron de lut ars, vas, a mînca.
but: coapsa unui animal rumegător, bucată mare de carne = but: sold, călătorie, copac cu umbra groasă.

cac: a se uşura, excremente = cac: curbă, a se îndoi, a se aşeza, dop, genunchi.
cadă: butoi mare cu un singur fund, de formă conică ce se foloseşte numai în poziţie verticală pentru borhot de fructe sau zdrobirea strugurilor pentru vin = cada,gada: a avea, a fi plin, a duce, a purta, a transporta, aşeza, încărcătură.
cade: a se cuveni, a merita, a potrivi = cad(e): a se alipi, a strînge, a prinde.
caduc: gol, acţiune ratată = ca-duc,ca-dug: măsurarea sau socotirea mărfii pentru calculul profitului sau impozitare.
cal: animal domesticit de om în diferite zone ale lumii si folosit pentru călărie si transport, se folosea mai mult la

parade si la călărie = cal: puternic, viguros, iute la fugă, animal călărit de om, a încăleca.
cala: partea de jos a unui vapor unde se depozitează mărfurile = cala: groapă pentru provizii prevăzută cu acoperiş si uşă de intrare, pivniţă pentru cereale.
cale: drum, potecă, soluţie într-o dispută verbală, fel de a acţiona = cala: a se îndrepta spre, tare, rapid, a evalua, a socoti.
calga: locţiitor, urmaş = calga,galga: sfat, consultaţie, respect, a tine seama de.
calici: a nenoroci, a aduce suferinţe fizice, a lovi = ca-li-ci,ca-li-gi: a înconjura, a asedia, a zăvorî afară, a trage cu putere.
calie: fiinţă închipuită, invocată de copii cînd se scaldă în rîu pentru a rezista ca ea la frig = ca-li-e: strigăt puternic, bucurie mare, a chema, a ruga, a fi încîntat.
canea: cep, slăvină, pipă, orificiu făcut într-un butoi si prevăzut cu un dispozitiv care reglează debitul vinului si trebuie mînuit cu mare atenţie = cana: îngrijorare, nelinişte, a fi agitat.
canoni: a umili, a chinui, a dispreţui, a căzni, a munci din greu = canone,ca-nun-e: strigăt de disperare, urlet, răcnet.
capan: om în slujbă mare, om cu influentă = capa,gaba: trufie, a fi de partea cuiva, coşul pieptului, suflet, inimă.
car: unitate de măsură utilizată în Moldova în evul mediu cînd se expediau pentru export produse agricole (peste, grîu, secară) avea cca 900 kg. = car: unitate de măsură egală cu 909 litri, cît se aprecia că se poate transporta în condiţii normale cu un car cu patru roti tras de boi.
cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].

carar: hotărîre, rezoluţie = caras,garas: decizie, hotărîre, oracol, conducere.
cară: : peste mic si foarte vioi din apele stătătoare, zvîrlugă = cara: a captura, a prinde, a se zvîrcoli, îndiguire, apă.
casa: adăpostul omului = cas(a): cătun, zestre, cartier nou al unui oraş, casă de afaceri.
casto: bine, potrivit, atrăgător, potrivit la gust = casto,casdu: băutură dulce.
cata: acţiune prin care se caută, se cercetează sau se pregăteşte ceva = ca-ta: a prinde, a lua, a apuca, a face.
cei: a cere = cei,se(i): a se înfierbînta, ardoare, zel, a se uita la.
celar: odăiţă, căsuţă, bucătărie, cămară, ascunzătoare = cela,se-la: a căra grîul la hambar, a duce grîul, a vîntura grîul.
celui: a ademeni, a amăgi, a înşela = celu(i),se-lu(i): plantă cu miros plăcut, coriandru, porţie de mîncare, miros.
celula: loc de detenţie sau de execuţie = cilula,ci-lul-la: loc pentru execuţii.
cer: universul de deasupra noastră = cer, ser: a străluci, a radia, a lumina.
cercală: unealtă de pescuit în formă de sac, crîsnic de mînă = cercal,se-er-ngal: a fi puternic, a fi priceput, a prinde.
cercu: figură geometrică ce defineşte rotunjimea perfectă, formă de dans prin învîrtire în cerc, formă de păstrare a legumelor sau fructelor uscate prin înşiruirea pe o sfoară si legarea capetelor = cercu,se-er-gu: o sfoară lungă plină cu fructe uscate si capetele legate între ele.
certa: a cere socoteală, a ataca, a fi violent, a porni război = certa:ser-da: atac, agresiune, crimă, blam, acţiune punitivă.
ceu: oală pentru mîncare = ceu,su: mînă, braţ, a aşeza, a pune, a înmîna, a împărţi, a împrăştia pe jos, popas, a fi egal cu.

cier: semn, crestătură, răboj = cier,se-er: a fi obligat, a trebui, a fixa, scandal.
cil: animale cu părul gri, culoare în trei peri = cil,gil: întunecat, a se murdări.
cilibiu: elegant, frumos, fruntaş, nobil = cilib: stea, soartă, noroc, şansă.
cilic: mărgele lucitoare = cili: cununa miresei, a lega, a dansa, dansator.
cin: clan, neam, organizaţie = cin,gin: a dovedi o proprietate de către cineva, a întări, credincios, a confirma, de nădejde.
cioacă: cîrlig care tine un obiect legat de altul, scoabă, cîrlionţ = cioaca,su-aca: a face captivi, a înşfăca, a face prizonieri.
ciob: parte dintr-un vas de lut care a fost trîntit la pămînt şi spart = ciob,sub: a arunca afară, a azvîrli, a trînti la pămînt.
cioban: vas de lemn pentru băut apă, scafă, bure, băţ cu care se măsoară laptele în şiştar = ceban,se-ba-an: o măsură pentru peste sau pentru alte alimente.
ciochină: cîrlig purtat la brîu de oamenii de la munte si folosit la diferite activităţi = ciochin,su-chin: seceră.
cioci: a se chercheli, a se îmbăta = cioci,sus: a da peste cap, a merge în patru labe, a împrăştia pe jos, a deveni trist.
ciocoroi: cîrlig de fier cu coadă de lemn cu care se agată lemnele plutelor = ciocor,sucur: suliţă, a străpunge cu lancea.
ciolă: minciună = ciola,su-la: leneş, a lăsa buza în jos, a înfrunta, obraznic, rău.
ciop: trunchi de copac, arbore doborît = ciop,sub: a trînti la pămînt un arbore, a transporta, a scoate, a tăia.
cior: fior, frică = cior,sur: a trece ca fulgerul, a izbi, a izbucni, sălbăticie, violentă, cruzime, înverşunat, a fi înfuriat.

cir: fir, aţă subţire, puţin = cir,sir: a lega, a fixa, a întări, a fi obligat, a decide.
cita: semn făcut de oameni la măsurarea unui loc = cita,sita: măsură, număr, a socoti, a face schimb cu voce tare.
citi: a se concentra în efortul de citire, a descifra sensul unui mesaj = citi,gidi: a se întrista, a se încrunta, eclipsă.
ciubăr: vas de lemn cu două toarte de cărat apă, lapte, struguri = ciubar,su-bar: a scăpa de, a trage, descoperit, deschis.
ciuc: tîrnăcop, cioacă = ciuc,sug: a separa, a repartiza, a delimita un teren.
ciuci: a se aşeza pe vine, a se ciuci, a se stîrci, a se ghemui = ciuci,su-gi: bătrîn, gîrbov, aplecat, vechi, îndoit de spate.
ciuciur: jgheabul de la fîntînă pe care curge apa, jgheabul teascului de vie = ciuciur,susur: grătar pentru cuptor prin care curge cenuşa sau grătar pentru fript carne prin care se scurge zeama.
ciud: minune, uimire, fermecare = ciud,sud: cruce, a ruga, a implora, a uimi.
ciudă: stare de nemulţumire, de revoltă = ciuda,su-da: a înarma din vreme, braţ si antebraţ, ca unitate de măsură – cotul.
ciuha: momîie, sperietoare acoperită cu zdrenţe = ciuha,su-ha: tîlhar.
ciula: a dispreţui, în bătaie de joc, nimic = ciula,su-la: leneş, trîndav, paralizat.
ciunga: persoană fără o mînă = ciunga,su-nga: mîna mea.
ciupă: apă călduţă în care fac baie copiii mici, vasul de lemn în care fac aceştia baie = ciupa,su-ba: a dezbrăca, a dezlega, gol, neîngrijit, a arunca.

ciupeli: a jumuli o pasăre, a smulge părul de pe porc, a şterpeli = ciupela,su-pe-el-la: a mînji, a fi corupt, a fi necinstit.
ciura: a cerne cu ciurul, a mişca cu mîna pentru a trece prin ciur, a mărunţi cu ajutorul ciurului = ciura,su-ur-ra: mărunţire, măcinare, răzuire făcută cu mîna.
ciurdă: turmă, cîrd, ciopor, adunătură = ciurdu,sur-du: paznic.
ciuruc: lucru fără valoare, om care nu-i bun de nici o treabă, vrednic de dispreţ, lucruri mici = ciuruc,surug: cos mic.
cius: cîrcă, spate = cius.sus: a răsturna, a merge pe jos, a îmbrăca, a căra.
ciutac: prost, stîngaci, nătăfleată = ciutac,su-dag: a hoinări în jur, a umbla.
ciutuc: coadă de mătură folosită si pentru descîntat = ciutuc,sutug: colibă unde se fac ritualuri pentru purificare.
cizi: o pasăre de baltă, scatiu = cizi,gi-zi: o specie de trestie.
chelar: cămară în dosul casei ţărăneşti sub care se află pivniţa = chi-la: pivniţă de cereale, siloz, a potrivi, a cîntări.
cheri: a muri, a pieri, a îngropa = chi-ri: a scurma pămîntul, a executa, a închide gura cuiva, a vătăma, a strînge.
cheritu: om slab si neputincios, om mort = chiritu, chiri-du: a doborî, a răpune, a pune jos, a se stinge, a înţepeni.
chersă: livadă, zarzără = chiri-za: livadă, fructe, belşug, proprietate, plăcere.
chezap: care arde, care distruge = chi-zah: loc sacru unde se ard jertfele.
chezasu: persoană care garantează moral cu averea sa pentru o datorie făcută de altul, zălog, ostatic = chiza-su: a aduce omagii de departe, a transmite respect.
chicior: picior = chicior,chi-sur: a lăsa urme, groapă, cavitate în pămînt.

chidă: negura de pe munţi, buştină, chiciură, promoroacă, ciorchine = chi-de: a îngropa, a cufunda, a acoperi, a aduce.
chil: ţeavă de răcit la alambic, dispozitiv de scurgere = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].
chila: veche unitate de măsură pentru cereale, în Muntenia era egală cu 680 litri iar în Moldova era egală cu 430 litri = chi-la: a cîntări cereale, a compara, a trage la cîntar, pivnită de cereale, depozit, a potrivi, a îndrepta.
chili: a trage la măsea, a bea zdravăn, a umbla în patru labe din cauza băuturii, om beat = chili: a se murdări pînă sus, a încurca, a distruge, a se culca, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.
chingă: bucată de lemn lungă si îngustă care se fixează pe un lemn cu rolul de a-l întări, folosită în special la schelele din construcţii = ching-nga: a construi, a clădi, a înălţa, a face, a da în primire.
chinui: a necăji, a supăra, a umili, a tortura, a depune un efort fizic foarte mare, a merge greu, a desfăşura o muncă grea = chin-ni: ordin, poruncă, a pune la treabă, a pune la grea încercare, muncă istovitoare, a se crispa, a înainta cu greu, a împinge ceva greu, a supăra puternic, a căuta, a cerceta, a alunga.
chiot: a chiui, a striga, a ţîpuri, a hori = chiot,chi-ud: a primi o răsplată, a da o recompensă, ţinut pustiu.
chip: imagine, statuie, fată, înfăţişare = chip,chib: cel care ştie să le dea chip, cel care ştie să meşterească obiecte din aur.
chirăi: a plînge, a striga, a se văicări, a se jeli, a geme = chiri: rugăminte fierbinte, implorare, a se uita spre.

chisa: a sfărîma boabe sau seminţe, a nivela un teren plin de bolovani rămaşi după arat, a sparge pietre mari pentru a forma un prag cu ele = chi-sa: musculatură, putere fizică, forţă, postament.
chisal: om care părăseşte greu curtea pentru muncă, om leneş = chisal: stăpînul ogrăzii, curte sau ogradă.
chisîm: obligaţie în bani si în natură dată de ţăranul clăcaş proprietarului, în locul zilelor de muncă la care era obligat = chisim: a băga în grajd, a băga în ţarc.
chisai: pământ gras, cleios, cu care se lipesc casele, lut = chisa(i): pământ uscat, a se întinde, a face bine, a mulţumi.
chisă: motiv ascuns = chisa: a ascunde, a înveli, a acoperi, a înhăţa.
chiser: cerc de nuiele pus între leucă si căpăţîna osiei pentru evitarea roaderii lor, îngrăditură de nuiele care protejează = chi-ser: gard, zaplaz, ocol, a se apăra, îngrăditură, ţarc, limită.
chită: grijă, dorinţă imperioasă, gînd rău, ciudă, necaz = chi-ta: pămînt, jos, inferior, a umili, a degrada, a batjocori.
chitus: ascuns, pitit, tupilat = chi-tus: loc, a pune, loc ascuns, a aşeza.
chiud: fire duşmănoasă = chi-ud: ţinut pustiu, loc ostil si plin de primejdii.
chiuz: curea, verigă pentru legatul hadaragului(băţul gros şi mobil) cu bătătorul(dîrjaua) îmblăciului cu care se bătea grîul, fasolea si mazărea pe tarla = chiuz, chius: pămînt pregătit din timp, pămînt nivelat.
cocon: odraslă de domnitor sau boier, copil mic = cocon,cucu(n): nobil, plăcut, grăsuţ, drag, a creste, a socoti, a întemeia.
codi: a fi timid, a fi cu băgare de seamă = codi,cud(i): a se preface că nu cunoaşte, a înceta, a separa de, a înjura.

codru: bucată de pîine, hartam = codru,cuduru: borne mici din piatră, de forma unui peste care delimitau proprietătile.
colbu: praf, nori de praf, a răscoli pămîntul pînă iese praf, brăţară, inel din nuieluşă de salcie = colbu,gul-bu: a smulge, a distruge, a răscoli, crîng, nuiele, un fel de pădurice, a dezrădăcina.
coli: oameni care nu fac nimic, leneşi = coli,cu-li: vas din argilă pentru bere, prieten, partizan, susţinător, a chefui.
consînge: rudă din partea tatălui = consange,cun-sang(e): a face parte din, a pune bazele unei familii.
copcas: persoană care pescuieşte la copcă, animale care sar cînd fug = copcas,gub-cas: herghelie de cai, alergare nebună.
coraca: angină, boală ce necesită supraveghere = coraca,cur-aca: a supraveghea, a fi atent la, a privi, a observa.
corăi: a croncăni, a chiorăi, a ghiorăi, a ghiorţăi = corai,gu-ra(i): a croncăni, a scoate sunete, stare de nemulţumire.
cordi: a întreţine relaţii sexuale extraconjugale, a viola = cordi,cur-di: a spune vorbe duşmănoase, a pregăti ceva rău.
coroi: hot de codru, tîlhar = coroi,curu(i): a spiona, a sta de pîndă, a descoperi, a urmări, a se feri, pază, a fi atent.
corzi: figurativ, a urmări destinul cuiva = corzi,cur-zi: soartă, ursită.
cos: obiect confecţionat din nuiele, trestie, papură sau piele cu care se cară sau se păstrează diferite produse = cos,cus: burduf, a ascunde, a se mări, a acoperi cu piele, dulce, plăcut, a îngrăşa, a se mări, grăsime, untură, miere.
cosi: bătaie puternică, a aduce mare suferinţă = cosi,cus(i): devastare, distrugere, a smuci, a tulbura, piele, bici din piele.
cotac: pîlc de pădure = cotac,gu-tag: lizieră, a rupe, a pătrunde în, a tăia.
cotarlă: cîine vagabond, javră, potaie, copil neastîmpărat, om bătrîn si rău = cotarla,gu-tar-la: a coafa (chelfăni) părul într-

un anumit fel, a lega un animal de coamă, a lega de după cap, a prinde sigur.
cucură: tolbă pentru săgeţi, parte a plugului care răstoarnă brazda = cucur,gu-gur: a strînge, a colecta, a recolta, cos.
cudi: cuvînt cu care se alungă pisica = cud(i): a întrerupe, a înceta, a iesi, a separa de, a înjura.
cul: aprig, iute = cul: violent, puternic.
cumit: calitate = cumud: calitate deosebită a făinii de grîu.
cungiuri: a ocoli, a coti după = cungiri,gu-ngiri: deschizătură în zid, a sări în apă, încălcare, restricţie, oprire.
cununie: unire simbolică, căsătorie religioasă, a pune pe capul cuiva o cunună de flori, a împodobi, a încînta = cunune,gu-nun-e: a fi încîntat, a fi fericit, a împodobi, strigăt puternic de bucurie.
cupi: a coase cu împunsături rare strîngînd aţa, încreţi = cupi, cub(i): împletitori de rogojini si coşuri, rogojini din trestie.
cura: a scopi porcul, a prăpădi, a pierde pe cineva, a se descotorosi de cineva, a scăpa = cura,gur-ra: a răsplăti, a alege, a răspunde la, a replica, a declara, la întoarcere, la înapoiere, a alege, a răspunde, a răsplăti.
curcus: fruct, rod = curcu: dar, belşug, cos, a culege, grămadă, a arunca.
curm: a cresta, a lega strîns cu o funie = cur: a strînge puternic, a cresta, a însemna pe răboj, a uşura, a alina.
cusai: a gusta, a bea puţin = cus(a): alimente, dulce, plăcut, grăsuţ, a da.
cutumă: tradiţie, legea locului, normă socială sau juridică ce se transmite prin viu grai = cutumu,gu-tumu: a chema, a striga, a transmite, a duce mai departe.

da: a fi de partea cuiva, apăra, a confirma = da: drum, a oferi, a fi de partea cuiva, a confirma, a apăra, a proteja.
dac: denumirea romană a locuitorilor din arealul cuprins între Nistru, Tisa, Dunăre si Marea Neagră = dac,dag: existentă în comun, viata de zi cu zi în aceeaşi locuinţă, cameră, adunare, asociaţie, a locui, a trăi, a aduna, strălucitor.
Dacia: denumirea antică a teritoriului României, locuinţa vechii populaţii construită din lemn în care trăiau mai multe familii. Aceste adăposturi erau amenajate pe poziţii uşor de apărat si aveau palisade înalte din lemn si pământ = dac-cia,dag-gia: margine a oraşului, margine a ţinutului, a găzdui, a primi oaspeţi, loc întări, a împrejmui.
dalba: deosebită, frumoasă, albă, flori de primăvară = dal-ba: dintre frumuseţi.
dam: specie de cerb cu coarnele late, cerb lopătar, mascul = dam: soţ, bărbat.
dambla: paralizie, acces de furie, năbădăi, poftă, pasiune = dam-ab-ba: bocitoare, a plînge, a regreta, a jeli, a se mutila.
dara: greutatea ambalajului sau a recipientului în care se păstrează, cîntăreşte sau se transportă o marfă = dar-ra: curea, centură, cordon, pînză de legat, a lega, a fixa, a ataşa, balot, leac, soluţie pentru o problemă.dereg: a repara, a pune la loc,, a face ordine = dirig: adăugire, necaz, a descoperi, supărare, osteneală, a mişca, a întrece.
dert: tristeţe mare, mîhnire = dir: mîhnire, necaz, osteneală, a fi întristat.
di: îndemn pentru cai să pornească la drum = di: a se mişca, a fugi.
dibă: butuc, obezi, falangă, dispozitiv de lemn de ţinut prins un vinovat (de gît, de mîini sau de picioare) = dib(a): fiare,

cătuşe, a tine, a opri, a prinde, a captura, a lega, a fixa, a fi obligat, necaz, supărare, a încălca, a trece.
die: îndemn pentru cai să pornească la drum = di-e: a conduce.
diliu: persoană cu idei si comportamente specifice numai ei, uşoară sminteală = dili: singur, unic, exclusiv.
dirigui: a conduce, a se ocupa de o actiune = dirig(u): dincolo de, adunare, osteneală, a fi cel mai, a întrece, superior.
dobor: a trînti la pămînt, a omorî, a vîna, epuizare fizică = dubur: a scoate untul din lapte, a plînge, a tăia, a trînti jos.
dogor: căldură mare care dă o stare de oboseală = dogor, dug-gur: a şedea jos, a se odihni, a se apleca.
dogi: a avea doagele desfăcute, a se deforma, omul care are vocea groasă, a produce o crăpătură uşoară într-un vas de lut = dogi,dug(i): vas, urcior, a vorbi, a cerceta, a îndeplini, a face.
domolu: om echilibrat, om aşezat = dumu-lu: om cu prestanţă, om respectat.
dondăni: a mormăi, a vorbi pe înfundate, a flecări = dondani,dum-dam(i): a mormăi, a se plînge, a bodogăni.
dor: dorinţă puternică de a vedea sau a revedea pe cineva sau ceva drag = dor,dur: legătură, datorie, a întări, coardă, fir, amuletă, şirag, cordonul ombilical.
du: ordin pentru a transporta ceva, a căra obligatoriu = du: a umbla, a merge pe jos, a căra, a duce, a purta, a transporta.
dubă: tobă, instrument de percuţie care scoate sunete prin lovire = dub(a): a hurui, a bubui, a bate, a se mişca în cerc.
duc: a deplasa ceva către o destinaţie precisă = duc: a lua, a şti, proprietate, creditor, a avea, a prinde, a tine, a primi.
dudui: a îmboldi, a îndemna, a goni = dudu(i): a procura, a aduce, a goni, a hăitui din, a lua, a se repezi la, a azvîrli.duh: entitate spiritual-energetică care defineşte existenta ca

trăire a gîndirii si nu ca plăcere a materiei. Are semnificaţii religioase, în domeniul gîndirii (om de duh-om cu un spirit ales, cultivat) dar si în domeniul social (duhovnic-sfătuitor, generos, cel care vrea binele celor din jur) = duh: deschis, darnic, sincer, blînd, a desface, a lămuri, a înfrumuseţa, a se arăta, a răspîndi, a acoperi, a ierta, liber.
duium: mulţime, grămadă, greutate, sarcină, lucru, treabă = du-lum: povară, greutate, grămadă, sarcină, treabă, lucru.
dura: a construi, a zidi, a pune temelie pentru o construcţie = dur(a): legătură, zidărie, a întări, a înşira, a băga.
durdur: a certa o persoană pentru fapte inexistente sau pe care nu le-a săvîrsit ea, bătaie de joc, necaz, supărare, manifestare agresivă în discuţii = dur-dur: a trăi, a locui, a şedea, a întrerupe, a interzice, a ocupa.
dusu la: deplasarea unei persoane către o anumită destinaţie = dusu la: a căra cu coşul, a ridica, a înălţa.

e: de la verbul a fi, arată existenta = e: a ieşi, a exista, a apărea, a trimite, a fi sau a deveni vizibil, a răsări, a creste.
eden: raiul în creştinismul catolic = eden: stepă, cîmpie, ţinut pentru creşterea vitelor de-a lungul rîurilor si a canalelor de irigaţie pe malurile cărora se găsea o vegetaţie foarte bogată.
edinet: oraş în nord-estul Basarabiei = edin-na: stepă.
elan: avînt, energie, cutezanţă, temperament, siguranţă în acţiune = elang: elan, temperament, fire, avînt, cutezanţă.
era!: expresie care semnifică supărare mare = er-ra: a boci, a plînge.
es: denumirea populară a oraşului Iaşi, capitala Moldovei 321 de ani = es: altar, sărbătoare, bani, a unge, a mirui, a face.

garanta: a asigura de reuşita unei acţiuni sau cinstea unei persoane, a confirma roade deosebite fată de lucrările agricole făcute = garanta,ga-ra-an-da: roade deosebite, recoltă deosebită, rod bogat.
gardină: scobitură la capătul doagelor unde intră fundul butoiului = garadin: grămadă, a strînge, a lega, a pune la un loc.
găti: a se împodobi, a pregăti ceva de mîncare = ga-ti: a trăi, a realiza, a face, a duce o anumită viată, a se întreţine.
gelep: cireadă, turmă = gelep,gilib: servitor, seară, a alerga, a lega, ocol, a merge după, a se murdări peste tot, a se culca.
geme: a scoate sunete înfundate de oboseală sau de durere = geme: femeie care naşte. Femeile năşteau aşezate pe un scaun cu o gaură mare în mijloc.
ger: porc necastrat = gir: a se învîrti, a da o raită, a se uni, deasupra, rotofei.
gig: jeg, stare materială mizerabilă a unei persoane sărace = gig: închis, brun, negru, sumbru, rău, ignorant.
gigar: rău, care face numai necazuri si aduce pagubă = gig-ngar: a fi mînios pe, supărare, nedreptate, pagubă, mizerie.
gin: vin, zeama de struguri pusă în butoaie pentru fermentat din care rezultă o băutură alcoolizată. Pentru obţinerea mustului, strugurii se fac terci într-un butoi prevăzut în partea de jos cu un orificiu unde se introduce o bucată de stuf pentru scurgere = gin: trestie, a stabiliza, a întări, a concentra, demn de încredere.
gina: vină, fapte asumate = gi-na: acceptare, recunoaştere, a consimţi.
gir: încredere, nădejde, cinste, omenie, onestitate = gir: curat, ordonat, precis.
gîs: penis = ngis: penis.

gîtar: funie pună în jurul gîtului animalului si de care se leagă = gu-tar: a lega un animal de după cap, a lăsa urmă, a tăia.
gîtlan: gît, a-si da importantă, a face gît, a se impune = gitlam: iubit, logodnic, amant, primul gospodar, primul care cultivă pămîntul. Această tradiţie a primului plugar se păstrează si în prezent în Oaş prin obiceiul tînjalei.
ghili: a spăla, a se pregăti pentru petrecere = ghili,gili: a se murdări, a lega, a se pleca, a dansa, a se apăra de.
ghindar: pahar mic pentru băuturi spirtoase = ghindar,chi-in-dar: gaură, fisură, vas mic, pahar mic pentru spirtoase.
ghindă: fruct al stejarului, oval si foarte lucios = ghinda,chinda: bărbier, emeşii îşi rădeau capul si fata de păr si aveau o fizionomie ovală a fetei.
godi: a-i cînta miresei cîntece de rămas bun = godi,gu-di: a chema, a spune, a zice, a opri, a atrage, a dansa, a pleca.
gog: băiat sau tînăr prost, tont, umil, slab de înger = gog, gug: semn, a linguşi, tăciune aprins, fier înroşit, sabie.
gogi: a fi bolnav, a boli = gogi,gug(i): menstruaţie, semn, sacrificiu.
gorun: arbore din specia stejarului, considerat cel mai falnic dintre foioase, fructul (ghinda) este foarte hrănitor pentru animale, creste în regiunile de deal, este unul din arborii sacri la români alături de măr si brad, la înmormîntare se fac coroane de ramuri verzi de gorun = gurun: fructe, rod, a face seminţe sferice, a împodobi, înalt, mare, care urcă spre cer.
gudă: grijă, atenţie, conducătorul flăcăilor în noaptea de Crăciun care umblă pe la casele sătenilor, prezentînd tradiţiile legate de acest eveniment, sunt îmbrăcaţi special si practică anumite dansuri = guda: vesminte îmbrăcate de preot pentru a aduce ofrandă zeilor, ritual de purificare, cel care miruieşte.

gui: a vrea, a face, a fi obligat = gu-e: a acoperi, a învelі, a ascunde, a înfăşura.
gura: organul omului cu care se emit sunete si se realizează vorbirea; gura! cu sensul de a întrerupe rîsul, gălăgia, chiuitul, strigătul = gu-ra: a striga, a tipa, a chiui, a rage, a mugi, a rîde cu hohote.
gurăi: sunete scoase de porci cînd dorm sau cînd le este frig, sunete scoase de păsări caracteristice speciei lor = gu-ra(i): a sforăi, a sfîrîi, a tipa, a scoate sunete.
guri: a se urca, a se sui = guru: a se înălta, legătură deasupra.
gurita: a fi de partea cuiva, a-i umbla gura ca o meliţă, expresia ,,ai o guriţă" = gu-ri-ta: a fi de partea cuiva.
guse: partea din fată de la păsări unde se adună mîncarea = gu-se: a se strecura de-a lungul, a fi de altă parte.
guz: guzgan, şobolan = guz: a scrîsni din dinţi, a turba, a se dezlănţui la, a tăia, a prinde strîns, lung, aspru, păros.

ha: termen cu care se adresează unei persoane cunoscute, bre, fă = ha: a avea voie, a avea îngăduinţă, a permite, desigur.
haba: mersul pe mîini si pe genunchi la copiii mici care se lasă si cu răni = haba: rană, durere, a se necăji, supărare.
hal: situaţie proastă, inconştienţă = hal: frică, a înspăimînta, prezicere, fugă, direcţie necunoscută, a merge pe jos.
halbi: rămăşiţe de mîncare, lături = halbi: rece, amestecat.
hali: a mînca repede, a înfuleca, a hăpăi = hal(i): porţie, bucată, a împărţi.
hap: medicament, leac cu gust sau miros neplăcut = hap,hab: a mirosi rău, răşină, amărăciune, durere, rană, a se prăpădi.
har: dar divin sau răsplată divină acordată cuiva ca un semn de bunăvoinţă, ca o favoare deosebită, gratie, favoare, hatîr omenesc, milă, îndurare, îngăduinţă, beneficiu, folos,

mulţumită, slavă, rost, rînduială = har: a forma un cerc în jurul, timbrul vocii, a răsuna de, a chema, a face să sune, a înlănţui, a uni, a se lega, cerc sau spirală de crengi sau metal preţios care poate fi purtat ca inel sau brăţară.
hara: a lălăi, a spune vrute si nevrute după un pahar de băutură = hara: gură, a vorbi fără rost, vas cu gura largă.
harhar: stăpînul absolut, cel care vrea să controleze tot si urmăreşte activitatea si existenta fiecăruia = har-har: a limita mişcarea, a lega cu lanţuri, a robi.
hasură: rogojină = ha-su-ur(a): rogojină, împletitură din papură sau nuiele.
haz: rost, siguranţă, certitudine = ha-za: a tine, a apuca, a prinde, a păstra.
he: locurile de lîngă casă, clădiri, dependinţele unei gospodării, uneltele agricole = he: abundentă, belşug, avere.
hi: a fi, a exista, a locui într-un loc = hi: a pregăti, a se amesteca, a confunda.
hie: treabă, seamă, lipsă, nevoie, trebuinţă = hia: a putea, a avea voie, a avea îngăduinţă, numeros, divers, amestecat.
hîră: mătreaţa oilor si viţeilor, umflarea urechilor acestora, păduche de vită, mătreaţa omului, tărîţă, boală de piele, rapăn = hir(a): a produce, a scoate la iveală, a da naştere, a strînge, a stoarce, a întinde, a se scurge.
hlizi: a zîmbi si rîde mult, a se holba, a se hîrjoni, a cocheta = hili-su: plină de chemare, ispititoare, atractivă.
ho: opreşte!, stai!, a striga = ho,hu: persoană, a rupe, a sparge
holă: javră, potaie, cîine vagabond = holă,hula: a vorbi de rău, a face necazuri.
hop: a umbla bezmetic = hup: inimă, mijloc de pădure, toi al nopţii.
horă: oraş, dans în cerc = hora,hur(a): neam, a trage uşor, a rezista, a desface.hu!: strigăt de protest sau nemulţumire =

hu: individ, mulţime, a fi prezent, a rupe, a distruge, a închiria, om slab.
huci: pădure odrăslită mică si deasă, crîng, rediu = huci,hus: sălbatic, a tăia, înfricoşător, a aranja, a potrivi, a ciopli.
hui: a răsuna, a vui = hu(i): păsări, a cînta, a ciripi, a răsuna.
hulă: surpătură de deal sau de munte, drum care urcă pe o coastă piezişă = hul-la: rău, stricat, a distruge, a ruina.
huli: a blestema, a înjura, a ponegri, a ocărî = hul(i): a face rău, a defăima, a strica, a ruina, a face necazuri, a urî.
hulub: porumbel = hu-lu-ub: porumbel, turturică, porumbel sălbatic.
hurui: a învîrti rîşniţa în gol, fără seminţe pentru măcinat = huru: a mînui, a trage uşor, a pisa, a măcina, a zdrobi.
husa: a acoperi, a proteja, a ascunde vederii, a feri de = husu: sale, spate, muşchi, spinare, dos, coapsă, vechi, înapoi.

i: strigăt de uimire, supărare, necaz = i: strigăt de durere, necaz, supărare.
ia: de la verbul a lua, exprimă un îndemn, darul sau bunul ce se dă cu mîna = ia: cinci, adică cinci degete de la mînă.
Iasi: oraş în centrul Moldovei istorice si capitală pentru 321 de ani, oraşul celor sase coline = ias: sase.
ic: pană din metal sau lemn pentru crăpat lemne, găvozd, ţintă = i-cu: unghi ascuţit, înclinare, pană.
ici: aici, loc precizat unde se finalizează o acţiune = ici,igi: ochi, a privi, a se uita, a înfrunta, aspect, privire, înainte, a vedea, a înţelege, a consulta, a aprecia.
ie: da, asa e! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite.
ie: a da, a lua = i-i: a se ridica, a ieşi afară, a trimite, a da de, a lăsa.
iesire: locul pe unde se poate evacua un spaţiu închis, plimbare = e-sir-ra: pe stradă, a merge pe stradă, plimbare.

ii: a merge, a se duce = i-i: a trimite, a conduce afară, a lăsa.
im: murdărie, lip, jeg, zoioşie, slim, noroi, tină, glod = im: argilă, nămol, mîl.
im: măsură pentru cereale = im: măsură pentru capacitate.
ima: a murdări, a mînji cu noroi = im-ma: murdărie puternică, a dăinui, a tine.
ima: a întina cu vorbe, a înjura, a batjocori = imi: minciună, a înjosi, şiretlicuri, respiraţie agitată, a ocoli, a rezista.
imas: păşune, locul unde pasc vitele si oile si se stabileşte stîna, toloacă = imas: stînă de oi sau de vite, staul.
in: plantă textilă recoltată si prelucrată manual, datorită scurtimii fibrei se toarce mai greu = in: paie, fibră.
inca: iaca, adevărat, asa este, întocmai = inca,inga: iar, la fel, egal, întocmai.
inga: iată! iacă! iacătă! uite! adevărat, asa este, din nou, iar = in-ga: la fel, egal, iar, din nou, a se repeta, a confirma ceva.
inima: casă a sufletului si conştiinţei în sens religios, centrul vital al manifestărilor umane conştiente = inim-ma: cuvînt, vorbă, promisiune, a expune, a stăpîni, jurămînt, aventură amoroasă, legătură, nelinişte, a cuceri, a face din.
iti: a se ivi numai cu capul, a se arăta puţin, pentru un moment sau pe furiş, a se uita la ceva pe furiş sau pe fugă, a arunca o privire fugară si curioasă, a se zgîi = iti: lună, clar de lună, a apărea încet, a se ivi, a lîncezi.
iz: miros deosebit, neplăcut, gust neplăcut = iz,i-zi: lemn, mirosul specific al lemnelor arse, boare, duhoare, amar, aspru.
izi: a construi din pămînt un dig pentru dirijarea apei sau pentru acumularea ei = i-zi: val, a ridica o movilă, a trage, a descărca, a ondula, a face, a şerpui.
izî: a mînca = izi: foc, căldură mare, fierbinţeală rezultată de la mîncare.

înger: fiinţă supranaturală cu aripi înzestrată cu calităţi deosebite de bunătate si frumuseţe socotită ca un mediator între credincioşi si Dumnezeu. Ca protector al individului el vine la naştere prin botez si îl veghează toată viata = inger,enger: înălţime, a delimita, de strajă, în spate, în urmă, în depărtare, tel, scop, tolerantă, viitor, a ajuta, a susţine, a sprijini, sfîrsit.
îngeri: fiinţe supranaturale din religia creştină, protectoare a individului de la naştere pînă la moarte care călăuzesc destinul = (î)ngiri: a căuta un refugiu, drum cale, direcţie, cruce, sclipire, a usura, a alina, a lumina.
îngespa: femeie pusă pe ceartă, înfierbîntată, pornită cu scandal = (î)ngespa: a arunca cu băţul, a lovi, a răni.
îngie: a învia = (î)nge: a ajuta, a reveni, a mişca, putere divină, cult, a spune.
îngie: cu sens figurat a primi taina botezului, a aparţine unei comunităţi ce se află în relaţie cu divinul = (î)nge: responsabilitate, apartenenţă, putere divină, oracol, cult, a şti, nostru, noastră. a sta întins, a se ghemui.
îs: sunt, exist ca persoană = is: persoană, organ al corpului uman.

jabrac: om de nimic, potlogar = jabra,sabra: intendentul templului, cel care adună ofrandele si obligaţiile.
jac: jaf, prădăciune = jac,sag: a devasta interiorul unei case, a spinteca, a prăda, a asculta, a suferi, a ucide, a măcelări.
jai: mulţime de pui de peste = jai,sa(i): albie de rîu, mulţime, a apărea, a creste
jale: stare psihică ce inspiră frică, teamă sau disperare, necaz mare = jala,sa-la: a păcăli, a distruge, a face necazuri.

jap: distantă echivalentă cu o aruncătură de piatra = jap,sab: a măsura, a aduna, a scădea, a împărţi, a strînge de-a lungul.
japă: nuia subtire si elastică, vargă, jordie = japa,sab(a): a tăia afară, subtire, mijlociu, tulpină, creangă, a doborî.
jărî: a alerga, a pune pe fugă, a goni = jărî,sar(i): a goni, a mîna, a hăitui, a sili, a bate, a alunga, a urmări, a se grăbi.
jîg: murdărie, mizerie, lip, rîp, jeg = jîg,gig: negru, brun, închis, a se înnegri.
jep: murdărie pe pielea omului, jeg, slin = jip,gib: a merge după plug, a se murdări de sus pînă jos, întunecat.
jepi: a arde una cu biciul, a croi pe cineva cu biciul = jepi,se-bi: a fi mînios, a lovi, a striga, a se înfierbînta, a răsplăti.
jic: om tinerel si voinic = jic,gig: tînăr, nobil, voinic, mîndru.
jilip: construcţie din bîrne si scînduri pe care este condusă apa care se varsă pe roata morii, jgheab, construcţie din buşteni pe povîrnişul unei coaste, pe care alunecă la vale buştenii tăiaţi în pădurile din munţi = jilip,gilib: par, bară, a lega, a îndrepta, a alerga, a se întinde de-a curmezişul, a merge de-a curmezişul.
jip: murdărie, slin, jeg, rîp = jip,gib: întunecat, a se murdări de jos pînă sus.
jir: fructul fagului folosit pentru îngrăşarea porcilor = jir,gir: fructe, rod, a face seminţe sferice, a măcina, a pisa, a da o raită, a alerga, a fugi, rotofei, grăsuţ.
juli: a jupui piele prin cădere si frecare = juli,sul(i): grabă, a se sprijini, a se freca pe piele, tare, a înfăşura.
jup: a trînti jos, a dobori, a arunca la pămînt = jup,sub: a arunca, a azvîrli, a trînti, a doborî, a fi violent.

lacas: locuinţă, spaţiu pentru adăpost, construcţie cu caracter religios = lacas, lagas: unul din centrele civilizaţiei emeş.

lagam: mină sub pămînt protejată cu trunchiuri de copac să nu se prăbuşească = lagab: butuc, grămadă, lespede, dală.
lagăr: împrejmuire păzită, loc de staţionare a trupelor, cei ce cred în aceleaşi principii sau norme = lagar: un cult al funcţionarului, slujitorul templului care rosteşte rugăciunea către zei.
laf: palavre, vorbe, taifas = lah: a şti, a spune, a se plimba, a aduce, a convinge, a prepara, a fi spumos, a amesteca, a lua.
lala: a cînta o melodie fără cuvinte, a lălăi = la-la: bucurie, plăcere, fericire, vrajă, a încînta, tînăr fermecător.
lălăi: a vorbi fără rost, a trăncăni = lalla(i): neserios, nepăsător, a minţi, a exagera, a lungi, a denunţa, deficientă.
leghin: flăcău, june = li-gi-in: tînăr, şcolar, a face exerciţii pe tăbliţă.
lela: a hoinări, a umbla aiurea, fără rost = lala: nepăsător, neserios, hoinar.
leru: gust, plac, dorinţă = liru: forţă, vigoare, rezistentă, puternic, tare.
les: cadavru = lis: pomană, ofrandă de la morţi, a pomeni după moarte.
lua: a înhăţa sau a prelua ceva, a pune mîna = lu-a: a duce, a lua.
lud: copil = lud: cupă sau farfurie mică din lut ars.
lulu: strămoşul necunoscut al omului = lulu: neam, popor, sexul bărbătesc, strămoş mitic, cu sensul totemic de lup ca strămoş al unui clan. Lupul a fost considerat în foarte multe culturi ca rădăcina ancestrală a neamului respectiv inclusiv de către geţi.
lume: gloată, mulţime, puzderie, putere necontrolată = lum(e): mulţime, puzderie, nor, a slăbi puterea, a potoli.
lungan: om mare, om înalt = lugal: stăpîn, om cu stare deosebită, om mare.

lutui: a unge cu lut, a repara o casă din chirpici prin ungere cu lut = lu-tu: a avea nevoie de reparaţii, persoană, slab.

mai: lemn gros cu care se bat ţăruşii sau parii, măciucă = ma(i): a întări, lovitură, a bate, a gîfîi, a sfărîma, muncă grea.
mahal: persoană robustă care poate face un efort fizic deosebit, hamalul care bagă si scoate butoaiele din pivniţă, masiv, puternic = mahal: adjectiv pentru vite care arată masivitate, vacă în anul trei, crescută bine, mare.
majî: unitate de măsură între 50 – 100 kg = majî,masi: jumătate, 50.
mana: bogăţie, belşug = mana: pereche, belşug, a convieţui, bogăţie, bunăstare, unitate de măsură de 1/2 kg.
mania: a mînui, a folosi, a conduce, a dirija = mana: asociat, pereche, mîini, a întovărăşi, a spori, a creste belşugul.
maraz: pornire, necaz, ciudă = ma-ra-az: exuberantă, nepăsare, tineresc, fără judecată, cu capul în nori, prostesc.
mare: întindere de ape = mar-ru: potop, inundaţie, torent, şuvoi, rîu, fluviu mare, a inunda, a potopi, a ieşi din albie.
marghidan: vînzător ambulant cu căruţa = mar-gid-da: căruţă.
mas: popas peste noapte, găzduire peste noapte = mas: jumătate dintr-un întreg, a da, a accepta, aşezare, cătun.
măgură: deal înalt acoperit cu pădure, înălţime de munte acoperită cu pădure si care de multe ori este învăluită în ceată, întunecat = ma-gur: ceva care pluteşte, o barcă largă, o plută mare, care urcă, întunecat.
mîli: a acoperi cu nămol = mili: negru, închis, a veni în valuri, a arunca.
mîni: mamă, ca în expresiile, mîni-ta sau mîni-sa = mini: soţ, soţie, pereche, a convieţui, femeie care naşte un copil.

melic: obicei, năravă, apucătură, belea = me-li-e-a: nenorocirea este pe mine.
menită: cuvenită = menita,me-ni-da: pentru sine, pe sine.
metoc: mănăstire mică, loc de găzduire = metoca,me-du-ga: zeii mei, binefăcătorii mei, a purta îmbrăcăminte largă.
mezin: copilul cel mai mic dintre fraţi – al doilea dintre mai mulţi = mezem: susţinere, menţinere, protejare.
mină: veche măsură pentru greutate = mina: unitate de echivalentă valorică ce avea rolul de monedă, măsură pentru greutate egală cu 500 grame = 60 gin, 2 mana = 1 sila de apă = 1 kila = 1 litru.
mirie: impozit = mi-ri: locuitor mînios, a sufla greu, a bate cu furie, violentă.moasă: femeia care asistă si ajută la naştere = mu-a-se: pentru persoane dragi, rodul fericirii, deoarece, pentru că.
modru: mod, fel, chip, putinţă, posibilitate = modru,mudru: ciocan cu cap rotund, complet, întreg, a sperja, tristeţe.
modur: de culoare sură = mu-dur: murdărie, mizerie, a murdări.
moi: ud, muiat, leoarcă, căldare = mu(i): a boteza, a scufunda într-un vas mare.
mor: sfîrsitul vieţii, decesul = mor,mur: a înconjura, a păzi, a tipa, striga, a sfărîma, a zdrobi, melancolie, a lupta.
mos: suprafata de teren pe care o deţinea un ţăran liber dintr-o devălmăşie provenind de la un străbun comun si care în timp a devenit proprietate ereditară = mos,mus: suprafaţă de teren, drag, scump, a cere, fată, îndrăzneală, a înfrunta.
mucalit: persoane care spune vorbe cu înţeles care stîrnesc rîsul = mucali: a rîde în hohote, a striga, a tipa.mudă: totalitatea frînghiilor cu care se leagă pînzele la o corabie = mudla: stîlp, a pune un par, a priponi, a lega.

mue: figurativ si vulgar cu sensul de gură pentru sex, injurie = mu(e): injurie, gură, intrare, a blestema, a bate, a oprima.
mugi: a scoate sunete puternice pe gură sau bot = mug(i): a trage la edec, a tăia, a despica, a lăsa urme de la fierul înroşit.
mujdei: căţei de usturoi amestecaţi cu sare şi pisaţi bine pînă devin pastă = mujde,mus-de: a opri munca, a pune masa.
mul: muselină, tesătură foarte fină = mul: strălucire, frumos, drag, a radia de bucurie, a se îmbujora, înflăcărare.
mură: mure, afine = mur(a): vegetaţie, a smulge din rădăcini, a striga, a aduna
murea: haină femeiască fără mîneci = mur(a): a se îmbrăca o femeie.
murg: amurg = murgu: către, spre, sosirea serii, divinitatea lunii la emeşi.
murgu: cal de culoare închisă, frecvent întîlnit în cîntecele de dragoste = murgu: a încăleca, a îmbrăţişa, spinare, coamă.
murui: a unge un perete cu pămînt amestecat cu apă, a murdări, a lipi rău un perete de pămînt de la o casă, apa murdară care se scurge pe un zid = muru(i): frate, tovarăş de viată, mijlocul unei suprafeţe, interval, a burniţa, a curge.musina: a căuta mirosind, a muşlui = mu-sen: pasăre de pradă, a căuta, a umbla pe jos după ceva, animal care se tîrîie.
musină: tîntar, insectă, molie, muşiţă, fluture = mu-sen: insectă, zburătoare.
na: nu, a refuza, a fi în dezacord = na: nu, a se frămînta, a urzi ceva.
na: expresie cu care se cheamă animalele sau se adapă = na: om, a pregăti, a aşeza, a adăpa vitele, a bea.
na: a da, a fi, a pălmui, lovitură, a se legăna = na: a da, a pălmui, a se legăna, lovitură, a mînia, a fi, a plesni.

nadă: momeală = nada: culcuş, a aşeza, a sta la pîndă, a se ghemui.
nam: lucru voluminos, lucru important = nam: tată, responsabilitate, destin, soartă, sarcină, funcţie, conducător.
namea: înscris oficial, înscris adevărat = nam-en: stăpînire, sediul puterii, demn de încredere, adevărat, înaltul preot.
nană: termen de respect cu care se adresează la tară cineva unei surori mai mari sau unei femei mai în vîrstă ori cu care vorbeşte despre aceasta = nanna: a respecta, cinste, adevăr, luna unui zeu cînd se aduceau jertfe.
năndi: a înnădi, a se deprinde să vină mereu undeva = nade: a curăţa, a se învăţa, culcuş, a sta la pîndă, a se ghemui.
nănas: dar, danie, pomană = nan-us: moarte, a muri, a se stinge.
ne: expresie cu care se alungă vitele sau oile = ne: a se teme, individ, putere, violentă, tărie, mulţime, a fugi, a se opune.
ne: negaţie, refuz, ostilitate = ne: a tine seama de, a îngrozi, a inspira veneraţie.
neam: popor, clan, seminţie, familie, rude = nam(ne+am): responsabilitate, a semăna, obiceiuri, tată, ţinut, destin, soartă.
negu: umflătură cu aspect aspru care crapă si doare la lovire = nigu: îngrăşat, umflat, crescut, trup, a creste, a roade.
negură: nori negri si întunecoşi, pîclă, întristare = ni-guru: spaimă, veneraţie amestecată cu frică, impunător, înfricoşător.
nemi: a se înrudi, a fi rudă cu = nim(i): neam ales, important, superior, clan.
nemuri: a face să trăiască veşnic în amintirea oamenilor = ne-nur(i): lumină, strălucire, a însufleţi, a înflăcăra.
neni: nană = nini: soră, doamnă, stăpînă, patroană.

nera: a se ului, a se uimi = ne-ra: năucit, a amesteca, a fi uluit, a confunda.
nete: om prostănac = ni-te: singur, a fi fricos, a se teme, a slăbi.
ni: uimire, groază, persoană care vrea să iasă în fată ,, ni la el" = ni: vigoare, frică, respect, uimire, veneraţie, groază.
nil: praştie = nil: a inspira groază, a-i fi frică, a prăda, a sparge, a bate.
nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa, a diminua înjosirea.
nim: interes, afacere, relaţie, legătură, important = nim: a fi important, a înmulţi în aritmetică. important, principal.
nin: ia! iată! uite! priveşte cu atenţie! = nin: regină, stăpînă, doamnă, patroană.
nini: expresie cu care se cheamă vitele, a mîngîia = ninni: pipirig, rogoz, papură, furaje pentru animale.
ninta: mentă = ninta,ninda: a înflori, a împodobi cu flori, miros plăcut.
nir: pasăre de baltă, corcodel = nir: a desface aripile, a se ridica, a se înălţa.
niri: a se uimi, a se ului, a se speria, a se mira = ni-ri: a fi speriat sau uimit, a inspira frică, zăpăcit, năucit, a fi buimăcit.
niscai: care este într-o cantitate nedeterminată, ceva = ni-is-cu: alegere, alternativă, o categorie de persoane sau animale.
nu: negaţie = nu: negaţie, refuz, nici un, fără, afară de, afară din, în afară.
nume: reputaţie, faimă, renume = nun-me: înţelept, nobil, vrăjitor, mag.
nun: persoana care conduce o nuntă, nasul mirilor = nun: jupîn, domnişor, a stăpîni, a conduce, a domina, frumos, senin.

nună: pistrui pe fată, aluniţă sau alt semn mic pe corp din naştere = nun(a): origine, nastere, fin, întunecat, închis, sigur.
nunta: căsătorie = nuntun: buză, a săruta, a atinge cu buzele, început, farmec.

o: sunet care exprimă uimirea, surprinderea sau nemulţumirea = o,u: expresie de protest, strigăt, a se plînge, a tipa.
oama: femeie, cea care a născut copii = ama: mamă, a îngriji ca o mamă.
obor: loc unde se adună animalele si cerealele pentru vînzare, tîrg = obor, ubur: ţarc, uger, loc unde se mulg animalele.
obori: a doborî, a trînti, a culca la pămîmt= oboru,u-buru: timpul secerişului.
oca: unitate de măsură egală cu cca 1 litru sau un kilogram si un sfert, continuţul acestei măsuri = oca,uga: a aduna, a strînge, a mînca cu lăcomie, a înfuleca, a fura, a jefui potrivit expresiei ,,umbli cu ocaua mică".
ochi: a trage la tintă, a privi fix la ceva = ochi,ug(i): a ucide, a pieri, a muti, a privi fix la, a se uita lung la.
ochincă: încălţăminte uşoară făcută din piele de vită sau de porc si care se prinde pe picior cu ajutorul unui şnur sau unei cureluşe, se folosea mai ales cînd se umbla pe un teren accidentat sau plin de spini = ochinca,u-ching-nga: păşune, a păşuna, a păzi o turmă, a pleca la păşunat.
ocoli: a înconjura, a da tîrcoale, a învălui = ocola,ugula: paznic, pîndar, jitar.
odor: copil mic care este răsfăţat şi dimineaţa se trezeşte mai tîrziu = odor,u-tur: zori de zi, început, dimineaţa.

ogoi: loc unde se joacă copii cu mingea, tihnă, odihnă = ogoi,ugu(i): cap, voce, gălăgie, a căra, a naşte, a cîştiga.
ogor: cîmp, suprafaţă arabilă limitată de hotare = ogor,ugur: cîmp, suprafaţă, om sărac, a fi sau a deveni sărac.
oi: ovine = oi,u(i): oaie care fată, oaie adultă.
ol: vas de lut pentru apă, lapte sau alte lichide = ol,ul: vas mare, unitate de măsură de 36 litri, bucurie, plăcere, satisfacţie.
olălăi: a tipa, a striga, a se văicări = olala,u-lala: strigăte de bucurie, veselie.
om: persoană deosebită, caracter deosebit, amabil, sensibil, cumpătat, învăţat, educat, priceput, generos = om,um: înţelept sau plin de talent, umanist, savant, erudit, învăţat, învăţător, mentor, şcolar, discipol, meşteşugar, om bătrîn.
omeni: a primi pe cineva cu respect deosebit, a ospăta, a cinsti, a onora, a slăvi = omuni,umun(i): titlul de respect, stimă.
opisan: cel ce urmăreşte si operează într-un opis, listă de acte, registru, inventar, indice = opisang,ubisang: scrib.
opor: rezistentă, încurcătură = oporu,uburu: hărmălaie, scandal mare, înverşunare, rezistentă, a se pregăti de seceriş.
orgar: tăbăcar = orgar,ur-gur: a tunde, a jupui, a tăia, curea, a căra, a vinde.
orie: plasă mare mînuită de doi pescari folosită pe rîurile adînci = oria,u-ri-a: a lega deasupra, a trage, a pluti pe apă.
orori: nenorociri, dezastre, prăpăduri = orori,ur-ur(i): a devasta, a doborî, a culca gol, a jefui, a distruge, a sparge.
otac: colibă, culcuş pentru vite sau oi, împrejmuire = utah: adăpost mic, putin, a arunca laptele sau zerul, ţinut delimitat.

otăra: a se umfla în pene, a se cocoşi, a certa = otara,u-tur-ra: durată scurtă de timp, scandal făcut de cineva mic.

paca: a supune, a îmblînzi = paca,pag(a): a închide în cuşcă, a aresta, a supune
padău: ocol pentru vite = pa-da: văcar, a încercui cu crengi, ocol, a alege.
pahar: vas mic cu care se beau lichidele, în trecut erau făcute si din metale preţioase = pa-har: preţ, răsplată, a duce.
pai: lînă nouă, măruntă, crescută pe oi primăvara = pa-e: a creste, a acoperi.
pală: undă, flacără mare, adiere de vînt = pala: vesmînt larg, a fi mare, a se înălţa, a fîlfîi, a flutura, a ajunge, a se stinge.
pală: cantitate de fîn ce se ia odată cu furca = pala: îmbrăcăminte largă, a fîlfîi, a acoperi, a mişca, a pune în ordine.
palid: obosit, chinuit, galben la fată, ofili = palil: zguduirea marşului, înaintare în marş, drum greu parcurs în forţă.
paliu: infirm, şchiop, paralizat, schilod, strîmb = palil: a ruina sănătatea cuiva.
pana: produs biologic cu care sunt acoperite păsările si le ajută la zbor = pana: a zbura, a acoperi cu pene, aripă, a fîlfîi.
pantă: înclinaţie a terenului unde mersul este dificil, plan înclinat = panta, banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine.
papa: mîncare pentru copiii mici făcută din lapte si mămăligă, terci gros = pa-pa,ba-ba: budincă, terci din malţ încolţit.
par: bucată de lemn gros si lung folosită la garduri la construcţia caselor din lemn, ca obstacol pe căi de acces, la înălţarea unor suporturi = par,bar: a tăia, a coji, a ciopli, a împărţi, a aranja, casă, suport, stîlp, tribună, bancă.

para: flacăra mare a focului care se întinde cu iuţeală = para: a întinde, a înainta, a distruge, a se împrăştia, a înainta.
păbăi: despre păsările de curte, a fîlfîi, a face praf = pa-ba-al: a săpa un şanţ.
pădăi: a se găti, a se dichisi, a se pregăti, a curăţa = pa-da(i): o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre ceva.
păhăi: miros rău, cîine jigărit, javră, bătrîn = pa-hal: sărăcie, lipsă, picior, labă, hotar, a limita, a retine, a împărţi.
păhăi: om rău, urît, prost, om netrebnic, de nimic = pah(a): escroc, nătărău.
păhui: năuc, aiurit, zăpăcit, prost = paghu: a ocroti, a apăra, refugiu, adăpost.
păli: a se lovi, a ataca, a tinti, a culca la pămînt, a omorî = palil: trupe în marş, înaintare în marş, conducătorul trupelor.
pălugă: prăjină, om înalt şi subţire = palugal: cel care conduce, care domină, care cîrmuieşte, cel de deasupra tuturor.
părag: fîn de proastă calitate, cu buruieni = parag: a întinde, a împrăştia afară, separat, detasat, a alege, a pune deoparte.
pătar: ţesătură care acoperă patul = pa-tar: crengi tăiate si căzute jos care acoperă pămîntul ca un covor, crenguţe.
păuza: a se odihni, a poposi, a se aşeza = păuzan,pa-usan: cioban, păstor, cel care mînă oile si le apără de prădători.
peri: a muri = peri,bir(i): a asasina, a omorî, a masacra, a spinteca.
pes: partea din fată a unui zid, latură, coastă, rînă, oblic = pes: pietriş, stîlp, a sprijini, partea din fată a palmei, a lărgi.
pici: copil mic de trup = pici,pes: copil, fiu.
pici: unelte cu care se cojesc copacii doborîti în pădure = pici,pis: stîlp, copac, a tăia, a susţine, a curăţa, a jumuli.

pilda: exemplul de urmat, învăţătură de însuşit, înţelepciune, model = pi-lu-da: veneraţie, cult, rit, respect, stimă.
pili: a bea zdravăn, a se îmbăta, a se chercheli = pila: confuz, neclar, a se mînji, a defila, a se murdări, a batjocori.
pis: expresie cu care se cheamă pisica la mîncare = pis: un soi de şoarece.
pisanie: scriere pusă deasupra uşii de la intrare dintr-un lăcaş de cult, prin care ctitorii doresc să lase informaţii cu privire la construcţia respectivă = pisan(e): a călăuzi, a dirija, a potrivi, a arăta, a păstra.
pîj: stîlp = pis: stîlp.
pîr: cel care pîrăşte, reclamantul, pîrîciosul = pîr,bir: a amesteca, a confunda, a se răzbuna pe, a schilodi, a da peste cap.
polog: cantitatea de iarbă sau de alte plante cosită dintr-o singură mişcare de coasă, mănunchiul de grîu secerat, iarbă sau alte păioase culcate de furtună sau tologite de om, a întoarce sau împrăştia fînul cosit, grămadă de oameni = polog, bulug: germen, mugur, lăstar, a se năpusti, a da buzna, a culca, a face, a termina.
pu: a alunga pe cineva cu urlete, a striga pe cineva din depărtare cu „pu” = pu: a alunga afară, a pune un tip să urle.
puhă: bici lung, gîrbaci, biciuşcă, pil = pu-uh,bu-uh: a se teme, a-i fi frică.
pun: aşez, stabilesc o anumită ordine, deretic, orînduiesc = pun,bun: luminat, deschis, sprinten, a bate la cap, vioi.
Chemare la neuitare - Sectiunea 4

---

ragea: rugăminte, cerere = rag(a): a cîntări, a fi atent la, a conduce, a sili.
ragi: a plînge, a striga, a tipa = rag(i): drag, gălăgie, a lovi, a provoca, a suferi.

ră: rea, plină de venin, răutate = ra: a lovi, a bate, rană adîncă, a provoca.
răbui: a unge pieile la tăbăcărie, a unge = rabu(i): a aproviziona, a tine, clică, bandă, vas, a aluneca, a întinde.
răpi: a jefui, a tîlhări, a fura, a duce cu sila pe cineva, a curma viata cuiva = rap(i): bandă, clică, a înclesta, a strînge, fiare, a pune în fiare, lat, capcană, cursă.
re: rea, rău = re: a goni, a bate, a suferi, a provoca, a sili.
rig: pietriş pentru drumuri = rig: a aduce, a supraveghea, a săpa, a alege, a căuta, a îngriji, a păzi, a trage, a sparge.
rîcă: ciudă, răutate, duşmănie = rîc(a),rig(a): a smulge a supraveghea, a pîndi, a trage, a înhăţa, a rupe, a sfîşia.
rîi: boală de piele, rîie = ri(i): a provoca, a suferi, a pipăi, a curăţa, a îngriji.
rîma: acţiunea porcului de a răscoli pămîntul cu rîtul mai ales în culturile agricole, a scormoni = rim(a): viteză, iuţeală, inamic, a distruge, rău, necaz.
rîp: jeg, murdărie, lip = rip,rib: a mirosi urît, a duhni cumplit, a merge afară.
rîpă: prăpastie, abis, văgăună = rîpa,rib-ba: enorm, foarte mare, imens, adînc.
roi: familie de albine, pui de căprioară, a pleca = roi,ru(i): a se duce, formă, a se pregăti, buduroi, a îndruma, a trimite la.
rugă: implorare, rugăminte, rugăciune, cerere = rug(a): a protesta, a sta fată în fată, a înfrunta, a primi, a accepta.

sabar: pîrîu în comuna Jilava = sa-bar: peste mare, peste gras.
saca: butoaie cu care se transporta apa de băut = saca,sag(a): a împinge, loc, parte, a mulţumi, plăcere, tînăr puternic.
sacară: plantă graminee, boabele se folosesc în alimentaţie înlocuind grîul = sacar-ra: plantă, a aduna la grămadă.

saha: braţ vechi al Dunării sau gîrlă veche în Delta Dunării, izolat la ambele capete prin împotmolire unde există peste din abundentă = sa-har: aluviuni, a se înnămoli, sedimente, nămol, a acoperi cu pămînt, a bloca.
salasu: locuinţă modestă, loc de adăpost sau de culcare, locaş de cult, loc unde îsi închid ciobanii oile noaptea, cătun = salasu,sa-la-su: milostiv, îndurător, generos, cioban, ciobănită, colibă, cocioabă.
salită: melc = sa-li: un fel de liră, a potrivi bine măsura.
sam: tiv făcut în poalele hainelor prea lungi = sam: a evalua, a aprecia, a cumpăra, a vinde, a păcăli.
samă: recensămînt care se făcea de către domnie în Tările Române pentru fixarea birului, dare în bani care îngloba toate obligaţiile financiare ale birnicilor = sam(a): a plăti cu echivalent, a evalua, a aprecia, a păcăli, a cumpăra, a vinde.
sama: moarte prin spînzurare, sinucidere = saman: moarte prin spînzurare, şireang, funie, a tine legat.
samana: reluarea unui ciclu agricol prin punerea seminţelor sub brazdă = sa-ma-na: a începe un nou ciclu agricol, grîu bolnav sau ajuns la maturitate cînd se îngălbenesc frunzele.
samăn: la fel cu, asemănător = saman: a fi împerecheat cu, a uni doi tineri prin căsătorie, a înjuga boii, a se potrivi cu.
samăn: a semăna, a pune seminţe sub brazdă = saman: jug, funie, a înjuga boii, legătură, a duce de funie, sir, şirag.
samsar: mijlocitor în afaceri negustoreşti, misit = sang-sar: a jumuli de bani pe un client, a bărbieri de avere o persoană.
sana: a vindeca, a însănătoşi = sang: a preveni, a înfrunta, sănătate, a ajuta.
sapan: parîmele cu care sunt încărcare mărfurile sau descărcate de pe o navă = sa-par: un tip de năvod, a umple, a lungi.

sar: vas de bucătărie = sar: legume, a intra, a începe, parcelă pentru grădină egală cu 36 mp. (prăjina noastră de 33,5 mp).
sar: mişcarea care o face omul prin păşire si care implică toate acţiunile de deplasare a corpului uman, sare de pe un picior pe altul, trecerea peste o barieră, un bolovan sau alt obstacol fizic, efortul de a merge cu picioarele legate unul lîngă altul, mersul prin săltare a unor păsări = sar: a mîna, a sili, a sări, a bate, a vîna, a urmări, a alunga, a merge, a scrie.
sarca: culoare naturală folosită odinioară de pictori pentru redarea carnaţiei, culoare roşu aprins = sar-ca: o legumă roşie.
satara: amendă în bani sau în vite pentru răscumpărarea omuciderii, adulterului sau tîlhăriei, belea, pacoste, năpastă = sataran: spiritul răului în religia emeş moştenit de noi prin Satana.
sazan: crap = sa-zi-a: a trage cu năvodul.
sădi: a planta butaşi, a pune seminţe în pămînt pentru un răsad, a aprecia corect timpul optim cînd trebuie făcută plantarea sau sădirea = sa-di: a evalua, a aprecia.
săgar: ostaş, luptător, agresor = sa-gaz: tîlhar la drumul mare, jefuitor, lotru.
sămui: a lua sau a da în primire, a tine socoteală = sam(u): a aprecia, a plăti în echivalent, a cumpăra, a vinde, a păcăli.
sări: a batjocori = sar(i): a strica, a hăitui, a alunga, a cere iertare, a urmări.
seci: loc defrişat în pădure folosit ca păşune sau ogor = sici,sig(i): a reteza jos, a duce, a netezi, a cultiva o grădină.
seir: privelişte = seer,se-er: a străluci, a lumina, a radia, simpatic, drag.
semui: a lua sau a da în primire = simu(i): a da, a dărui, a transmite, a prezenta.

separ: a despărţi, a delimita, a îndepărta, a scoate din = sipar: un fel de năvod.
si: a fi = si: a coloniza, a stabili, a căsători, a aranja, a ordona, a deveni liniştit.
sibir: ţesătură de bumbac groasă scămoşată pe una sau pe ambele fete din care se fac haine ţărăneşti pentru anotimpul rece, otel = sibir: cioban care a ajuns cu turma la destinaţie, persoana care însoţeşte regele si duce sceptrul, încovoiat.
sicar: ucigaş plătit = sicncar,sig-ngar: atac, a bate, a distruge, a răpune singur.
sii: a se sfii = si(i): a se mulţumi, a compensa, slab, firav, onest, trăsătură a fetei, a rămîne, a fi cinstit, a fi strîmtorat.
sila: a necăji, a urmări, cărare, drum, cale = sila: a hărţui, a necăji, a constrînge, a urmări, cărare, potecă, drum, cale.
sin: şopron pentru fîn sau unelte agricole de gospodărie = sin: a întinde, a strecura, a forţa, a transpira, a pătrunde prin.
singir: lanţ cu un inel la capăt, în care se prindea gîtul robilor ce urmau să fie expuşi în public ca pedeapsă infamantă = si-ngar: a o lua la fugă, a dispreţui.
sir: fir, şnur, aţă = sir: a toarce, a răsuci, a roti, a împleti, a înfăşura.
sisi: zălud, năuc, violent, apucat = sisi: a mîna, a obosi, a bate, a biciui.
sîngi: elementul vital în corpul uman care menţine viata, lichid de culoare roşie care transportă în tot corpul oxigenul si elementele nutritive printr-un sistem special de tuburi de diferite dimensiuni numite vene si artere. Distrugerea acestora cauzează ieşirea sîngelui din organism si poate duce la moarte = sangi,sang-gi: a răsturna, a rostogoli, a închide, a strînge, a apropia, a termina, a sfîrşi, a încheia.

socot: socoteală, calculare, chibzuinţă, judecată, plan, intenţie = socot,sucud: a măsura, a parcurge, a împărţi, a cîntări, a repartiza, a străluci, a radia de bucurie.
soh: acţiunea premergătoare ţesutului cînd se face nevedirea, adică formarea modelului de pe ţesătură. Cu această ocazie se trec firele de urzeală prin spată, cîte două în fiecare dinte = soh: a înlocui, a deplasa, a alege, grijuliu, confuzie, dezordine, rădăcină, sprijin, a ridica, a alege, a înceta.
soi: neam, clan, o anumită educaţie = soi, su(i): persoană, mulţime, a reprezenta, a deveni, a creste, a se răzbuna.
somon: pîine de calitate inferioară, turtă mică, colac = somon,sumun: ceva de proastă calitate, a distruge, bătrîn, vechi.
sona: a se sminti, a căuta ceartă, arţăgos, fioros = sun(a): sfadă, a se certa, discordie, neînţelegere, a domina, a stăpîni.
sopă: bîtă scurtă si groasă, la un capăt cu măciulie de fier = sopa,su-ub(a): cioban, îngrijitor, a duce la păscut, a păzi.
suc: cuvînt cu care se cheamă miei = suc,sug: a alăpta un copil, a suge, a aşeza, a pune, a aduce fără forţă, a veni încet.
sucăli: a răsuci, a se învîrti în loc, a cicăli, a cere socoteală = sucal: mesager, curier, trimis, reprezentant al fiscului.
sud: judecată, logică = sud: a fi retras, durabil, trainic, a întinde, a lărgi, a bucura, a înveseli, a fi încîntat, a prevedea.
sudal: ucenic, calfă = sudal: samar, boccea, persoană care duce samarul.
sudui: a înjura, a insulta, a certa, a dojeni, a mustra = sudu(i): a bate, a lovi puternic, a închide în ţarc, a învinge, a zdrobi.
sugu: expresie cu care se cheamă mieii pentru a fi alăptaţi la oaie = su-gu: alăptare, piele iritată, a mînca, a bea.

suha: a înfuria, a întărîta = suh(a): revoltă, dezordine, confuzie, atent, a deplasa, a transfera, a deveni confuz, a alege.
sul: forma pe care o iau boabele care sunt turnate pe vînt, de la nivelul umărului sau al capului = sul: a treiera, a vîntura cereale, a turna jos, grămadă de grîu.
sun: a suna ceasul, a muri = sun: bătrîn, a se prăpădi, a se ofili, a putrezi.
sur: animale care au părul de culoarea cenuşie, om cu părul sau barba argintie sau încărunţită = sur: a avea părul si barba de culoare argintiu-închis.
surag: vas pentru lichide = su-rag: mare, cuprinzător, burduf, a se umple.
Surupac: Maria, interpretă de folclor din Sadova – Suceava = Surupak: unul din centrele civilizaţiei emeş.

şar: vopsele, culori, animale pestriţe sau bălţate = şar: a amesteca, a scoate la păscut, a tăia, a ucide, a fi mulţi, numeros.
şaran: crap mic, ciortan, tipar, peste mare de baltă = şaran: a musca, a înţepa, a vîna sau a urmări pe lumină.
şer: cer, bolta cerească, a străluci, a radia = şer: strălucitor, luminos, a străluci, a lumina, a radia, lumina zilei, lumină.
şercane: balauri ce ar purta norii si ar aduce grindina = şe-er-ca-an-e: a acoperi cu, a străluci, a lega, a fi obligat, a uimi.
şez: ocol pentru vite folosit în timpul verii, zăcătoare = şez,ses: a cunoaşte, a şterge, a se unge, a tipa, a înjura, a freca.
şiba: termen care dă comanda ca butucul să fie tîrît cu ajutorul ţapinelor = şeba: a coborî, a stăvili, a controla, a dirija.

şica: strigătul cu care se cheamă oile = şica: a chema, a striga, a căuta.
şicari: a se supăra, a se necăji pe cineva, a purta pică = şicari: spartul oalelor, a căuta ceartă.
şidă: haină ţărănească pentru femei = şida: curat, bine făcut, legătură, măsură, a fixa, a considera, îndemînatic.
şide: şede = şidi: a aşeza, a se aşeza pe, a aranja, a pune, a numeri, zidar.
şilica: cuvînt cu care se cheamă ratele = şilica,şilig(a): a scoate din apă, a opri, a retine, a pune deoparte, a stăpîni.
şing: lemne pentru foc, stivă de lemne, unitate de măsură = şeng: căldură, foc, a se încălzi, bucătar, a se mînia.
şirincă: fîsie îngustă de pămînt arabil, dungă, linie = şirancă;şir-anga: hotar, a măsura afară, a striga, a atenţiona.
şir: a pune una după alta, a lega una după alta = şir: a lega, a fi obligat, a cînta.
şirin: trunchi de brad lung si subţire, băţ gros = şerin: partea din lemn a războiului de ţesut.
şis: strigăt cu care se alungă sau se cheamă caprele = şes: a striga, a tipa, a cunoaşte, a freca, a şterge, a roade.
şodi: persoană veselă pusă pe glume = şodi,şude: a aclama pe cineva, a întîmpina cu urări, a striga, veselie, a chema.
şogor: rudă prin alianţă, termen de adresare între prieteni = şogor,şu-gur: legătură, a ascunde, ceată mijlocie, încîntare.
şoni: a face pe cineva să devină şchiop, rănindu-l = şoni,şun(i): soartă, a se sparge, a distruge, a rupe, a blestema, a înjura.
şos: bîrnă, grindă, proptea de lemn, stîlp, scîndură groasă folosită în construcţii = şos,şus: a doborî un copac, a tăia departe, a răsturna, a potrivi, a pune, a împărţi, legătură, mînă, putere, a verifica, a înfige, a înţepeni, a arăta, a întinde.

şti: capacitatea omului de a acumula, a prelucra si a transmite informaţii cu ajutorul creierului = şiti: a număra, a măsura, a socoti, a considera, a calcula, a memoriza, a recita.
şuba: haina de lînă a ciobanului în care primăvara pune mieii mai slabi pentru a-i proteja de frig, haină din ţesătură groasă purtată peste îmbrăcăminte si lungă pînă la călcîie = şuba: cioban, păcurar, îngrijitor, păşune, a duce la păscut, a păzi.
şuba: a tîrî butucii cu ajutorul ţapinelor = şu-ba: a arunca cu îndemînare, a da o mînă de ajutor, a trage, a dezlega.
şubar: croitorul care face şube = şubar: a trage, a aranja, a jupui, a rade, a tăia, a croi, a tivi, a îmbrăca, a străluci, curat.
şuc: unitate de măsură egală cu un picior = şug: a transfera, a deplasa, a măsura, a repartiza un teren, a merge, a înlocui.
şugar: zvelt, vite cu coarne date înapoi, vîrful biciului = şu-ngar: a munci cu sîrg, a fi încîntîtor, a fi prevăzător.
şugu: strigăt cu care se cheamă caprele = şugu: a chema, a avea grijă, a striga.
şuh: un fel de compas folosit în construcţii = şuh: a încercui cu ziduri, a construi, a înălţa, a pune temelia unei construcţii.
şuhan: hot, sef de hoţi = şuha(n): tîlhar, hot, lotru, pungaş.
şum: spuma de pe laptele muls proaspăt, rachiu slab = sum: a vedea, a avea grijă de, a da, a arăta, a pricepe.
şupă: escortă de soldaţi, lovitură, putere = şupa,şuba: arogant, îndemînatic, puternic, a duce, a păzi, a bate.
şupuri: a se furişa, a se ascunde = şupuri,şubur(i): a observa, a se furişa, a dispărea, a se strecura, persoană dependentă.
şur: zgomotul produs de scurgerea apei = şur: a ploua, a se scurge, a picura.
şus: zgomot puternic, a omorî, a distruge = şus: a distruge, a ruina, a răsturna, a împrăştia pe jos, a tăia departe.
Şusu: nume de familie din Sadova – Suceava = şusu: puternic, a răsturna.

şusur: zgomotul făcut de apele curgătoare sau frunzele mişcate uşor de vînt = şusur: a ploua liniştit si timp îndelungat, sunetul scos de grătarul încins.

ta: formă arhaică pentru cuvîntul tată = ta: fire, a conduce, a sprijini, autoritate, a tine trează mintea, a sfătui, a semăna.
tac: a întrerupe o discuţie = tac: a renunţa, a părăsi, a abandona, a fi nepăsător, a se despărţi, a opri, putere, autoritate.
tachina: a se preface că nu ştie, că nu recunoaşte = tachim: a face, a înceta vorba, a se preface că nu recunoaşte.
tagă: negare, tăgadă = taga: şmecherie, a sesiza un înţeles, a tine mintea trează, a jigni, autoritate, închisoare, a întemniţa.
tagmă: clan, cin, organizaţie, ceată de prădători = tagme: a pricepe, a avea grijă, seceră cu tăişul ascuţit, a ucide, a tăia.
tah: persoană care scrie repede = tah: a aduna, a înmulţi, a adăuga, a repeta.
tal: porţiune de pămînt, parcelă = tal: lărgime, amploare, a lărgi, a lăţi.
taman: tocmai, chiar, mai ales = tanman: credincios, pur, demn de încredere, a deveni îndemînatic, sprinten, generos.
tană: pîclă, ceată = tan(a): rece, frig, răcoare, calm, a tremura, a răci, a răcori.
tapă: tăietură la capăt de lemn pentru îmbinare cu altul = tapa,tab-ba: parteneri, a se uni, a fi împreună, a strînge, a lega.
tasca: traistă mică din pînză sau piele = tascarin: casetă împletită din nuiele.
tălpi: parte a labei piciorului sau a încălţămintei care se foloseşte la mers, parte componentă a unei sănii care ajută la alunecat, bază, fundaţie = talpi: partea lată a unui lucru, a întinde, a lăti, a lungi, lărgime, a umple cu, a desface.

tăr: persoană care asigură ordinea publică = tar: a executa, a decide, a hotărî, a stabili, a pune capăt la, a se interesa.
teamă: frică, îndoială, suspiciune = te-am(a): a fi speriat, a înfrunta, a ataca.
temeni: a se pleca în fata cuiva în semn de salut, se ploconi = temen(i): perimetru, bază, fundaţie, platformă, soclu, tron.
teş: încovoiat, vită cu coarnele crescute înapoi, semn de hotar dintr-un copac tăiat = tes: natură, soi, fel, fiecare cu ele.
tetea: tată, bunic, străbunic, frate mai mare, om în vîrstă, unchi = te-te: a se apropia, a se întîlni, a se asemăna.
tiamăt: teamă = Tiamat: spirit al neamului emeş care din haosul absolut a făcut lumea materială si lumea spirituală.
timar: tăbăcar, cel care tăbăceşte pieile = ti-mar: tolbă din piele pentru săgeţi.
tină: noroi, pămînt, lut = tina: tare, solid, durabil, pămînt.
tîlhar: hot, lotru, ceată de răufăcători = tîlhar: mulţime, ceată de hoţi, gaşcă.
tîlui: a se întîlni, a nimeri = tila: a se întîlni, a locui, a realiza, a dura, a sta.
tog: proprietate prin comasarea unor terenuri, luminiş în pădure, fînat, adăpost în cîmp = tog,tug: proprietate, a lua, a tine, a sti, a procura, a primi, a recunoaşte.
toi: zgomot, ceartă, încăierare, luptă, tărăboi = toi,tu(i): bătaie, a bate, a tine, a opri, a obţine o victorie, a sparge, a rupe.
tucu: diminutiv pentru tată = tucu: adevărat, bun, a recunoaşte, a procura, a primi, a tine, a şti, a strînge în braţe, a înveli.
tui: tîcnit, cam nebun, sui = tu(i): slăbiciune, defect, cusur, boală, a fi bolnav.
tun: a pungăşi, a păcăli, a da o lovitură în afaceri = tun: buzunar, pungă, sac, a băga în buzunar, a fura, a ascunde.

tur: spaţiu delimitat, pachet, legătură, sul = tur: ocol de oi, grajd, staul, a repara, a îndrepta, a micşora.

u: expresie de uluire sau nemulţumire, a plînge, a gîfîi la bătaie = u: expresie de protest, a plînge, a gîfîi la bătaie, luptă.
ua: expresie care exprimă starea de somnolentă = u-a: somn, odihnă, repaus.
uib: orbeşte, la noroc, pe nimereală = ub: cavitate, gaură, groapă acoperită cu frunze, cocioabă, a săpa, a băga în pămînt.
ucid: a omorî, a chinui pînă la moarte = ucid,u-gid: acţiune violentă, luptă, a se dezlănţui, a smulge, a înhăţa, a rupe.
ud: plin de apă, udat de ploaie, lapoviţă, burniţă sau zăpadă, transpirat datorită unui efort fizic deosebit sau expunerii îndelungate la soare = ud: soare, lumină, strălucire, vioi, sprinten, zi, vreme, furtună, ploaie, a se dezlănţui.
udu: a ieşi cu udu, a urina = udu: a evacua, a nu lăsa pic de murdărie, a se însenina, îndemînatic, persoană ruşinoasă.
uh!: strigăt de supărare sau oboseală, duşmănie = uh: a scăpăra, venin, răutate, duşmănie, amărît, chinuit.
uman: cunoaşterea firii omeneşti, apropiat de ce este omenesc = umun: a cunoaşte, deschis pentru ceva important.
unchi: fratele unui dintre părinţi, om bătrîn, persoană cu prestanţă = unchin: adunarea satului, adunare populară.
ung: a investi cu o funcţie publică, a pune să conducă = ung: popor, rude, familie, a aduna, a strînge, a fi împreună.
ura: strigăt de bucurie = ur-ra: a radia, a străluci, a fi mulţumit.
urdu: expresie cu care se întorc oile cînd pleacă pe neaşteptate = urdu: slujitor, subordonat, sclav.

urî: a băga groaza în cineva, a duşmăni= uri: cîine, fioros, duşman, a tremura, a înrăi cîinii cu sînge, a aţîţa.
ursa: ursoaică = ur-sa: a rage, a mugi, a zbiera, cîine mare.
ursan: om voinic, om mare, tare cît un urs, plin de fortă = ur-sang: războinic, erou, om tînăr, întîiul, în frunte.
Urucu: nume de persoană = Uruc: unul din centrele civilizaţiei emes.
usuc: grăsimea care iese pe lîna oilor, împreună cu praful formează o substanţă lipicioasă si murdară = usuc;usug: murdărie, mizerie, femeie în perioada critică.
us: expresie cu care se alungă păsările = us: a goni, a bate, a fugări, a sili.
usur: zeciuiala morarului pentru grîul măcinat = usur: taxă pentru vînzarea produselor în piaţă.
uz: rîu în judetul Bacău = uz: culme, versant, a merge departe, a transporta.

za: împletitură din sîrmă care proteja corpul luptătorilor în bătălii = za: a atîrna, a legăna, a face zgomot, a face larmă.
zabală: tijă din lemn sau metal pusă în gura calului dintr-o parte în alta si fixată de hamuri, cu rolul de a-i controla mişcările = zabalam: bucată de lemn din ham.
zaghie: ţesătură ţărănească groasă din lînă si colorată în dungi late negre ce alternează cu dungi roşii sau portocalii, ţesătură din care se făcea îmbrăcămintea puşcăriaşilor si care i-a dat si numele = zag-hi-a: impozit oficial, obligaţie legală, încălcarea a acestor obligaţii duce la ...zaghie(puscărie).
zar: broască de la uşă = zar: a întoarce, a răsuci, a roti, a lega.
zară: rază de lumină, lumina din depărtare = za-ra: rază de lumină.

zăhăi: a împrăştia, a risipi, a face dezordine = za-ha(i): dezordine mare, a fugi, a părăsi, a ascunde, a distruge.
zălog: garanţie, chezăşie, obiect dat spre păstrare într-o afacere drept garanţie = zalag: clar, de mică greutate, strălucitor.
zer: produs secundar din lapte după ce se obţine brînza = ze-er: a da drumul la cîini, a arunca afară, a aluneca.
zi: perioada dintr-o rotaţie a Pămîntului în jurul axei sale, în care se vede lumina = zi: lumina zilei, briză, viu, a răsări, a se zări, a se deştepta, a se ridica, a creste, a se înălţa, cer, la înălţime mare, înalt.
zid: construcţie din pămînt, chirpici, piatră sau cărămidă cu scopul de a realiza o clădire sau a realiza un mijloc de apărare = zid: a întări, a fortifica, ordin, dreptate, adevăr, legal, neclintit, ferm, justificat.
zise: a spune, a afirma, a zice = zi-se: a vorbi despre măcinat, a vorbi despre calitatea făinii.
zitie: turtă din tărîţă de grîu = ziti,zidi: făină de grîu, masă, a mînca.
zînă: personaj feminin fantastic din basme închipuit ca o femeie foarte frumoasă si foarte bună, cu puteri supranaturale si cu darul nemuririi = za-na: nălucă, apariţie neaşteptată, păpuşă, origine, sanctuar.
zobi: a sfărîma, a zdrobi, a strivi = zobi,zubi: seceră, a înhăta, a distruge, a trage, a nimici. Neamul emeş folosea seceri făcute dintr-un suport de argilă arsă, lemn sau os cu un canal pe partea interioară unde se fixau cu bitum mici plăcute de cremene care formau partea cu care se tăia.
zoli: a se frămînta, a se zbuciuma = zu-li: a rîde, a lua în zeflemea.
zor: grabă, începutul zilei, perioada cînd se fac rugăciunile de dimineaţă = zor,zur: sacrificiu, rugăciune, a oferi, a ruga.

zulum: nedreptate = zulum: a dispreţui, a face de ruşine, a jigni, a batjocori.
zum: sunete scoase din gură pentru a imita o melodie cîntată(prin ciupire) la un instrument cu coarde = zum: gură, a perora, a tîşni, a curge în şuvoi.
zur: zgomotul făcut de boabele care sunt turnate într-un vas, zgomotul făcut de apa care curge într-un vas, zgomotul făcut de un mijloc de transport care merge pe un drum denivelat = zur: a zgudui, a se cutremura, a aranja, a duce, a oferi.
zurzur: podoabă, expresie ce se găseşte în dansul căluţului de Anul Nou în nordul Moldovei ,, hop zurzur căluţii mei'' = zur-zur: a se zgudui, a se scutura, a se clătina, albină.

Cuvinte care se găsesc identic sau apropiat în emegi, româna veche si engleză.

a: interjecţie care exprimă uimire, uluire, nedumerire sau articol = a: interjecţie – vai!; prepoziţie – unde, cînd, încotro, arată mişcarea, articol – sufix cauzal, [a: uimire, mirare, nedumerire].
aga: conducător, sef militar = aga: coroană, regalitate, faimă, [age: vîrstă, a îmbătrîni].
agil: abil, priceput, istet = igi-il: a direcţiona ochii spre, [agile: vioi, sprinten]. ah,ahi: nedumerire, aprobare, confirmare, a încuviinţa o acţiune, a primi o răsplată = ah,ahi: a se grăbi, arogantă, trufie, a fi de partea cuiva, răsplată, [ah!].
altar: locul unde se aduc ofrandele sau se fac sacrificiile într-un cult religios. Neamul emeş avea o religie monoteistă cu An în frunte ca entitate spirituală ce reprezintă veşnicia si de unde vin toate. Ziguratele erau construcţii atît cu caracter laic dar si religios, aveau forma unor piramide în trepte iar în vîrf exista un altar unde se aduceau ofrandele si

sacrificiile = al-tar: a ciopli cu o unealtă, a îndepărta prin tăiere, a delimita, a finisa, a grava [altar: altar].
am: posesie, existentă = am: a fi, [am: a exista].
an: unitate de măsură a timpului, format din 365 de zile si cuprinde o rotaţie completă a Pămîntului în jurul Soarelui. Vechile populaţii percepeau anul ca o veşnică schimbare de două anotimpuri, vara si iarna determinate direct de ciclul agrar. Vara începea odată cu perioada muncilor agricole (martie-aprilie) si se termina cînd se aduna recolta (septembrie-octombrie), după care venea iarna iar Anul Nou era sărbătorit în luna martie ca o sărbătoare a renaşterii si reînvierii. Această tradiţie s-a păstrat la români pînă la începutul secolului XVIII.= an: lumină, cer, rai, An Nou, seminţe, ciorchine, înalt, [an: excelent].
angara: obligaţii impuse în trecut ţăranilor peste cele legiuite, muncă fără plată, corvoadă, belea, greutate, necaz = a-ngar: a acţiona puternic, a persecuta, a rezista, a subjuga, [anger: mînie, violentă].
are: cuvînt care arată posesia unui obiect sau a unei însuşiri de caracter = a-ri: a da naştere, a zămisli, [are: a avea].
argument: suportul unor idei, posibilitatea de a convinge pe cineva, probe în dovedirea unor afirmatii, mijloacele prin care se realizează o demonstraţie = adament: argument, luptă, bătaie, [argument: dovadă, argument].
aria: suprafaţă de teren pregătită special pentru treierat, bătutul fasolelor, depozitarea cerealelor provizoriu pe cîmp. Se smulg buruienile, se nivelează terenul de muşuroaie iar pentru bătutul fasolelor se întinde pe arie pînze de dimensiuni mari = a-ri-a: întindere mare, desert, pustiu, district, spaţiu delimitat, [area: arie, suprafaţă de teren].

as: exprimă o poftă, o stare de nemulţumire = as: dorinţă, blestem, a pofti, a visa, a dori, a blestema, [as: ca si, pentru că].
at: cal bun, armăsar = at,ad: a trimite, a plimba afară, chiot, tată, [at: după, la].
ba: a behăi = ba: lînă, tunsoare, a scoate sunete, a purta [baa: a behăi].
baba: femeie bătrînă, femeie grasă si fără putere datorită vîrstei, care se ocupă cu ghicitul, în familie are grijă de copiii mici = ba-ba: a da, a împărţi, a prezice, caltaboş, terci din malţ încolţit, [babe: copil mic].
bag: acţiunea prin care un obiect sau fiinţă se introduce într-un spaţiu închis = bag: cuşcă, a închide în cuşcă [bag: a vîrî, sac, pungă, a şterpeli, tolbă, a aduna, a se umfla].
bal: scandal, tărăboi, balamuc, mulţime, agitaţie = bal: a săpa un canal, a canaliza, mulţime, [ball: mulţime, zgomot].
ban: mare dregător în Muntenia, conducător al Olteniei care răspundea numai în fata domnului si avea drept de judecată = ban,(ba-na): măsură adevărată, înclinare a capului, a se pleca, [ban: a interzice, a se pleca].
banda: grup de persoane care au scopuri comune sau pun la cale acţiuni comune, în realizarea celor propuse se sprijină reciproc = banda: sprijin, suport, a sprijini, a susţine, impetuos, fioros, pătimaş, [band: grup, ceată, echipă].
bara: obstacol din lemn sau din metal care se pune pentru a opri accesul pe un drum, blocarea unei căi de acces, obstacol natural care limitează orizontul = bara: a întinde, a desfăşura, a dispărea dincolo, a fi lungit, [bar: bară, barieră].
barbar: persoană violentă care distruge totul în cale, denumire dată de greci persoanelor străine de limba si tradiţiile lor = bar-bar: a se dezlănţui, a zdrobi, a lua cu asalt, străin, iscoditor [barbarian: violent, sălbatic].

barim: cel puţin, limită inferioară a unor reguli sau interese care condiţionează începerea unei acţiuni= bar-rim: tinut uscat, sterp, secetos, lipsit de resurse. [barium: mare, întins].
bariu: mare, mult, arătos = ba-ru: a întinde, a lărgi, arogantă [barium: bariu].
bat: a lovi, a pedepsi = bat,bad: a se urca pe, suferinţă, încercare grea, dificultate, fortăreaţă, [bat: a lovi cu bastonul].
bază: partea de jos a unei construcţii care se află în pămînt si se realizează din materiale mai putin finisate, locul de pornire a unei acţiuni, omul simplu dintr-o societare ierarhizată = ba-za: persoană fără valoare socială, [bases: bază].
be: sunetul scos de oi cînd se rătăcesc sau le este foame ori sete, a behăi = be: miros urît, a zbiera, a căuta, [baa: a behăi].
be: a îndemna pe cineva să bea, a trage la măsea = be: a curge, a fi generos, a striga, îngînfare, a se afuma, a şterge, [be: a comunica, a bea].
beli: a jupui, a bate cu năduf = bel,bil: a vîna, a da ghionti, a arde, săpunează, a se încălzi, [belie: a defăima, a înjura].
bes: vînturi, gaze la stomac si intestine = bes,pes: a lărgi, pîntece, măruntaie, necazuri, [beshrew: a blestema].
bîze: muşte, albine = biz(e): a striga, a tipa, a alunga afară, [buzz: bîzîit, zumzăit, a bîzîi, a se afla în treabă].
boş: testicul = bos,pus: durere, mic, motive grave, [bosh: prostii, necazuri].
buba: umflătură cu puroi care apare în urma unei infecţii, iritaţie a pielii = bu-bu: puroi, bubos, a băga în foc, a arde, a apare, [buble: a face băşici].
buci: cur, a bate la buci – a primi bătaie, a lua la buci – a rămîne însărcinată = buci,pus: tare, a supăra, a mîhni,

durere, îngust, suferinţă, durerile facerii, [buck: ţap, mascul, a se înfierbînta].
buluc: năvală mare, grămadă, droaie, toţi deodată, gloată, în masă, cu grămada, unul peste altul, deodată, îmbulzeală, iute, repede = buluc,bulug: a se năpusti, a da buzna, a da junghiuri, a trage, a izbi, a fi nervos, musculos [bullock: bou].
bun: satisfacţie, reuşită, a se confirma o stare de fapt = bun: luminat, uşor, deschis, suplu, rar, [bun: coc].
buş: trîntă, lovitură, a culca la pămînt, a bate = bus,pus: durere, suferinţă, voinic, tare, [bush: tufă].
campa: a întinde corturile, a tăbărî = canpa,ganba: piată, loc de vînzare, mulţime, a evalua, [camp: tabără].
cana: vas mic pentru băut lichide = cana: a tulbura, a agita, atent, [can: cană].
canon: chin, necaz, supărare mare, jale, constrîngere = canon,canun: urlet, strigăt puternic, [canon: muncă, regulă].
cap: extremitatea superioară a corpului omenesc sau cea anterioară a animalelor unde se află creierul, principalele organe de simt si gura, început, în fată = cap,cab: a fi atent la concentrarea gîndurilor, a creste atenţia, (figurativ) locul unde se măsoară si se cîntăreşte totul, [cap: capac, vîrf, culme].
car: mijloc de transport cu două sau patru roti folosit atît pentru deplasări cît si în lupte = car: a sosi la, a trimite, a mîna, a călători, a transporta, [car: car].
cara: a transporta, a duce, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face = car: chei, port, a primi, a trimite, a da, a mîna, a călători în afară, a face, a transporta, a scoate la păşunat, a jefui, a scăpa, a ieşi, a evada, [carat: cărat].
caz: sanşă, ocazie, apariţie = caz,gaz: posibilitate, şansă, a se ivi, a apărea, a se înghesui, a se certa pentru, [case: caz].

căpăra: a zgîrîia, a fierbe, a se înfuria, a scînteia = capari,gaba-ri: a se confrunta, [caper: poznă, a se zbengui].
cer: a face o solicitare, a obliga la o decizie = cer,ser: a decide, a fi obligat, [cheer: a consola, a ajuta].
cică: chipurile, vorba vine!, cam aşa = cic,gig: a fi abătut, a părăsi, a respinge, ignorant, întunecat, [check: mic, esec].
cin: clasă, tagmă, breaslă, dregătorie = cen,sen: ceartă, dispută, luptă, gîlceavă, tărăboi, [kin: înrudit].
cioc: gest făcut la petreceri prin atingerea paharelor sau a cănilor după care se bea continutul si are semnificaţia de noroc, belşug; gura păsărilor = cioc,sug: hrană, alimente, provizii, portie de hrană, [chuck: cioconit, mîncare].
cip: cîntecul păsărilor zburătoare care îsi invită partenerul la dans = cip,gib: a dansa, a se îndoi, gratie [chirp: a ciripi].
cir: terci subţire din mămăligă, turtă din făină de grîu si apă coaptă pe plită = cir,sir: a curge, a amesteca, a scufunda în apă, foc, [cheer: mîncare].
ciri: suflet, fire = ciri,giri: curat, a scoate la iveală, a admite, a închide gura cuiva, [cheer: stare sufletească, aclamaţie].
ciur: dispozitiv prin care se cerne = ciur,sur: lut pentru tăbliţe care era dat prin ciur si apoi modelat pentru scris, [churn: a agita, a frămînta].
cît: a alunga mîţa şi semnifică ,,du-te la şoareci – chit" = cît, gid: a trage, a prinde, a strînge, a înhăta, [cats : pisică].
chendelă: lăuză, femeie care a născut un copil viu si sănătos aducînd bucurie familiei si comunităţii din care face parte = chi-enedi: bucurînd pămîntul, dansînd, [kind: amabil, specific, rasă, neam].
chenead: closet, privată, umblătoare = chi-enedi: bucurînd pămîntul, miscînd [kennel: cocioabă, bordei].
chilă: partea de jos a navei aflată sub apă pe care se fixează lateralele = chi-la: a observa, a fi atent la, a potrivi, a

îndrepta, a lua în seamă. [keel: a răsturna, partea unui nave care stă în apă, a arunca pe spate].
chila: măsură pentru volum egală cu l litru = chi-la: măsură pentru lichide egală cu 1,2 litri [kilo: kilogram].
chiler: încăpere mică si retrasă, loc de taină, spatiu foarte mic într-un perete, firidă = chilim: grup de animale mici si fricoase, mamifer foarte mic [killer: ucigaş plătit, cel care te omoară pe la spate].
chili: a ascuţi, a pregăti o unealtă pentru tăiat, a pili = chili: în totalitate, a roade cu pricepere [kill: a pregăti pentru tăiat].
chin: muncă istovitoare = chin: muncă, timp de lucru, a pune la muncă, a se crispa, muncă istovitoare, [kine: a intimida].
chindie: timp al zilei către apusul soarelui, masă luată de lucrători la cîmp pe la orele patru după amiază, concert de seară dat de muzica domnească, instrumente muzicale asemănătoare cu toba mare, dans tărănesc asemănător cu sîrba = chi-enedi: bucurînd pămîntul, dansînd, veselind, [kind: specific, propriu, natură].
chingi: bucăţi de lemn care se pun pentru a întări o structură de lemn, fîsii de pînză sau piele din hamul cailor, prinsă de hloabe si folosită pentru protecţia abdomenului la cai, fîşie de pînză sau piele folosită pentru fixarea şeii, cingătoare de pînză groasă folosită pentru protecţia abdomenului la femeile însărcinate sau la oamenii care fac efort fizic deosebit, ,,a tine închingi" – a constrînge, a controla, ,,a lăsa din chingi" – a lăsa liber, ,,a-l tine chingile" – a fi sau a se simţi în putere, a fi în stare = chi-en-gi: denumirea emegi a teritoriului dintre Tigru, Eufrat şi Golful Persic [king: rege, a conduce, a robi].
chip: stare de nelinişte, obrăznicie, scandal, gălăgie = chip,chib: a lega, a potoli, a linişti, a tine în frîu, a domoli [keep: a păstra, a retine, a înşfăca, a tine în captivitate].

chit: suman negru sau alb, tundră, a achita integral o datorie, a compensa o datorie = chit,chid: a aranja, a pregăti, a se strîmba, a merge, a nimeri, a cîştiga, a retrage, a şterge, a deposeda, a da, a dezvălui, [kid: a păcăli, a glumi].
chiti: a ochi, a trage la tintă, a pune la cale ceva, a aprecia, a tine socoteală = chi-ti: loc delimitat, rînduială, ordine obligatorie, a tinti [kitty: a aduna, a încărca, economii, a bate ţăruşi, a copleşi cu beneficii].
codi: a se frăsui, a-si da importantă, a vorbi mult si tare = codi,gu-di: a face zgomot, a vorbi tare, [cuddy: prost, nătîng].
cop: fund de cos sau de pălărie, urcior, cană de un litru, cofă, conţinutul unei căni, măsură de capacitate de aproape un litru = cop,cub: cos din trestie sau răchită, împletitor de coşuri sau rogojini, [cop: a prinde, a înhăţa].
cucu: pasăre de culoare cenuşiu-închis care depune ouăle în alte cuiburi iar puii sunt crescuţi de aceşti părinţi adoptivi, persoană singură care nu comunică cu nimeni si preferă singurătatea ,,singur cuc" = cucu: întuneric, umbră, culoare închisă, loc întunecos, [cuckoo: cuc].
cupă: vas pentru băut vin, vas de lemn scobit, folosit de ciobani la stînă pentru apă, lapte, caş, cofă cu care se ia mălaiul, unitate de măsură pentru lichide, cofă, oca, vasul cu care se ia vama la moară = cupa,gub(a): a opri, a pregăti din timp, a servi, a ajuta, a împlini, a pune deoparte, a curăţa, [cup: cupă, cană].
cur: fund, şezut, buci, anus, organ sexual feminin = cur: a atinge, a se ridica, intrare, ieşire, a intra, a elibera, a uimi, a fermeca, a da la spinare, des, stufos, proeminent, mare, [cur: mitocan].
cut: cal şchiop de un picior = cut,cud: a tăia, a răni, a blestema [cut: tăietură].

dagă: pumnal cu lama scurtă si groasă, în trei muchii, cu vîrf ascuţit, cu întrebuinţare şi semnificaţie religioasă şi socială = da-ga: asociaţie, organizaţie, cameră, casă, grup conducător, drum , a se aduna, [dagger: pumnal].
dală: placă din piatră sau ceramică folosită pentru pardoseli. Neamul emeş, pentru că nu avea piatră suficientă a inventat cuiele din ceramică arsă si smăltuită. Aceste cuie se fixau atît pe zidurile exterioare si interioare cît si pe podea realizînd suprafeţe netede, rezistente si policrome = dala: ac, daltă, a găuri, a pătrunde [dale: vale, suprafaţă netedă].
dam: sură mică, grajd primitiv, bordei, adăpostul unei familii sărace, acoperişul capului pentru soţ şi soţie = dam: sot si sotie, cei care îsi duc viata împreună si vor lăsa în urma lor urmaşi [dam: femelă, femeie].
dar: obiect care se dă unei persoane ca recunoştinţă si respect, parte dintr-un întreg care se dă cu titlu gratuit, ofrande, jertfe, pomeni, realizări de excepţie în concepţia creştină, a împărţi, a distribui, a rupe, a fragmenta = dar: a împărţi, a rupe, a tăia, a culege, sticlă mică, pahar mic [dare: a îndrăzni].
dări: obligaţii către stat, domnitor sau boier, biruri = da-ri: a achita dintr-o obligaţie, a apăra [dare: a înfrunta, a provoca].
deduc: reţin, judec = di-duc,di-dug: a judeca, a deduce, [deduce: a deduce].
dig: construcţie pe lungimea malului unui rîu cu scopul de a feri de inundaţii sau de-a curmezişul cu scopul de a crea o acumulare de apă. Executată din pămînt si întărită pe partea apei cu faşine de nuiele sau cu plante care trăiesc în mediu umed = dig: a fi umed, domol, care poate fi exploatat [dig: săpare, a lucra cu sapa, a înfige].
doli: a ocoli, a curge lin = doli,dul(i): movilă, dîmb, morman, a se ascunde, a se adăposti, a se apăra, [dole: destin].

dop: obiectul care astupă o gură = dop,dub: a introduce tăbliţa într-un recipient, a umple, a păstra, [dope: a acoperi cu].
dosi: a ascunde, a acoperi, a feri vederii = dosu,dusu: coşurile folosite la curăţirea canalelor si purtate pe cobiliţă pe care lucrătorul nu le vede simultan, [doss: pat, a dormi într-un azil].
dubi: a tăbăci, a argăsi, (despre in si cînepă) a se muia, a se topi, a se destrăma = dub(i): recipient mare, a umple, a păstra, a amesteca, a vopsi, a aşeza [dub: a unge pielea cu grăsime sau cu răbuială, a păcăli].
dulu: a dezlega, a da drumul = dul(u): a aduna, a spune, a se supune, adăpost [dull: slab, plăpînd, durere].
dup: mers foarte apăsat, a alerga cu paşi grei, a dupăi = dup,dub: a lovi cu piciorul, a hurui, [dup: găgăuţă, a prosti].
egal: stare de echilibru, raporturi de reciprocitate perfectă, relaţii sociale bazate pe principii recunoscute si acceptate de toţi membrii comunităţii. La neamul emeş, judecarea pricinilor se făcea la templu care avea atît un caracter religios (loc pentru ceremonii religioase) cît si un caracter laic (aici se judecau litigiile dintre membrii comunităţii respective si tot aici se făceau rezerve de produse alimentare pentru perioade de criză). Ţăranii din Moldova istorică au în casele lor o cameră cu destinaţie specială numită ,,casa mare", ,,odaia mare", unde se tine zestrea, icoanele de preţ, lucrurile de valoare si se sărbătoresc evenimente deosebite. Aici toţi cînd se aşează trebuie să respecte rînduiala impusă de gazdă în desfăşurarea evenimentului = e-gal: templu, palat, [egal: zău!, pe legea mea!].
gad: pureci, păduchi = gada: rufărie, lenjerie de corp de in sau de cînepă, [gad: a hoinări prin, a umbla aiurea].

gagă: termen respectuos pentru femeia care te ocroteşte = gag(a): a da sau a cîrpi cuiva o palmă, [gag: a constrînge la tăcere, a-i pune căluş].
gaj: garanţie = gaj,gaz: posibilitate, a se certa pentru, a anula, [gaj: gaj].
gat: zăgaz din piatră făcut de-a curmezişul unei ape curgătoare pentru a prinde peste = gata,gada: a termina o ţesătură, plasă, a prinde, a păzi, [gate: poartă].
găman: mîncăcios, găucios, lacom = gamun: grăunte de chimen, a aduna mîncare [gammon: suncă, a afuma slănină, a trage pe sfoară].
ger: frig puternic, scăderea temperaturii pînă la îngheţarea apei si distrugerea vegetaţiei = ger,gir: a alerga, a fugi, a se grăbi, a aluneca, adăpost, a rezista [gear: îmbrăcăminte, viteză, a se grăbi].
geri: împerecherea porcilor = giri: rît, a mirosi, a face rod, [gir: cuplat, unit].
gig: sul de pînză, val de tesătură = gig: a fi descurajat, nedreptate, [gig: sul de pînză].
gheb: cocoaşă, umflătură, dîmb, înălţime, ridicătură = gheb,gib: a se îndoi, a se îndrepta, a se apleca, a se apăra de, întunecat [gibe: glumă răutăcioasă, a lua în rîs, batjocură].
ghidi: interjecţie care exprimă mirarea, ia te uită! = gidi: eclipsă, a se întuneca, a se întrista cerul, [giddy: ameţit, uimit].
grădină: locul din jurul casei de la tară = garadin: a aseza în clăi, maldăr, a strînge, a lega [garden: grădină].
gol: spaţiu fără utilitate, teren necultivat, om sărac lipit = gol,gul: a distruge, a face să dispară [gul: a înşela, naiv].
guleai: chef, petrecere = gu-la: larg, mare, a creste, a fi exaltat, a se pleca, a îmbrăţişa, gură, gît [gullet: gît, a da pe gît].

gurgurel: persoană dragă, mai ales cînd vinul este stăpîn pe minte = gur-gur: recipient de 10 litri pentru vin [gurgle: a murmura, a gînguri].
guturai: secreţie a nasului, răceală = gu-tur: secreţie a nasului, [guttural: cu nasul înfundat, vorbire pe nas].
gut: porumbel = gut,gud: cuib, mulţime, scurt, mic, a sălta, a fîlfîi, a zbura, [gut: a curăţa de, a se curăţa].
hală: furtună, ploaie puternică = ha-la: a spăla, a izvorî, a curge, revărsare, fugă, direcţie, [hale: viguros, puternic].
hap: cacealma, hoţie,a trage pe sfoară = hap,hab: a descoperi necinstea, durere, a hărţui, a bate, [hap: întîmplare, soartă].
haram: afurisit, blestemat, degeaba, venit de pe drum = ha-ra-an: cale, drum, necunoscut [haranque: vehement].
hat: fîşie subţire de pămînt nearat care delimitează două proprietăţi = hat,had: precis, delimitat, [hatch: limită, linie].
hăti: a asmuţi cîinii, a zgîltîi pe cineva, a ghionti = hati,had(i): scandal gălăgie, nevinovat, [hate: a urî, a duşmăni].
hata: belea, pagubă, necaz = hata,hada: a se usca, a seca, nenorocire, belea, [hate: ură, belea, duşmănie].
hi: expresie cu care se alungă sau se opresc cîinii din lătrat = hi: a se pregăti, a alunga, a se gudura, [hi: noroc].
hîră: ceartă, neînţelegere, zîzanie = hir(a): a da naştere, a ceda, a accepta, [hire: plată, a angaja, liber].
hop: obstacol, săritură = hup: atlet, a sări, rîpă, adîncitură, a învinge, [hop: săritură].
hop: a ţopăi = hup: acrobat, a sări, a ţopăi la războiul de ţesut, [hop: a sări].
hoţ: cel care fură sau pradă, timpul favorabil al acţiunii este în zori de zi cînd stăpînii dorm iar dimineaţa au ocazia să constate paguba, cel ce umblă în zori de zi pe căi lăturalnice = hoţ,hud: adăpost, zori de zi [hot: ilegal, de contrabandă].

hudă: casă, locul de unde omul îşi începe ziua = hud(a): adăpost, vizuină, zori, dimineaţă, [huddle: a se ghemui unul în altul, mulţime].
hui: a ocărî, a certa, a cicăli = hu(i): nevrednic, slab, amărît, a rupe, a supăra [hue: strigăt, chiot, strigăt de atac].
hulă: om rău, de nimic, blestem = hu-la: a vorbi de rău, a face necazuri, a înjura, a blestema, a defăima, [hole: cusur].
huş: a fi supărat pe cineva, a alunga nişte păsări = huş: nesăbuit, furios, a fi mînios pe cineva, [hush: a înăbuşi, tăcere].
ie: da, asa e!, desigur!, întocmai! = i-i: a da de, a zări, a lăsa, a trimite [yes: da].
ira: strigăt de supărare cînd copii fac dezordine, mînie = ira: divinitate emeş a dezordinii, supărare [ire: mînie].
jap: a bate foarte rău, a jăpăi = jap,sab: a rezista la un atac, a opri, a doborî, a sparge afară, [jab: a bate, a lovi].
jar: a pune pe jar, a face scandal = jar,sar: cineva care strică sau îngrijorează, a fugi dincolo, a goni, [jar: a se certa].
jude: demnitar cu atribuţii judecătoreşti si administrative, stăpîn de rumâni, principe, judecător, judeţ, primar, conducător = jude,gu-de: a chema, a judeca, a opri, a se sfătui, a stăpîni, a striga, a porunci, a spune, [judge: a judeca, a aprecia].
jug: dispozitiv la care trag boii la car, instrument de tortură = jug,sug: porţie de hrană, alimente, provizii, [jug: a băga la zdup, închisoare].
jur: jurămînt = jur,gur: a cresta, a însemna pe răboj, a protesta, a contrazice, a se pleca, a stăpîni, a înceta, [jur: jurat].
lac: acumulare mare de apă realizată prin îndiguire = lac,lag: a se umfla în dimensiune, a se îngrămădi [lake: lac].

leg: testament = lag: liturghie pentru meditaţie, a se strînge la masă, a împărţi averea, tînăr, a cunoaşte [leg: escroc].
libir: persoană care decide în nume propriu, liber = libir: a duce o anumită viată, a locui, a trece, [liberty: libertate].
lip: jeg, murdărie pe corp, rapăn = lip,lib: a unge cu grăsime, a murdări, [lip: obraznic, nesimţire].
lipi: a pune un strat peste, a unge, a murui, a se apropia de = lipi,lib(i): a unge, a întinde[lip: a atinge cu buzele, a săruta, a fi aproape].
litie: slujbă ortodoxă pentru binefaceri şi belşug = litim,lidim: a primi, a cere, a accepta, a cuprinde, [litany: litanie].
local: ce aparţine de o anumită localitate, ţinut = local,lugal: stăpîn, om cu stare materială bună, rege, [local: de loc].
lugu: a duce cu vorba, a trage pe sfoară, a fi escroc = lu-gu: a înşela, a fi escroc, a nu fi corect, [lug: rîmă, vierme].
ma: mamă = ma: a se naşte din, a naşte, a ajunge la maturitate, familie [ma: mamă].
madea: temă, pricină, afacere, chestiune = ma-da: domeniu, zonă, pricină, [madden: a supăra, a enerva].
malac: om robust, om mare = malac,ma-lag: apărător, susţinător, om puternic, a lega, a se întări, [male: bărbătesc].
mami: cuvînt de alint pentru mamă, femeie care a născut sau are în creştere copii = mami: divinitate emeş, care a făcut din lut, după chipul ei, şapte bărbaţi şi şapte femei, a suflat viată asupra lor dînd naştere neamului omenesc, mit care se găseşte identic în Biblie, [mammy: mamă].
muma: mamă, cea care perpetuează neamul si comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor(a strămunilor), pe vremea cînd indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].

man: nume de persoană = man: partener, asociat, pereche, bogăţie [man: soţ].
mangă: surpătură în mal, prăpastie, drum sub nivelul ogoarelor din jur care poate deveni impracticabil în perioade ploioase sau cînd viscoleşte = mangar: încărcătura maximă a unei bărci, [mangy: stare proastă].
masa: obiectul pe care se aşează bucatele pentru a fi mîncate, acţiunea de a mînca = ma-sa: un cos cu alimente, [mash: amestec de malţ cu apă fiartă, terci].
maz: sumă de bani majorînd miza iniţială, în plus, acţiune nesăbuită = maaz: exuberant, dans femeiesc [maze: confuzie].
meal: pămînt alb, bun de spoit casele = mea-lu: cît de mult, [meal: praf, pudră].
melic: inflamarea glandelor de la gîtul cailor = meli: gît, arzător, fierbinte, beregată, omuşor, faringe. [melee: încăierare].
meritu: faimă, reputaţie = mi-ri-tum: un instrument muzical, [merit: valoare, a merita].
mesi: a sta la masă, a chefui = mes(i): a dărui ceva, a înzestra, a oferi, a da cu adevărat, [mesh: tocană, terci].
mili: a fi cuprins de milă, a se îndura = mili: voce, a spune, a ruga, a face gălăgie, a străluci, adevărat, [mile: milă].
mină: săpătură subterană de unde se extrag minereuri = mina: belşug, tovarăş, a se asocia cu, a convieţui, [mine: mină].
mizer: sărac, nevoiaş, cu haine murdare sau rupte = me-ze-er-ra: zdrenţe, haine murdare, a murdări [misery: mizerie].
moace: figuri, oameni prosti si blegi, leneşi, tonţi = moace,mu-a-se: pentru că, deoarece, persoane cunoscute, flecari [mock: batjocură, bătaie de joc].

mod: fel, soi, manifestare, reacţie, trăsătură = mud: ticălos, mişel, a pipăi, a întuneca, a slăbi, umbră,, vag, [mode: fel].
mot: smoc, pămătuf = mot,mud: a purta, a se înfrumuseţa, a creste, a lăsa să crească barba, a se ivi, [motes: fire de păr].
mu: sunetul pe care în scot vitele cînd rag = mu: gură, a scoate sunete, a mugi, a gîfîi [moo: a mugi].
muc: secreţie nazală, scurt, mic, prăpădit = muc: scurt, mic, a scoate la iveală, a şterge, a arunca, [muck: murdărie].
mul: catîr, pornirile nărăvaşş al acestuia = mul: scandal, pasiune, [mule: catîr].
mulă: om lipsit de energie, bleg, prost, greoi = mu-la: vechil, om rău, netot, [mull: încurcătură, confuzie].
muma: termen foarte vechi pentru mama, cea care perpetuează neamul si comunitatea = mu-mu-a: pe vremea tuturor familiilor (a străbunilor), pe vremea cînd indivizii aveau cunoştinţă de strămoşul lor comun, [mummy: mamă].
mur: perete, zid = mur: a înconjura, a încercui, a păzi, a apăra, a sfărîma, zăbrele, gratii, [mure: a întemniţa].
mut: persoană care nu poate vorbi = mut,mud: a fi speriat, a sperria, a îngrozi, a întuneca, [mute: mut]. mutul: personaj din dansul căluşarilor, dans care se face în unele faze în jurul unui băţ = mutul,mudul: stîlp, a pune un băţ, a priponi, a juca, a dansa, [mutual: reciproc].
nas: organul de miros al omului = nas,nus: ou, bot, a ieşi in fată, a instiga, a îndemna, [nose: nas].
naz: moft, capriciu, năravă, suceală = naz,nuz: a ieşi în fată, a instiga [naze: cap, promontoriu].
nilă: milă, a manifesta înţelegere pentru o persoană în suferinţă = ni-la: a micşora umilinţa unei persoane [nil: nimic, zero, fără valoare].
nic: mic = nic,nig: lucru de preţ, a fi important, mic, a păstra cu mare grijă, a preţui, [nic: crestătură în lemn].

ninii: bîzîitul ţînţarilor = nini: a recunoaşte, a supăra, mulţime, [ninny: prost].
nip: lume, mulţime = nip,nib: mulţime, frică, nemulţumire, agitaţie, violentă, [nip: ciupitură, bîrfă, agitaţie].
nir: ulei sfinţit cu care se ungea capul domnitorului la încoronare, se făcea semnul crucii pe pereţii casei, sau se ungeau diferite părţi ale corpului aflate în suferinţă = nir: prinţ, a atinge, a da, a se ridica, victorios [near: aproape, lipit de, persoană de încredere].
no!: iacă!, uite!, ia aminte! = no,nu: aspect, a arăta cuiva, [no: fără, nici un].
nod: legătură între două sfori, cioturi, a căuta greşeli cuiva, loc de întîlnire = nod,nud: a aranja, a merge de-a lungul, a fi, a sta ascuns, a minti, a urzi o intrigă, [node: nod].
nosa: cuvînt ce exprimă un îndemn la acţiune; ei!, hai! = nusa: a greşi, a începe o nouă acţiune, a repeta o acţiune, [nose: a se conduce după miros].
nud: gol, fără îmbrăcăminte, dezbrăcat = nud: a se culca împreună cu, a pune jos, a se întinde, a oua, a dormi, [nud: gol].
odiu: ură, scîrbă = odu,udu: a zdrobi, a înfige cu putere, a se dezlănţui, [oddly: ciudat, straniu].
odor: miros, mireasmă = odol,udul: văcar, mirosul specific de taurine, [odour: miros neplăcut].
oh: nemulţumire, supărare sau linguşire = oh,uh: a fi iritat, a fi supărat, a scăpăra, a linguşi, venin, răutate, [oh!].
pac: pungă în care se tine tutunul, legătură, pască = pac,pag: a ocroti, refugiu, a pune la adăpost, [pac: balot, legătură].
padi: cuvînt cu care se îndeamnă la mers caii de la căruţă = pad(i): a încuraja, a conduce, a arăta, chemare, [pad: drum].
paha: diavol = pah(a): escroc, labă, picior, braţ, stîlp vertical, [pah: phuuuu!].

pap: îndemn adresat copiilor mici să mănînce = pap: tată, frate, a încuraja, a îndemna, a îngriji, a tine, [pap: terci].
pat: suport pentru dormit = pat,bad: a fi generos, a apărea, a închiria, perete, zid, a se urca pe, a se căţăra, [pat: a mîngîia, a întinde].
păca: a supune, a îmblînzi = paca,pag(a): cuşcă, colivie, a închide în cuşcă, a ocroti, a apăra [pack: a se aduna, a strînge].
pădăi: a se găti, a curăţa, a vărui = pa-da(i): o funcţie publică, a arăta arogantă, a conduce spre [pad: a merge pe jos].
păs: durere sufletească, chin, necaz = păs,pus: durere, suferinţă, a chinui, a supăra, [pass: a depăşi, necaz, a muri, a dispărea].
păsi: a merge încet, a fi sigur de sine = pase: picior, a păsi cu arogantă, [pass: a înainta, a trece, a circula].
păţ: păţanie, păţău = păt,pad: a jura pe, a înjura, a găsi, a dovedi, a cerceta, a dezvălui, [patch: a improviza din bucăţi].
pec: brutar, brutărie = pec,pes: palmă, partea din fată a palmei, a lungi, a lărgi, preţios [peck: merinde, mîncare].
pil: bici cu coadă scurtă făcut din curele împletite sau din vînă de bou, gîrbaci, biciuscă, harapnic, lovitură dată cu acest bici, pisălog = pil: a fi întunecat, confuz, neclar, ascuns, nestiut, mizerabil, a mînji, a defila, [pile: a îngrămădi, a strînge].
pil: leac, remediu, medicament = pil: neclar, ascuns, neştiut, a-si da importantă, [pill: pilulă, hap].
pilă: persoană care face trafic de influentă cu scopul eludării legii = pila: ascuns, neştiut, mîrsav, a se murdări, a pîngări, a defila [pill: situatie neplăcută].
pilă: minge = pila: rotund, ghem, a se umfla, a creste [pill: minge].

pipi: a urina, a curge în stropi = pi-pi,bi-bi: a picura, a curge, [pipi: a urina].
pis: a urina, a stropi cu urină butuci sau tufişuri = pis: mal, pîntece, a presimţi, stîlp, a sprijini, [piss: a urina].
pit: pitigoi, pasăre care îsi face cuibul prin găurire, în trunchiul unui copac = pit,bid: gaură, orificiu, a alege, anus, [pit: gaură în pământ, a ciupi].
plug: unealtă cu care se ară = pulug,bulug: hotar, a se uni cu o pană, margine, a încolţi, a creste, [plough: plug].
pot: a reuşi să facă, a crede că poate face ceva = pot,but: ritm, direcţie, a arăta, a întinde [pot: a culege, a doborî].
puchiri: a face ceva migălos, a migăli = pu-chiri: a iriga livada, a iriga prin şanţ fiecare copac [pucker: a încreţi].
pup: numele unor preparate alimentare făcute din făină de grîu, bucată de prescură, nume generic pentru mai multe plante = pupu,bu-bu: a rupe, a tăia din, a băga în foc, a trage afară, mugur, lăstar, a creste, a da frunza, [pup: căţel].
pup: sărut = pupu,bu-bu: a se aprinde, a provoca, a se înfrumuseţa, [puppy: persoană proastă si înfumurată].
puş: claie, grămadă de strujeni, efortul de a aduna = pus: bine legat, îngust, aranjat, grămadă, ordonat, [push: sprijin].
rac: crustaceu cu două brate cu foarfece cu care prinde prada = rac,rag: a răni, rană adîncă, a ucide, a trage, [rack: chin].
rac: boală gravă a cailor care se manifestă prin umflături în parte inferioară a picioarelor = rac,rag: a prinde rădăcini, rană adîncă, a provoca, a arde, mers legănat, a strînge, a trage, gîtar, a suferi, [rack: chin, a istovi de puteri].
raci: grătar = raci,rag(i): a înjunghia, a aţîţa focul, a roti, a trece, a trage, gălăgie, a arde cu flacără, [rack: grătar].
rad: a tăia de la rădăcină, a îndepărta totul = rad: a tăia de la rădăcină un copac, a tăia de la pămînt [rude: viguros].

rag: sunetele scoase de vite cînd se rătăcesc sau sunt bătute, plînset = rag: a lovi, a aduna în turmă, [rage: mînie, a se înfuria].
rai: tărîmul fericirii = ra(i): a radia, a străluci ca soarele, a vibra de, a uni, a măsura, a împărti, [ray: rază, a radia].
rara: încet, agale, domol, pe îndelete, rar = ra-ra: a netezi, a nivela, [rare: rar].
rapt: a smulge, a cuceri un teritoriu = rap: bandă, clică, fiare, cătuşe, a pune în fiare, a strînge, capcană, [rapt: răpit].
răi: a se înrăi, a slăbi, a tînji = ra(i): a înjunghia, a răni, a asasina, a se strînge, a suferi, a provoca, a se tîrî, [raid: asalt].
răpi: a umili, a pune la stîlpul infamiei = rap(i): a tiui, a tropăi, spiţă, neam, rasă, a pune la stîlpul infamiei, [rape: răpire].
rigă: rege = rig(a): a se înclina, a vrea, a dori, a supraveghea, a îngriji, a păzi, buzdugan, armă, [rig: ţinută, a găti].
rîma: a face rău, a duşmăni = rim: trupă, armată, mulţime, străin, a merge sigur de sine, inamic, a distruge, necaz [rim: a înconjura, a împresura].
rîp: o specie de peste, pietrar, fusar = rip,rib: a fi de rang superior, a fi mai bogat, a pleca departe, [rip: a spinteca].
rucă: jalbă = ruca,rug(a): a repune în drepturi, a restabili ordinea, a reaşeza, a plăti din urmă [ruckus: scandal].
sacu: obiect confecţionat din piele, in, cînepă, lănă sau piele în interiorul căruia se pot pune spre păstrare seminţe, boabe, lichide sau bunuri de valoare = sa-cu: braţ, legătură, boccea, mînecă, [sac: sac, pungă].
sadă: vrană la butoi = sa-du: măsură pentru lichide egală cu 24 sila (20,2 litri), [sad: trist, grav].
sagă: miros urît = sag(a): a sufla, a pătrunde, a strica, [sag: stare de deprimare].

sala: cameră de dimensiuni foarte mari folosită pentru întruniri sau ca depozit = sa-la: a întinde, a culca, a lungi, a desface năvodul, a desface legătura, a desface mănunchiul, a mătura, a lega cu funie, a înnoda, [sale: vînzare].
salut: salvare, fericire, bunăstare = salut,sal-ud: a aduce omagii, a respecta, a sosi la, a se întîlni, fericire, [salute: salut].
sanchi: a se lenevi = sanchi,sang-chi: a mînca alene, loc poziţie, a se mădărî, [sink: a se lăsa la fund].
sapa: a face un şanţ cu sapa, unealtă cu care se prăşeşte sau se fac alte munci agrare = sa-pa: a face un sant, [sap: a săpa].
satu: prima formă de organizare a unor comunităţi umane sedentare, aşezate în locuri uşor de apărat, vîrf de deal, platouri, înălţimi muntoase. Satele erau compuse dintr-un număr mic de case fiind înconjurate cu palisade si garduri înalte din trunchiuri de copaci, protejate de şanţuri adînci = sa-tu: înălţime, partea de sus, munte, a împărţi, hotar, a mărgini, vîrf, origine, teritoriu, loc, sanctuar, dreptate, ordine, [sat: a fi aşezat, a se cocota].
satu: senzaţia de saturare, sătul, abundentă, belşug, stare, lăcomie, îndestulare de produse alimentare = satu;sa-tu: a împărţi, a rupe, bucată, morman, grămadă, [sate: a sătura, a potoli foamea cuiva].
sete: lipsă de apă din pămînt provocată de secetă, starea fiziologică a omului cînd are nevoie de apă = sete,sed(e): apă rece, răcoare, a se potoli, a se domoli, [set: rece, pregătit din timp].
sic: pămînt ce conţine calcar, folosit la zugrăvit = sic,sig: culoarea soarelui cînd apune, rosu-galben sau auriu, [sick: care are nevoie de reparaţii].
sichis: zgîrcit, a se realiza greu, puţin cîte puţin = sichil: îndemînatic, sănătos, în putere, natural, [sickly: cu greu].

sigă: substanţă minerală roşie care se găseşte în natură, sub formă de bolovani sau de nisip, cu care ţăranii trag brîele la ferestre si la case = sig(a): culoarea soarelui cînd apune rosu-galben sau roşu, [sight: vedere, a zări].
sîc-sîc, sîg-sîg: a enerva, a înfuria, a dispreţui, a batjocori, gest care se face prin lovirea pumnilor mîinilor pe verticală (de sus în jos) = sic-sic;sig-sig: lovitură repetată, a respinge, a strînge, [sick: abătut, descurajat].
sîn: fiu = sin: a da, a ceda, a dărui, a transmite, a prezenta, a se linişti [son: fiu].
sobori: a se strînge pentru a se sfătui = soboru,su-buru: adunătură, eveniment, a dizolva, [sober: cumpătat, calm].
sodal: ucenic, calfă care trebuie să rezolve lucrurile mărunte = sodal,su-dal: samar, pas, a păsi, a duce, [sodden: necopt].
sol: cel care aduce vesti, stafetă = sol,sul: om tînăr, puternic, îngînfat, a grăbi, a reuşi [sole: talpă a piciorului].
solemn: respect, cinste = solim,su-lim: veneraţie, faimă, [solemn: măreţ].
sudină: flăcău hărăzit ca soţ unei fete pentru căsnicie = su-din: liber ca un fluture, parte a căruţei sau plugului, [sudden: subit, lucru grozav].
sug: a înghiţi un lichid direct din vas sau din glanda ce-l produce = sug: a suge, a alăpta un copil, a dărui, [suck: sugere].
sug: sens figurativ pentru a jefui de bani sau bunuri, a jefui pe cei fără apărare, a bea dintr-un vas pînă la ultima picătură = sug: a persista, a jefui de îmbrăcăminte, a jefui pe cei fără apărare, a suporta, a suferi, [suck: gogoman, fraier, a suge].
suma: a pune la grămadă, a fi împreună = sum(a): ceapă, foile adunate în jurul miezului, din multe bucăţi, [sum: sumă].

şagă: vorbă, glumă = şag(a): a asculta, a spune, a fi atent la, curaj, stare sufletească, [shake: a impresiona, a speria].
şaf: hîrdău, ciubăr, vas de lemn din care mănîncă porcii = şah: porc domestic, a trăi ca porcii, a făta, [shaft: mîner de vas].
şal: ţesătură pentru femei ce acoperă capul si spatele = sal: a strînge, a limita, larg, deschis, a persista, [shawl: sal].
şam: ţesătură de in, bumbac sau lînă cu desene în relief = sam: a evalua, a vinde, a cumpăra, a plăti cu echivalent, [sham: prefăcut, şmecher].
şaniu: cu şalele moi, pocite = sa-ne-sa: rugăminte fierbinte, implorare, a se întrista, [shank: trup, fluierul piciorului].
şar: sir, dungă, nume dat adînciturii de pe diverse obiecte, şăntuleţ, crestătură, adîncitură, hotar = sar: a săpa, a înfige, a seca, a tăia, lungime, dovadă, a fi mulţi, [share: parte, a împărţi].
şed: a avea o poziţie stabilă, a se aşeza, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se domoli = şed: apă rece, răcoare, a se răcori jos, a se pune, a se odihni, a fi calm, a se potoli, [shade: umbră].
şedă: în subordine, sub supraveghere = şedur: cocon de omidă, a lega cu fire, a dura, locuinţă, a trăi, [shed: sopron].
şef: astupătoare la horn ce se pune pentru a opri căldura după ce s-a stins focul = şeg: a tremura de frig [sheaf: legătură].
şip: sticluţă mică, vas mic în care se păstra leacurile = şip: descîntec, a descînta, a lecui, [ship: a trimite mărfuri].
şo: strigăt cu care se asmută cîinii = şu: putere, a da peste cap, a distruge, a atîţa, a arăta, a pîndi, a porni, [shoo: a speria].
şoc: cantitate de 60 de obiecte de acelaşi fel luate ca un tot = şoc,şug: portie de hrană, hrană, a împărţi, [shock: claie].

şod: ciudat, hazliu, nebun, poznas = şod,sşd: cerere, binecuvîntare, a implora, a veseli, [shod: a încălţa, a potcovi].
şona: a schilodi, a nenoroci în bătaie = şona,şu-na: par, pisălog, a zdrobi, a distruge, a pisa, [shon: a se feri de, a fugi].
şonc: schiop = şun: soartă, a distruge, a rupe, înjura, [shun: a evita pe cineva].
şoti: a face pozne, a face sotii = şuti: a face, a prinde, a lua, a înhăţa, a fi prins, [shoot: a da buzna, a da junghiuri].
şuc: izbitură, îmbrîncitură = şucu: a se apăra, a para o lovitură, [shook: izbitură, a clătina].
şucar: supărat, necăjit, revoltat = şucur: a se apăra, a para un argument, [shook: a scutura, a sperla, a impresiona].
şum: miros specific greu de suportat = şum: a putrezi, a se prăpădi, a se strica, ceva de proastă calitate, [shun:a se feri].
şut: deschizătură în acoperişul unei case care permite pătrunderea luminii în pod, aerisirea sau ieşirea fumului, gaură = şu-tu: evadare, a scăpa din, a fugi, [shut: a închide o uşă, a închide în].
şuti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura, a prăda = şu-ti: a lua, a prinde, a înhăţa, a captura [shut: a prinde, a apuca].
taclale: vorbe în vînt, a povesti vrute si nevrute = tacalal: a începe, a povesti, a deschide, a da spre, [tickle: a linguşi].
tapa: a cresta un copac, a fi liber să tai cum vrei = tapa,dab-ba: om liber de obligaţi [tap: lovitură uşoară].
tel: sîrmă aurită din care se face beteala = til: a realiza, adevărat, viată, natură, a dăinui, [tell: a şti, a număra, a deosebi].
to: salut folosit între persoane cunoscute = to.tu: credincios, onest, demn de încredere, [to: la, pentru, după].
tub: cilindru gol pe interior folosit la transportul, păstrarea sau evacuarea unor bunuri sau produse, la aprovizionarea

cu apă si în irigatii = tub: a pătrunde, a aşeza, a lipăi, a săpa, a vîrî, a deschide, a inunda, lac, [tube: ţeavă, canal].
tug: unealtă de lustruit piei în tăbăcărie = tug: a fi mînios, a fi supărat, a strînge în brate, a alătura, [tug: a trage, a lustrui].
uni: a strînge laolaltă, a aduna, a fi împreună = un(i): a aduna, a strînge, populaţie, rude, familie, [unite: a uni].
upi: cerealele care cresc fără grăunte, seci = upi,ubi: rod ascuns, mişcare repetată fără rezultat, a sădi rău, [up: sus].
urgie: nenorocire mare care se abate asupra cuiva sau a ceva, dezlănţuire violentă de forte ale naturii, prăpăd, comportare, faptă de om duşmănos, furios, furie, ură = urgu: ferocitate, ţipăt, strigăt, groază, [urge: a sili, a obliga].
uz: folosinţă, a acţiona într-o anumită direcţie = uz: distantă, înălţime, a se întinde, a goni, a lega, [use: întrebuinţare].
zanatic: aiurit, vesel, glumet = za-na-tac,za-na-tag: a lua în mînă o păpuşă, a conduce o păpuşă, [zany: bufon, neghiob].
zang: a face zgomot, a lovi puternic un obiect de metal cu ceva, a sparge un vas de lut = zang: a face zgomot, a sparge afară, a zdrobi, a izbi cu violentă, [zany: măscărici].
zel: credinţă, lucru făcut cu temei = zil: a fi fericit, a fi iubit, afecţiune, mîngîiere, mulţumire, plăcere, [zeal: ardoare].

Mai sînt cîteva sute de cuvinte eme-gi care se găsesc numai în limba engleză. Sînt cuvinte eme-gi comune cu limba franceză sau cu dialectele ei. Există cuvinte eme-gi si în limba germană dar acestea au o poveste pe care o las pentru viitor.

În lucrarea lui S. N. Kramer - Istoria începe la Sumer - am găsit cuvintele kalaturu, kurgaru, sarbatu, care sînt şi în limba română.

kala-tu-ru = licoarea vieţii, are în română cuvîntul călătoru cu sensul de a călători, a pleca la drum lung. În mediul arid din Ki-en-gi si în orice călătorie lungă, apa este elementul vital al vieţii (kala: provizii, a reface + tu: a aduce, a turna + ru: a face socoteli, a fi egal, bogăţie, butoi).
kurgaru = sămînţa vieţii. În limba română este cuvîntul curvaru cu sensul de om destrăbălat care întreţine relaţii sexuale cu oricine, afemeiat.
sarbatu = un soi de salcie, copac cu umbra deasă. Umbra acestui copac era căutată de cei care doreau să se odihnească. În limba română cuvîntul sarbatu are sensul de persoană sărbătorită iar petrecerile în mediul rural se făceau vara la umbra unui copac. Tot umbra copacilor era căutată pentru o clipă de odihnă impuse de sărbătorile religioase ca în expresia „sarbati”! cu sensul figurat – vă odihniţi!, petreceţi!

În dictionarul lui J. A. Halloran am găsit mai multe cuvinte fără explicaţie dar care sînt în limba română.
an-bir[A-SUD] Cuvîntul asud are sensul: a transpira, a uda o cămaşă sau corpul cu transpiraţie (a: apă + sud: a stropi, a răspîndi, a absorbi, a se întinde).
bibad[UZ.TUR] uztur = uz(us)-tu-ra. În limba română ustura: a arde, a irita, a supăra, durerea unei răni superficiale, iritatia produsă de un aliment iute sau cînd se sare cu burta pe luciul apei (uz,us: coastă, pantă, a îndura, a chinui + tu: copil, tînăr, a face baie, a lovi + ra: a răni, durere, a rezista, scandal).
dabin[ZI.SE] În limba română cuvîntul zise: a spune, a vorbi, a transmite informaţii, a da de veste (zi: om, gît, suflu, confidente + se: a se înfierbînta, a fi mînios, ardoare).

dir[SI.A] În limba română sia este strigătul cu care se dă unei ambarcaţiuni comanda de mers înapoi (si: a se clătina, a transporta + a: apă).
durun[DUR.DUR] În limba română durdur: a certa, a batjocori, a căuta nod în papură cuiva, a dispreţui (dur: a locui +dur: a întrerupe respiraţia cuiva).
e-muhaldim[MU] În limba română mu: a mugi, a rage.
enku[ZAG-HI-A] În limba română zaghia: ţesătură groasă din lînă colorată în dungi negre alternînd cu dungi roşii si care este purtată ca fustă de femeile de la tară, haină uzată, îmbrăcămintea puşcăriaşilor formată dintr-o ţesătură groasă dungată cu gri si negru (zag: a lua pe umăr, sănătate, ordine, dreptate + hi: individ + a: a purta, loc, răsplată).
ga-an-zir[ŞE-KA] În limba română ceca: huhurez, bufniţă, păsări care în tradiţia populară prevestesc o nenorocire sau moartea unei persoane (şe: căldură, foc + ka: a striga, casă).
gina[TUR.DIŞ] Turdaş este o necropolă din mileniul VII î.e.n. din centrul României (tur: mic, firav, foarte tînăr + diş: unic, singur) Început?
ngarza[PA.LUGAL] În limba română paluga: om înalt, băţ înalt, prăjină (pa: creangă, a se înălta + lugal: om mare).
igi-sig-sig[PA.PA] În limba română cuvîntul papa: terci subţire pentru copii mici, îndemn de a mînca adresat acestora, omletă, mîncare ciobănească din caş si urdă prăjite împreună, lăptişor de marcă (pa: tată, frate, a alege, a căuta + pa: a arăta, a vrea afară, lăstar, a zbura, creangă).
isin[PA.SE] În limba română păsi: a merge cu arogantă, a fi plin de sine (pa: bărbat, a arăta, a conduce, a împodobi +se: stimă, a se uita la).
kislah[KI.UD] În limba română cuvîntul chiot: a scoate sunete specifice unui atac sau unui moment de bucurie (ki:

fire, loc, a face legătura cu pămîntul + ud: a lua cu asalt, a se dezlănţui, strălucitor, vioi).
muru[SAL.UD.EDIN] În limba română cuvîntul salut: a se întîlni, a transmite omagii, a se respecta (sal: delicat + ud: sprinten, strălucitor, a sosi aproape de).
zeh[SAL.AŞ.GAR] În limba română cuvîntul salaşar: persoană care se ocupă cu găzduirea oaspetilor sau călătorilor (sal: larg, deschis, a umple cu, a împrăstia + as: cărută mică, a dori + gar: a adăposti, a primi în siguranţă, a avea încredere).Cuvîntul salaş: adăpost, locuinţă, ţarc, ocol.
engir[ME.EN.GI]. În limba română cuvîntul mînci: a mînca, a pofti pe cineva la masă (me: responsabilitate, a avea + en: acesta, aceasta + gi: seară, a da).
La cuvîntul eme-gi hus apare explicatia: rusu din akkadiană. Termenul este din eme-gi pentru că în limba română rosu are sensul de a fi aprins la fată de mînie, a-i arde fata de mînie, rosu de furie, culoare rosie.
La cuvîntul eme-gi u-bu-bu-ul se spune că vine din akkadiana bubu`tu. În limba română este cuvîntul bubuta: bubă mică, a arde, a produce durere; abuba: bubă neagră, bubă formată în gură; boboti: a produce bube mici, a înmuguri. Originea cuvîntului este eme-gi nu akkadiană.
La cuvîntul eme-gi (ngis)al-la-an, se explică = stejar (akk. lonword from allaanum: oak, alan, alun: tree). Cuvîntul este eme-gi pentru că în limba română alun = arbore.
La cuvîntul eme-gi buru(d), bur se precizează: akk. buuru = cistern, well. În limba română este cuvîntul buriu = butoi mijlociu, butoias, putina, deci cuvintul este din eme-gi..
La cuvintele kalag, kala, kal se dă explicaţia: to repair, mend, adj. strong, swift [GURUS +2-N 14 wagon pictogram] pe care o consider incompletă. Imaginea căruţei ar trebui interpreată şi în sensul unei deplasări(transport de marfă)

pe roţi şi cine trage căruţa. În limba română cal, cale; căli, cala = locul de depozitare a mărfii pe o navă; celă = încăpere mică pentru păstrarea alimentelor si a unor obiecte; celar, colac, colăci = a înfăşura rotund, a pune la cale o afacere, a căsători, a uni. Din această rădăcină mai sînt cuvintele calari (kala + ri) = a se deplasa călare, a călări; călări, călăreţ, călăraş, călărime, încala(in + cala) = a aduna avere, a se îngrăşa, a se mări; încalara (in + cal + ara) = a urca pe cal pe cineva, a face călăreţ; încalarare = încălacare pe cal.
La cuvîntul rib se explică originea akk. rabbu. Cuvîntul este em-gi pentru că există în limba română răbui: a unge cu dohot osia căruţei sau produse din piele pentru a rezista la umezeală, a tăbăci.
La cuvintele taka4, tak4, tag4, ta6 se explică: reduplication class –ta6-ta6 in maru Cuvintele sînt eme-gi pentru că există în limba română ta, tata: tată.